

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROM-COM

Sinners

RETREAT

A SLAYCATION NOVEL

LAUREN BIEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Günahkarların Sığınağı

Lauren Biel

Telif hakkı © 2024 Lauren Biel'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri

Günahkarların Sığınağı/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Şekersiz Düzenleme

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin:

www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap, mütevazı ananasa adanmıştır.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Epilog](#)

[Lauren ile iletişime geçin](#)

[Teşekkürler](#)

[Lauren Biel'in diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Genel

C, son kesiği yapıp adamın göğüs boşluğundaki sıcak kalbi yuvasından çıkarırken omzumun üzerinden bakıyor. Kalbi yan yatırırken kan, açıkta kalan organların arasına sıçırıyor, ama filmlerdeki gibi değil. Bu koyu renkli et parçası çıkarıldıktan sonra atmaya devam etmiyor. Pürüzsüz, cansız bir kasa dönüşmüş durumda.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye fısıldadı Cat, sol ventrikülden Hint mürekkebi dökerken. "Eldivenlerimi bulamadım."

Cevap vermiyorum. Görevimin en önemli parçası olan, göndermeyi planladığım mesaj sırasında asla cevap vermem. Öldürdüğüm adam aslında bir insan değildi. Aramızda dolaşan bir canavardı. Şimdi kalbi de ruhu kadar kara.

"Bu ne yaptı acaba?" diye soruyor Kedi.

"Saç," diyorum.

"Anlamadım."

"Saçların kafandaki şapkanın altından sarkıyor. O küçük sarı saç telleri seni yakalatacak."

Titreyen parmaklarıyla rahatsız edici saçlarını gizlemeye çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Kalbi ölen adamın baskın eline yerleştiriyorum. Bazen sol el oluyor, ama genellikle sağ el. İki elini de kullanabiliyorsa, tahmine göre hareket ediyorum. Sonra ayağa kalkıp Cat'in sorularını cevaplıyorum, yaptığım işi inceliyorum. "Anaokulu öğretmeniydi."

"Ah."

Daha fazla detaya girmeye gerek yok. Genç kurban, mahkeme sisteminin sağlayamadığı intikamı aldı ve dünya bu gece biraz daha aydınlık.

Rüzgar saçaklardan hızla geçerken ürkütücü bir ıslık sesi çıkarıyor. Kedi ölü adamın yanına çömelip bedenini incelemeye başlıyor. Bu sokaktaki evlerin çoğu terk edilmiş. Elektriğin sürekli uğultusu olmadığı için her ses duyulabiliyor. Dışarıdaki her ayak sesi, ciğerlerimden çıkan her nefes.

Blffft .

Ve bir cesetten çıkan her türlü gaz.

"İğrenç, bu neydi be? Gaz mı çıkardın?" diye fısıldadı kedi.

"Hayır. Bacağını hareket ettirdiğinizde, sıkışmış gazın bir kısmını serbest bırakmış olabilirsiniz. Tüm kaslar gevşedi, bu yüzden gazı tutacak bir şey yok."

Kadın yüzünü buruşturarak bacağını indirdi. "Neden onların penislerini kesmiyorsun? Ben olsam öyle yapardım."

Kıza daha fazla soru sorması için cesaret verdiğime hemen pişman oldum.

Omuzlarım silkilir gibi bir hareketle, "Bunlar her zaman erkekler olmuyor. Kadınlar da en az erkekler kadar kötü olabiliyor. Ama hepsinin ortak noktası karanlık bir kalpleri olması, işte ben de bunu ortadan kaldırıyorum." dedim.

Bana doğru göz kırpmıyor ve mavi gözlerindeki hayranlık ve saygı midemi bulandırıyor.

Cat benim çırağım. Adeta seri katil adayı. Tüm cinayet serüvenimi anlatan bir web sitesi oluşturdu; hayatımın işine sevimli bir övgü niteliğinde. Ne yazık ki, bu özenle

hazırlanmış övgü koleksiyonu hemen kaldırılmak zorunda kaldı. Jestini takdir etsem de, her şeyi çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Beceriksiz dedektiflerin en son ihtiyacı olan şey, işlerini onlar için yapacak yetenekli bir hayran.

Onunla iletişime geçtim ve siteyi kapatmasını rica ettim, o da kabul etti... eğer onu himayem altına alıp işin inceliklerini öğretirsem. Bu, onun bana katıldığı ikinci site kapatma girişimi ve şu anda hayat seçimlerimi sorguluyorum.

"Kutlamak için bir smoothie içmeye gidelim," diyor. "Bu çok güzeldi."

"Evet, lokantadaki garsonların siyah tulumlarımız, eldivenlerimiz ve berelerimiz hakkında hiçbir şey düşünmeyeceklerinden eminim. Kollarım ve göğsümdeki tüm kırmızı şeyleri sorarlarsa, 'Bu tamamen bir moda ifadesi' diyeceğim."

Aman Tanrım, daha çok şey öğrenmesi gerekiyor.

Adamın önünde diz çöküp gömleğini indirerek göğüs kemiğinin altındaki kocaman deliği ve sol tarafındaki bıçak yarasını örtüyorum. Bir başka imza. Her şey planlandığı gibi gittiğinde...

Bazen bıçaklayabildiğim yere bıçak saplamak zorunda kalıyorum ama önce akciğere bir bıçak darbesi indirmeyi tercih ederim. Bir sonraki nefes için mücadele ederken yardım için bağırarak zordur ve onların da, tıpkı kurbanları gibi, bu kadar çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmelerini istiyorum.

Memnun bir şekilde ayağa kalktım ve gölgem peşimden gelirken kapıya doğru yöneldim. Terk edilmiş evden çıkarken olduğum yerde durdum. "Kedi?"

"Hmm?"

"Arabayı neden olay yerinin önüne park etmişsin?"

Yanıma geldi ve kıpırdanmaya başladı. "Kahretsin. O kadar acele ediyordum ki, benzin istasyonunun yanındaki motelde park etmemi söylediğini unuttum. Özür dilerim."

İçimden bir ah çektim. Başka ne yapabilirim ki? "Beni arabama kadar götürün yeter."

Beton kaldırımındaki kırık çatlaklardan otlar ve yabani otlar fişkırıyor. Onlardan sıyrılıp paslı tel örgünün yanından geçiyorum. Kapı yerde yamuk duruyor.

Onun hurda arabasına biniyoruz ve bu dökük şeyin çevredeki ortamla uyum sağlamasına minnettarım. Yani, araba sanki çok fazla uyuşturucu kullanmış gibi görünüyor.

Bu sokaktaki evlerin çoğunu işgalciler ve bağımlılar işgal ediyor, ancak "ev" terimini çok gevşek bir şekilde kullanıyorum. Bu harap binalar, çoğunlukla eski hallerinin yıkık kalıntıları. Eski ihtişamlı günleri çoktan geride kaldı; işler yurt dışına taşındıktan sonra fabrikaların kapanmasıyla harabeye dönen, gelişen bir fabrika kasabasıydı.

Emniyet kemerimi takıyorum ve araba homurdanarak çalışıyor. Cat pas yığını arabayı çökmekte olan kaldırımdan uzaklaştırırken, parmakları direksiyon simidine vuruyor. Bu, aklına bir soru geldiğinde, ağzından çıkmaya cesaret edemediği zamanlarda yaptığı, sinirsel bir alışkanlık; bu durum benim hiç hoşuma gitmiyor.

Radyo çalışmıyor, bu yüzden iki seçeneğim var. Ya onun kaygısının bu bitmek bilmeyen, sinir bozucu temsili dinlemeye devam edeceğim ya da ona bir fırsat vereceğim.

"Kedi, artık şu lanet soruyu sor."

Başka bir davete gerek duymadan hemen sözünü kesiyor: "Bana kardeşinizin cinayetini anlatabilir misiniz?"

Omuzlarım kaskatı kesiliyor ve midem kasılıyor, neredeyse kusacağım ya da ishal olacağım. Belki ikisi birden. Sanırım zihin travmatik bir olayı yeniden yaşamak zorunda kaldığında bu doğal bir tepki.

Cat boğazını temizledi. "Bir nedenim olmasaydı sormazdım, ama bir şey söylemeden önce emin olmak istiyorum."

Kulaklarım dikleşti. Kardeşimin katilini, o işe başladığından beri arıyorum, ama ne kadar iyi bir gazeteci

olsam ve burnum bir av köpeği gibi keskin olsa da, adam bir hayalet gibiydi. İzlenemez. Tespit edilemez. Eğer olanları anlatmak beni onu bulmaya yaklaştıracaksa, o da kışma bir ip sokup istediği kadar çekebilir.

"Şey, on yedi yaşındaydım," diye başlıyorum. "Katil gece yarısı siyah bir minibüsle eve geldi, içeri girdi ve kardeşimi astı—"

"Et kancaları mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Garajda. Onu ben buldum. Görüntü beynime kazındı, sadece gördüğüm ilk ceset olduğu için değil."

"Adonis Mezbahası," diye fısıldadı.

İhtiyaç sahibi.

"Peki, bunu beyninize kazıyan şey neydi?"

"Yani, kardeşimin koltuk altlarından geçirilmiş et kancalarıyla yerden 1,2 metre yukarıda havada asılı durmasının yanı sıra, gözlerinin olmaması, tamamen çıplak olması ve vücudunun çeşitli yerlerine yedi rakamının kazınmış olması mıydı? Kesinlikle beton zemini boyayan bol miktarda kan değildi."

Ona ifadesiz bir bakışla döndüm, ama o sahnenin tasvirini hayal etmekle o kadar meşguldü ki beni fark etmedi.

Dudaklarını ısırdı ve sağa döndü, bizi köhne motelin görüş alanına soktu. Burayı seçtim çünkü hiç kamera yoktu. Müşterileri fotoğraf çektiirmek için gülümsemeyi sevmiyor.

"Ne kadar garip," diyor Kedi.

"Ne?"

Sorumu görmezden gelip kendi sorusunu yöneltiyor: "Hangi yıl öldürüldü?"

Kardeşimin ölümünden bahsederken kullandığı mesafeli ton beni rahatsız ediyor, oysa etmemeli. Ben de bir haberi takip ederken aynı şekilde sorular soruyorum. Ama o, ben ona cevap vermeden önce cevabı buluyor.

"Bekle, sen on yedi yaşındaydın, yani bu demek oluyor ki... kardeşin onun altıncı kurbanıydı. O zamana kadar

yöntemini belirlemişti. Neden bu yöntemden saptı?" Otele girerken kaşları çatıldı.

"İşte asıl önemli soru bu, Regis. Cevabını bilseydim, onu bulmaya muhtemelen daha yakın olurdum." Alaycı bir şekilde pencereden dışarı baktım.

Kardeşim, Adonis kurbanları arasında çıplak bırakılıp gözleri çıkarılan ve derisine numaralar kazınan tek kişi. Genellikle sadece asılı kalıp kanı akıtılıyor.

Kadın arabayı bir park yerine yanaştırırken, bir temizlikçi de motel dışındaki kapıların önünde kaldırımda bir el arabası itiyor. Çarşafı değiştirmek için biraz geç kalmışlar, bu yüzden kadının otelin kiralık elektrikli süpürgesi olduğundan oldukça eminim. Halıdan toz çekmek yerine, bir adamın ruhunu emip götürecek. Aferin ona.

Cat arabayı park etti ve bana döndü. "Cevaba sandığından daha yakın olabilirsin, ama başka bir şey söylemeden önce emin olmak istiyorum. Bana birkaç saat verebilir misin? Her şeyi toparlayıp senin evinde buluşalım."

Bu kaltak.

"Bu da nerede yaşadığımı öğrenmek için başka bir oyun mu?" diye soruyorum. Kız haftalardır bunu deniyor ve bu, hayatımın gizli kalmasını tercih ettiğim tek alanı.

Bu da koca bir yalan. Hayatımın *her* alanını gizli tutmayı tercih ederim.

Hiç arkadaşım ya da romantik ilişkim yok ve bu durumdan memnunum. İş ilişkilerim de aynı derecede sınırlı; faturalarımı ödeyebilmem için işimi sürdürmemi sağlayacak kadar. Geri kalan enerjimi ise bir sonraki kurbanımı bulmaya ve öldürmeye adıyorum.

Ve kardeşimin katilini arıyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kardeşimle ölümünden önce aramız açılmıştı. Benden on yaş büyüktü ve pek ortak noktamız yoktu. Ama yine de kardeşimdi ve bir sadistin

elinde ölmeyi hak etmiyordu. Rastgele öldüren katiller benim seviyemde değil.

“Evinizi görmeyi hâlâ çok istiyorum ama hayır, bu bir oyun değil,” diyor Cat. “Geç kalmamın sebebi hakkında yalan söyledim çünkü kesin bir şey öğrenene kadar umutlarınızı boşa çıkarmak istemedim. Sizin hakkınızda kapsamlı bir araştırma yaptım ama kardeşinizin ölümüyle ilgili birçok şeyi öğrenemedim. Basın kartım da yok.”

İşimin elbette avantajları var, bunlardan biri de bir yandan para kazanırken bir yandan da bir sonraki kurbanımı keşfetme olanağım. Genellikle suç haberlerini takip ediyorum ve bu pis sapıklar düzenli olarak masama geliyor.

Seçeneklerimi düşünüyorum. Kedi, bunu açıkça söylemese de, aslında bana bir ültimatoma verdi. Eğer ortaya çıkardığı sırrı öğrenmek istiyorsam, onu evime davet etmem gerekecek. Benim evime. Benim sığınağıma.

Gözlerimi kapatıp takkemi çıkarıyorum ve yenilgiyi kabulleniyorum. "1408 Thornwood Drive'dayım."

Cat'in gelmesini beklerken ortalığı toplamaya zahmet etmiyorum. Lavaboda birkaç bulaşık veya kitap raflarında biraz toz olduğu için kirli olduğumu düşünmesi umurumda değil. Beğenmiyorsa gidebilir.

Belki de bu sonucu teşvik etmek için halıya sıçmalıyım.

Gece saat ikide bir taksiyle evimin önündeki yola geldi. Tek şartım buydu. Arabasının bir cinayet mahallinden uzaklaşırken görülmüş olabileceğini düşünürsek, evimin yakınlarında olmasını kesinlikle istemiyorum.

Onu içeri aldım ve neredeyse hayretler içinde kaldı. Nedenini bilmiyorum. Bozuk bir bulaşık makinesi, uzun zaman önce unutulmuş bir çatala takılmış gibi ses çıkaran

bir çöp öğütücüsü ve ancak kolu basılı tutarsanız sifonu çeken bir tuvaletle, sıradan bir ev.

Hafif bir ceket çıkarıp koluna astı. Platin sarısı saçları başının her yerine dağılmıştı, bu da eve geldikten sonra duş bile almadığını gösteriyor. Tam bir acemi. Eve girdiğimde duş almak ikinci işimdi. Tabii ki cinayet kıyafetlerimi çamaşır makinesine attıktan sonra. Günümüzde deriyle inanılmaz şeyler yapılabilir.

Bakışları parke zeminlerden giriş holündeki askılığa kaydı. "Vay canına," diye mırıldandı. "Seni hiç askılıkla hayal etmemiştim."

Ceketi kolundan alıp tahta çubuklardan birine astım. "Hiç kendimi benim bir sonraki kurbanım olarak hayal ettin mi? Çünkü bunu da gerçekleştirebiliriz."

Şaşkınlıkla ağzını kapatıp kendini toparladı. "Tamam. Heyecanımı kendime saklamaya çalışacağım."

Onu oturma odasına götürdüm ve kanepeye oturmasını işaret ettim.

"Peki, ne öğrendin?" diye soruyorum, ne bulduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Kanepenin yanındaki deri koltuğa oturup koyu renk saçlarımı alçak bir atkuyruğu yapıyorum.

"Şey... ona geçmeden önce, bir içecek alabilir miyim? Çok susadım." Utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor ama ben onun ne demek istediğini anlıyorum.

"Aman Tanrım! Cam eşyalarımı görmek istiyorsan, seve seve daha sonra gösteririm. Hatta, bana bilmediğim neyi bildiğini söylersen, makyaj ve romantik bir film eşliğinde pijama partisine bile davet ederim!"

"Özür dilerim! *Kalp Kırıcı Katil*'in evinin içine her gün girme fırsatım olmuyor." Yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi. "Ne öğrendiğimi öğrendikten sonra, muhtemelen istediğim her şeye bakmama izin verirsin."

Şüpheli.

"Günahkarlar Sığınağı'nı hiç duydunuz mu?" diye soruyor. Gözlerinde muzip bir parıltı var.

Kariyerim boyunca bir sürü haberi ele aldım ve yazdıklarımdan çok daha fazla araştırma yaptım, ama "Günahkarlar Sığınağı" benim için yeni bir konu. Başımı sallıyorum.

"Her yıl bir avuç seri katil özel bir adada tatile davet ediliyor. Detaylar oldukça az, ama anladığım kadarıyla güneşin, kumun... ve cinayetin tadını çıkarıyorlar!" Öne eğiliyor. "Ne kadar eğlenebileceğimizi hayal edebiliyor musun? Belki ben de ilk cinayetimi işleyebilirim."

Masum insanları asla öldürmemem gerektiğine dair kendime koyduğum bir kuralım var, ama bu ahmak beni bu kuralı çiğnemeye zorlamak üzere. Beni tuzağa düşürdü. Eğer önemli bir bilgiye sahip olursa özel hayatıma girmesine izin vereceğimi bildiği için beni iyice tuzağa düşürdü.

Başka bir şey söyleyemedi elimi kaldırıp onu susturdum. "Birincisi, bunlar eski karı masalları. Yıllardır söylentiler var ama hepsi asılsız haberler. İkincisi, söylentiler doğru olsa bile, o adaya gitmektense Charlie Sheen'i emmeyi ve yutmayı tercih ederim. Üçüncüsü, kardeşimin katili hakkında bir şey bildiğini düşünmeme sebep olduğun için sana lanet olsun. Şimdi gidebilirsin."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladım.

"Hemen sinirlenme," diyor ve benim zaten sinirlenmediğimi varsaymasına bayılıyorum.

Ona doğru döndüm. "Gerçek olsa bile, seri katilin tam zıttı olan sen, böyle bir sırra nasıl erişebildin?"

"Ah," diyor, haklı olduğumu bilmesine rağmen. Portland'dan, notları hep yüksek olan ve oyuncu olma hayallerini gerçekleştirmek için New York'a uçan bir öğrenci.

Göz önünde olan insanlar iyi seri katil olmazlar. Rodney Alcalá'ya sorabilirsiniz derdim ama o hapishanede öldü.

Sözlerimi burada bitiriyorum.

"Alınmayın," diyorum elimi sallayarak. "Herkes bu hayata uygun değildir. Sizin uygun olup olmadığınız ise zamanla belli olur."

Fazla nazık davranıyorum. Salı günü Times Meydanı'nda çıplak koşan bir adam gibi, o da zaten görüldü. Bu hayata uygun değil ve ondan bir şey çıkarabileceğime dair çok az umudum var.

"Karanlık ağda bir mesaj panosundayım. Bir adamla tanıştım, o adam da başka bir adamı tanıyordu..."

Elimle havada işaret ederek, bir an önce bitirmesini rica ettim.

"Bir adama göğüslerimi gösterdim ve beni içeri aldı."

Gözlerim Kedinin göğsüne kayd. Kedinin çok dolgun, çok dik göğsü. Belki de yapay, ama yine de etkileyici. Ama gizli bilgi için bir anlık meme ucu mu? Buna inanmıyorum.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Tamam, onun göğüslerimi okşamasına izin verdim, sonra da onunla birlikte metamfetamin içiyormuş gibi yaptım. İyice kafayı bulunca, orada olduğumu unuttu ve o duvar kağıdındaki adamlarla konuşurken ben de dizüstü bilgisayarına erişebildim. Gördünüz mü? Oyunculuk yeteneklerim bazen işe yarıyor."

Belki de porno için.

"Bak," diyor, "reddedemeyeceğin bir teklif getirdim. Keşfettiğim şeyi öğrenmek istiyor musun, yoksa ömrünün geri kalanında yargılayıcı bir pislik olmaya devam mı edeceksin?"

Gözlerim kocaman açıldı, ama onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu az da olsa merak etmediğimi söylesem yalan olurdu. "Devam et," dedim.

Gülümsemesi geri geldi ve sanki radyoaktif bir güneş ışınına maruz kalmış gibi hissettim. "Dikkatinize sunuyorum, bu yılki Günahkarlar İnzivası'nın konuk listesi."

Öne eğildi ve arka cebinden bir kağıt parçası çıkardı. Onu elinden alıp açtım, böylesine cahilce bir şey yapıp da suçlayıcı bir şeyi (gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum)

bastırđıđı için onu azarlamaya hazırlanıyordum ki, listedeki ilk ismi gördüm.
Adonis Mezbahası.

İkinci Bölüm

Ezra

yaşıyorum Amerika'da yeterince uzun süredir , neredeyse ortama uyum sağladım—on iki yıldan biraz fazla—ama içimde İngiliz publarında geçirdiğim yağmurlu öğleden sonralarına duyduğum özlem hiç geçmedi. Burası Londra'dan çok farklı, ama ben buraya keyif için gelmedim.

Telefonum arka cebimde titriyor ama şu an biraz keyifsizim. Muhtemelen sadece kardeşim arayıp yaklaşan seyahatin uçuş detaylarını vermek istiyordur. Bekleyebilir.

Barmenin dikkatini çekmek için bara yaslanıyorum. En azından öyle görünüyorum. Aslında en arkadaki taburede oturan adama daha yakından bakmaya çalışıyorum.

Duvara yaslanmış, elinde altın sarısı, köpüklü bir içecek var. İnce bedeninden koyu yeşil bir ceket sarkıyor ve taburenin arkasına doğru uzanıyor. Saat neredeyse on bir, ama içeride güneş gözlüğü takıyor. Muhtemelen kan çanaklı gözlerini gizlemeye çalışıyor.

Uyku sorunları mı yaşıyor?

Tanrım, umarım öyledir.

Saçlarının geriye doğru çekilmesi ona hiç yakışmıyor, özellikle de kocaman alnında reklam vermek için

insanlardan para alabileceği düşünülürse. Birkaç kızıl-sarı tutam, tepedeki seyrek bölgeyi kapatmaya çalışıyor, ancak kafa derisi hala belirgin bir şekilde görünüyor. İnce dudaklarının üzerindeki burun, en iyi şekilde bir pug ile bir domuzun karışımı olarak tanımlanabilir; yuvarlak ve yüzüne yapışık, ucunda hafif bir sivrilik var. Çıkık gözleri de bu görünümü tamamlıyor.

Barmen karşımda beliriyor ve ben arkama yaslanıyorum. Kimliğim doğrulandı, bu yüzden artık sahte bahanelere gerek yok.

"Bir Negroni alayım," diyorum.

Sakızını şapırdatarak başını salladı. "Campari'miz bitti."

"Cin tonik mi?"

"Gazlı içecek tabancası bozuldu."

Şimdi bu barın neden bu kadar boş olduğunu anlıyorum. "Bana buzlu bir cin verin. Tabii buzunuz varsa?"

Bardan uzaklaşarak arkasını dönüyor, ama gözlerini hafifçe devirdiğini fark ediyorum.

Duvara yaslanmış adama doğru yürümeye başladım, ama bir kadın önüme geçip yolumu kesti. Tırnakları o kadar uzundu ki, poposunu nasıl sildiğini merak ettim. Ayrıca, saçını evde ağartmayı dört seans önce bırakmalıydı. Neredeyse hiç saçı kalmamış.

"Hey, tatlım," diye kekeledi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Daha yakın bir yere gelerseniz, muhtemelen en yakın sağlık merkezine gidip birçok test yaptırmanız gerekir diye düşünüyorum.

Bu kadın, yürüyen bir cinsel yolla bulaşan hastalığın insanlaşmış hali. Kabuk bağlamış bir uçuk, alt dudağının sol tarafını tamamen kapatıyor. Yüzündeki ve kollarındaki yara izlerine ve yaralara bakılırsa, ya kompulsif bir deri yolma sorunu ya da kronik bir uyuşturucu bağımlılığı var. Sol kolundaki damarlar, Pearl Harbor bombalamasını yeniden

canlandırmış gibi görünüyor, bu yüzden ikincisi olduğunu tahmin ediyorum. Tamamen tahrip olmuşlar.

Elini koluma koyuyor ve eve gidince bu ceketı şömineye atmak için sabırsızlanıyorum. "Bana bir içki ısmarlamak istemiyor musun?" diye kekeleyerek soruyor.

Nefesi burnuma değdikçe gözlerimi kısmamaya çalışıyorum. Tanrı, onun beş metre yakınına kibrit çakan herkese yardım etsin. "Ben yakmıyorum, ama teklifin için teşekkürler."

Uzaklaşmaya çalışırken, eli daha da sıkılaştı. "Hadi ama. Film yıldızına benziyorsun ve daha önce hiç bir İngiliz film yıldızıyla içki içmedim."

"Kolumu bırakmazsan, bir grup tıp uzmanı beyninden bir sandalye ayağını çıkarmaya çalışırken bir sonraki içkini onlarla paylaşmak zorunda kalacaksın. Ya da beyninden geriye kalanları." Gevşemiş tutuşundan kurtuluyorum. "Şimdi, izninizle."

O daha bir şey söyleyemeden hızla uzaklaştım. Normalde dikkat çekmeyi sevmem ama mecburiyetten dolayı böyle oldu.

Barın ucundaki adam bira bardağını dudaklarına götürüp bir yudum daha alıyor. İçki içmesine şaşırmadım ama geçirdiği geceden sonra biraz daha sert bir şey içmesini beklerdim.

Onun yanındaki tabureye oturdum, elimi uzattım ve olabildiğince gülümsemeye çalıştım. "Merhaba yabancı. Seni uzun zamandır görmemiştim."

Şaşkınlıkla bana döndü. "Sizi tanıyor muyum?"

İşte burada. Dansın en sevdiğim ikinci kısmı. Bana Bukalemun demeleri gerekirdi ama Rasmussen zaten o unvanı taşıyor.

"Beni hatırlamıyormuş gibi yapma Gary. Georgetown Lisesi'nde birlikte okuduk." Sırtına hafifçe vurup yaklaştım ve elimi önümde tutarak olayı anlattım. "Seni çok iyi hatırlıyorum. Dördüncü çeyrekte, Riverside Bengals'a karşı bir touchdown farkla gerideydik. Maçın bitmesine otuz

saniye kalmıştı. Sonra sen geldin, bir deli gibi sahanın kenarından koşarak geldin."

Onu bu komediye dahil ettiğimde yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ah, evet! O maçı hatırlıyorum! O gece çok eğlenmiştik."

Bahsettiği parti hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Ben zaten işin içindeyim.

"Arkadaşlarımızdan birkaçı yarın akşam birkaç el poker oynamak için bir araya geliyor," diyorum. "Sen de bize katılmalısın."

Keşke bu gece diyebilseydim, ama yüzümü hatırlayabilecek çok fazla tanık var. Benim kadar uzun süre gözden uzak kalabilmek için kendini unutulmaz kılmak gerekiyor.

Barmen buzsuz cinimi önüme getirdiğinde, inançlarımı pratiğe döküyorum. Ona ödeme yapıyorum, unutulacak kadar az bir bahşiş de veriyorum.

"Ah, yarın gelemem," diyor. "Vardiyalı bir işe başladım ve gece vardiyasındayım. Başka bir zamana erteleyebilir miyiz? Herkesi tekrar görmek isterim. Tüm arkadaşlarla iletişimim koptu."

Yeni içinden ve programından gayet haberdarım. Tam da benim planıma uyuyor.

Cevap veremedenden telefonum bir kez daha kalçamın dibine çarptı. Kardeşimin bu kadar ısrarcı olması ona hiç benzemez, demek ki önemli bir şey var.

"Peki, bu hafta sonu nasıl olur?" diye soruyorum tabureden kalkarken.

"Evet, cumartesi günü olabilir." Bir yudum daha alıp dudaklarını şapırdatıyor.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp aramayı cevaplamak için ekranı kaydıldım. Barda duran adama, "Birazdan geleceğim," dedim.

Binanın ön tarafına doğru ilerlerken telefonu kulağıma götürdüm. "Bennett, biraz meşgulüm. Bunun bekleme ihtimali var mı?"

"Dirseklerine kadar bir kadının cinsel organına gömülmüş gibi mi meşgulüz yoksa cinsel ilişkiye girmiş gibi mi? Eğer ikincisiyse, işiniz bitince onu bana gönderin." Kardeşim Amerika'da büyüdü, bu yüzden benim incelikli aksanıma ve görgü kurallarına sahip değil.

"Birincisi, iğrençsin. İkincisi, ikisi de değil. Birini yakaladım, sakıncası yoksa—"

"Seyahate iki kişi daha katıldı."

Telefonu biraz daha sıkı tutuyorum. Gezi listesine her yeni isim eklendikçe, idolümle tanışma ihtimalim artıyor.

HBK.

Kalp Kırıklığı Katili.

Seri katillerin büyük çoğunluğu, hayatlarındaki bazı hayal kırıklıklarını gidermek için bu hobiye yöneliyor. Garip cinsel dürtüler, iktidar ihtiyacı... Sebepler saymakla bitmez. Ama nadir birkaç kişi benim gibi intikamcıdır. Biz, çok sayıda insanın çektiği acıya son vermek için öldürüyoruz.

Ve gizemli Kalp Kırıcı Katil de bizden biri.

"İsimler?" diye soruyorum.

Klavyede parmak sesleri duyuluyor, sonra kardeşim "Güneş Boğucu ve Kedi Tırmığı Katili" diyor.

"Kedi Tırmığı Katili mi? Ne kadar aptalca bir isim."

"Dürüst olmak gerekirse, verilen isimlerin yarısından fazlası uydurma gibi görünüyor. Bu kişilerin çoğunu hiç duymadım. Şu an itibarıyla, belki de sadece sizi *tanıyorum*."

Şaşırmadım. Katılımcıların çoğu muhtemelen ilk kez katılıyor. Gerçek isimlerini yazmaktan çok korktukları için bir şeyler uydurmayı tercih ediyorlar. Kampın sonunda, yöntemleri gece karanlığında bir fener gibi parlayacak ve bana gerçekte kim olduklarını söyleyecek. Umarım içlerinden biri kurbanın göğsünden bir kalp kesip onu baskın eline bırakmaktan zevk alır.

İnsanların sırlarını keşfetmek gerçekten bir yetenek ve ben bunu sık sık kullanıyorum. Bu yüzden özel dedektifim.

Benden kaçmayı başaran tek kişi ise Kalp Kırıklığı Katili oldu.

"Uçuş planlarını aldınız mı?" diye soruyorum.

"Evet, ama yeterli sayıda kişi olmadığı için Pazar günü özel uçuşu iptal ettiler. Şimdi Cumartesi günü ticari bir uçakla gidip, Miami'de bir gece geçirdikten sonra oradan özel jetle adaya geçmemiz gerekiyor."

Kahretsin. Anlaşılan o poker oyununu iptal etmem gerekecek.

Bennett, "Umutlarınızı çok yüksek tutmayın," diye ekliyor. "HBK'nin inzivadan haberdar olma ihtimali zaten düşük. Gelme ihtimali ise daha da düşük."

"Kadın da olabilir. Hiç belli olmaz," diyorum.

"Ya HBK'nin erkek olduğu ortaya çıkarsa? Diz çöküp ona oral seks mi yapacaksın?"

Omuz silkerek, "Doğru kişi için kendimi herkese eşit davranan bir seks tanrısı olarak görebilirim," dedim.

"Seks tanrısı mı?" Bennett telefona tek bir kahkaha attı. "Kör bir jinekolog bile senden daha çok kadın cinsel organı görüyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Benim gibi bir görünüşle, seçim yapma konusunda çok fazla seçeneğim yok."

"Aman Tanrım. İngiliz argosuna bulaşmaya kalkma."

Az önce bana yaklaşan kadına şöyle bir baktım. "Sadece bariz olanı söylüyorum. Gerçekten arzu etmeye değer birini bulursam istediğim herhangi bir kadına sahip olabilirim. Şimdilik sağ elim ve internetim var."

Barın ucundaki adam içkisinin geri kalanını bir çırpıda içti ve bar taburesinden yavaşça kalktı.

"Gitmem gerek," diyerek aramayı sonlandırdım ve telefonu cebime koydum.

Gary gülümseyerek bana yaklaşıyor. Eğer bu hafta sonu için ona ne planladığımı bilseydi, yüzündeki o sırtış eriyip giderdi.

Öte yandan, belki de yine de onunla ilgilenebilirim.

"Hey dostum," dedim kolumu omzuna atarak. "Bu hafta sonu bir geziye çıkmak ister misin?"

Üçüncü Bölüm

Genel

SiyaH kedi, kum kabına çömelip kakasını yaparken, incecik kuyruğunu ileri geri sallayarak ruhuma bakıyor. Kulakları başının arkasına doğru yatmış, gözleri uzaklara dalmış. Kışından çıkan her neyse, bir matematik denkleminde daha fazla konsantrasyon gerektiriyor gibi görünüyor, çünkü o yaratık inanılmaz derecede odaklanmış.

"Seni kedi kum kabını oturma odana koymaya iten neydi?" diye soruyorum, kedinin pençelerinin Snickers çikolata büyüklüğündeki bir kakayı kazıma sesinin arasından.

Kedi—mavi plastik kutudan çıkan hayvan değil, insan—omuz silkerek, "Eskiden iki kedim vardı. Diğer mobilyaların her yerine işiyordu, bu yüzden her odaya bir kutu koydum, işe yarayacağını düşündüm. İşe yaramadı, bu yüzden ondan kurtulmak zorunda kaldım." dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Yani demek istediğin..."

"Ne? Hayır! Ben asla bir hayvana zarar vermezdim. Şimdi yaşlı ve iyi bir hanımla yaşıyor. Ev zaten kedi idrarı kokuyordu, bu yüzden kendini evinde gibi hissedeceğini düşündüm. Beni ne tür sapık bir herif sanıyorsun?"

"Alınacak bir sebep yok. Sadece seri katil olmak istediğiniz için soruyorum, bazen de pratik yapmak için hayvanları kullanıyorlar."

Gözleri kocaman açıldı. "Bunun farkındayım, ama hayvanları çok seviyorum. İnsanları ise pek sevmiyorum."

Onun düşüncelerine yürekten katılıyorum, ama bunu çok fazla dile getirmiyorum. Ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Şu anki ilişkimiz, onun sandığı kadar bir arkadaşlık değil. Ortak noktalarımız olduğuna inanmasına izin vermek, sadece arkadaş olmamız gerektiği inancını güçlendirecektir.

O mutfağa doğru çekilirken, sade döşenmiş oturma odasına şöyle bir göz attım. Gözlerim, önümdeki dengesiz sehpanın üzerinde duran birkaç postaya takıldı.

"Gerçek adınız Caterina mı?"

"Ailemin bana gerçekten Kedi adını vereceğini mi sandınız?" diye sesleniyor mutfaktan.

Adil.

Küçük bir sehpanın üzerinde resim çerçeveleri dizili ve ortada, ürkütücü bir aile fotoğrafı bana bakıyor. Kedi, annesi ve babası, tüylü kedilerin her yerinde gezindiği bir aile koltuğunda oturuyorlar. Resimde en az beş kedi olmalı. Tam bir kaos.

"Belki de kedilere olan bu hayranlık genetik bir şeydir diye düşündüm," diyorum, doksanlı yılların korkunç kıyafetleri içindeki fotoğraflarına bakarken. Kedilerin bile küçük alın bantları vardı.

Biraz... eksantrik olmasına şaşmamalı.

Ayağım bir kutuya çarptı. Bu şehirde altı aydır yaşıyor ama oturma odasının çoğu hala taşıma kutularıyla dolu. Bu akşam gelmeyi kabul ettiğimde, karton bir kalenin içinde oturmayı beklemiyordum. Belki de konuşmayı başka bir yöne çevirip buradan bir an önce defolup gitmeliyim.

"Uçak biletlerimizi ayırttınız ve tatilin parasını ödediniz, değil mi?" diye soruyorum, o mutfakta bir şeylerle

uğraşırken. Bardaklar birbirine çarpıyor ve bir şey dökülüyor.

"Evet, her şey halledildi. Kahvenizi nasıl istersiniz?"

Kedi kum kabına dönüp baktığımda, evin her odasında bir tane olduğunu hatırlıyorum. "Şu an pek susamış değilim. Ayrıca, neredeyse gece yarısı. Bu saatte kafein alırsam asla uyuyamam."

Kedi oturma odasına girdi ve yanıma, kanepeye oturdu.

Üzerinde U-Haul logosu bulunan karton yığınının doğru işaret ediyorum. "Yakında tekrar taşınmayı mı planlıyorsunuz?"

"Hayır. Mecbur kalabileceğimi düşünmüştüm ama bugün bir iş buldum. Şimdi dairemi bırakıp Portland'a geri dönmek zorunda kalmayacağım. Harika değil mi?"

Küçük keneden kurtulmaya bu kadar yaklaştığımı düşününce...

"Evet, harika," diyorum.

"Nerede çalışacağımı öğrenmek istemiyor musun?"

Aslında değil, ama başımı sallıyorum.

Elini uzattı. "Merhaba, ben Cat. Yeni kişisel asistanınız!"

İçimden bağıriyorum: "Ne diyorsun lan? Hiçbir zaman asistanım olmadı ve asla da olmayacak. Ona ihtiyacım yok."

"Uçak biletlerimizi aldım ve inziva kampındaki yerlerimizi ayırttım, yani kendimi zaten faydalı olduğumu kanıtladım. Ayrıca patronunuzla da konuştum ve iş amaçlı olduğu için seyahatin masraflarını karşılamayı kabul etti."

" Ne dedin?" Çıglık boğazıma kadar yükseldi ama yutkundum ve tırnaklarımla gözlerini oymamak için ellerimi kucağımda tutmaya zorladım. "Biriktirdiğim tatil iznim vardı, onu kullanmayı planlamıştım. Bu iş için değil! O adada ne olursa olsun, lanet olsun ki bunun hakkında yazamam, Cat!"

Kız hiç etkilenmedi. Sadece kahvesinden bir yudum aldı ve bana gülümsedi. "Bunu da çözdüm. Patronuna hiçbir detay vermedim ama seri katilin kimliğini ifşa etmeyi

planladığını biliyor. Bunun Adonis Katili olduğunu bilmiyor ama öğrendiğinde muhtemelen sana bir bonus verecektir. Özel bir röportaj, fotoğraflar... olasılıkları bir düşün. Ve onu ifşa ettikten sonra, gecelerini hücre duvarına bakarak geçirecek. İntikam da işin tuzu biberi olacak.”

“Hapishane cezasını intikam olarak mı görüyorsun?” Gözlerimi kırkıyorum. Bu noktada yapabileceğim tek şey bu. “Az önce elimden kaç tane cinayet fantezisini kopardığını biliyor musun?”

“Yani, ben sadece—”

“Ne yaptın sen? Mahvettin mi? Hayatımı mı yok ettin? Bu pisliğe işkence etme umudumu mu yerle bir ettin?”

Gözyaşları kirpiklerinin kenarında birikti. “Özür dilerim Kindra. Hata yapmak istemedim. Yardım ettiğimi sanıyordum.”

Gözlerimi kapatıp ona kadar saymaya başladım. Onu boğma isteği beni ele geçirmeden önce dörde kadar sayabildim. Bu hafta ikinci bir cinayet işlememek için ayağa kalkıp gittim.

“Lütfen gitme,” diyor. Kalmam için yalvarırken neredeyse aşık bir ses tonuyla konuşuyor. “Önce onayını almadan başka hiçbir şey yapmayacağım. Bunun böyle ters tepeceğini bilmiyordum.”

Derin bir nefes alıp kapıya ulaşmadan arkamı döndüm. “Ne yaptığının farkında mısın? Sandığından çok daha kötü. Kamptaki katillerden hiçbirini sorgulayamam veya ortaya çıkaramam. Yüzümü görmüş olacaklar. İfşa yazısının ilk satırını yazmadan ölmüş olacağım. Şimdi patronum büyük bir haber bekliyor, bu yüzden ya işimi ya da lanet olası hayatımı feda etmeliyim.”

“Pekala, siz cinayet işlemekle meşgulken, belki ben bu soruna bir çözüm bulabilirim. Her zaman—”

“Böyle bir şey yapmayacaksın. Birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanında –ki umarım bu sadece bu seyahatin sonuna kadar sürer– *yararlı olduğunu* düşündüğün her

şeyden kaçınacaksın. Şimdi eve gidiyorum. Uçuş bilgilerini e-postayla gönder ve başka hiçbir şekilde benimle iletişime geçme."

Kız, sanki ona gerçekten vurmuşum gibi şaşkın görünüyordu, ama başını salladı ve beni arabama kadar götürdü. Tamamen kalpsiz olmadığım için buna izin verdim.

Bir yandan onu bu kadar sert eleştirdiğim için biraz suçluluk duyuyorum ama bu ateşi kendisi körükledi. Şimdi bana düşen görev, tüm közlerin küle dönüşmesini sağlamak.

"Gerçekten çok üzgünüm," diyor ben sürücü koltuğuna otururken tekrar. "Belki bir çözüm bulabiliriz."

Direksiyonu sıkıca kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Bir çözüm *bulacağım* ."

Kapıyı sertçe kapatıp arabayı çalıştırıyorum. Zaten olduğumdan daha da kötü duruma düşmeden buradan çıkmam lazım. Bunun nasıl mümkün olacağını anlamasam da, Cat'in bir yolunu bulacağından eminim.

Arabayı yola çıkarır çıkarmaz, aklım bu karmaşadan nasıl kurtulacağım ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Patronum kurnaz bir adam. Bu seyahatten sansasyonel *bir şeyle* dönmezsem muhtemelen beni kovacak. Umarım dönüş uçuşundan önce bir plan bulabilirim.

Araba sürerken zihnimde bir kontrol listesi beliriyor. Yarın biraz alışveriş yapmam gerekecek. Sıcak yaz günlerini hiç sevmediğim için, gardırobumun mayo konusunda biraz eksik olduğunu düşünüyorum. Beş günlük bir inziva ve aynı şeyi iki kez giymek istemiyorum, bu da döndüğümde çöpe atacağım beş mayom olacağı anlamına geliyor.

Aktiviteler konusuna gelince... Yanımda getirebileceğim bolca silahım var. Fırlatma yıldızları, güvenilir tırtıklı bıçağım, çok sevdiğim boğma ipim. Seçenekler sonsuz ve silahlarımın çoğunu kullanamıyorum çünkü tarzıma uymuyor.

Ama adada, herkes olabilirdim.

Her zamanki yöntemlerimi kullanmayı kesinlikle planlamıyorum. Keşfedilme riski çok yüksek ve FBI'ın kara listesinde benim kadar üst sıralarda yer alan bir kalabalık içinde bile kimliğimi ifşa etmek istemiyorum. Sadece bir kişi bu işi benim için mahvedebilir.

Ve şimdi o benim kişisel asistanım.

Dördüncü Bölüm

Ezra

BenneTT otuz dakika erken evime geldi. Bu adam her şeye erken gelir. Uçağımız üç saat sonra kalkacak ama o, TSA tarafından olabildiğince çabuk kontrol edilmek istiyor.

Farklı annelerden doğmuş olsak da, oldukça benzeriz. İkimiz de babamızın koyu saçlarına sahibiz, ancak onun çelik mavisi gözleri ve benim kahverengi gözlerim ve gözlüklerimle yarışabilecek kadar keskin bir görüşü var. Ayrıca sayısız dövmesi ve bahsetmeye değer olmayan yerlerinde birkaç piercingi var. Benim de unutmak istediğim bir dövmem var.

Gary zaten lüks sedanın yolcu koltuğunda oturuyordu. Ona patronunu tanıdığımı ve bize katılmayı kabul etmesi için izin almasını sağlayacağımı söyledim. Doğrusu, patronunu Amerikan tarihi kadar iyi tanıyorum, yani hiç tanımıyorum.

Ama bunun bir önemi yok. Onun için dönüş uçak bileti almadık.

"Arka koltuğa geçmen gerek dostum," dedim Gary'ye. "Önde olmazsam midem bulanıyor."

Onun duygularını incitmekten endişelenmiyorum. Sığırlar, faaliyetler için ihtiyaç duyulana kadar Günahkârların villalarından uzakta barındırılıyor.

Gary başını sallayıp gülümsedi ve arka koltuğa bindi; onu güzel bir yerde öldürme şansına sahip olmak için hangi ipleri çektiğimizin farkında değildi. Ona gerçekten hak etmediği bir hediye verdik. Terk edilmiş bir depoda ölmek yerine, bir plajda kan kaybından ölecek.

Bennett onu yanına almak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Ben tatile giderken bu pisliği sokakta bırakmayı reddettim. Düzenlemeleri o yapmak zorundaydı, yoksa ben geride kalırdım. Neyse ki, etkinlik koordinatörü geçen yılki fiyaskodan sonra Bennett'e bir iyilik borçluydu. Çete üyelerinden biri bir sustalı bıçak ele geçirmeyi başardı ve kardeşimin sağ kaşının üzerinde kalıcı bir yara izi bıraktı.

"Beni de yanınızda getirdiğiniz için gerçekten çok teşekkür ederim," diyor Gary arkadan. Disneyland'e giden bir çocuk gibi gülümsüyor ve pencereden dışarı bakıyor. Ne yazık ki, bu parktaki animatronikler silah taşıyor. "Uçağa en son ne zaman bindiğimi hatırlamıyorum."

"Size temin ederim ki, zevk tamamen bizim," diyorum.

Gary, havaalanına kadar olan yolculuğun geri kalanında durmadan konuştu. Kardeşimle ben çok konuşkan tipler değiliz, bu yüzden çoğunlukla sadece gülümsedik ve başımızı salladık. Şehre yakın bile trafik oldukça hafifti, bu yüzden yolculuk hiç de fena değildi.

Havaalanına vardığımızda, Bennett dolambaçlı otoparkta manevra yaparak boş bir yer buluyor. Neyse ki hafif olan valizlerimizi sıkıca tutarak binaya giriyoruz.

Havalimanı hareketlilikle dolu. Her renkten, şekilden ve boydan insan, pırıl pırıl zeminlerde dolaşıyor; hiçbiri kendi varış noktalarından başka bir şeyle ilgilenmiyor. Kimisi uzak yerlere gidiyor, kimisi de uzak kıyılardan dönüyor. Yüz ifadelerinden hangisinin hangisi olduğunu anlayabilirsiniz. Gelenler, gidenlerden çok daha yorgun görünüyor.

Bilet gişesine vardığımda, gülümseyen bir kadınla karşılaştım, ancak gülümseme gözlerine kadar ulaşmamıştı. Ah, o eski güzel plastik hamur gülümsemesi.

Biletlerimi alıyor ve yapmacık gülümsemesi yüzünden düşmeden, "Üzgünüm ama bu uçuşta fazla rezervasyon yaptık. Biriniz ekonomi sınıfında oturmak zorunda kalacak," diyor.

Kardeşime döndüm. Gary kesinlikle gözümüzün önünden ayrılamaz, bu da demek oluyor ki birimiz yerimizi ona bırakmak zorunda kalacağız. Bu da demek oluyor ki birimiz tüm uçuş boyunca onun durmadan konuşmasını dinlemek zorunda kalacağız.

"Ekonomi sınıfı bileti alacağım," diyorum.

Ne yaptığımı fark eden Bennett, botunun ucunu Aşıl tendonuma saplıyor. Sessizce acı çekiyorum çünkü bu adil olan. Çok kötü bir uçuş geçirecek, bu yüzden telafi etmek için birkaç gün topallayarak yürümeyi sorun etmiyorum. Yine de Gary ile üç saat oturmaktan daha iyi.

Biletlerimizi hallettikten ve bagajlarımızı geri döneceği umuduyla gönderdikten sonra, kapıya doğru ağır adımlarla ilerliyoruz.

"Açlıktan ölüyorum," diye sızlandı Gary.

"Uçakta mutlaka yemek olacaktır," diyorum.

"Fıstık yeterli olmayacak," diye araya giriyor Bennett ve şimdi sayıca azınlıktaayım.

Kapımıza özlem dolu bir bakış attıktan sonra, ikiliyi bir fast food standına doğru takip ettim. Bennett ve ben hamburger sipariş ettik, Gary ise tavuklu sandviç sipariş etti.

Çantalarımızı toplayıp kapıya doğru yöneldiğimizde, yemek salonundaki üç küçük masanın dolu olduğunu fark ettik. Henüz çok erkendi, bu yüzden oturacak yer seçme şansımız vardı. Ben büyük pencerenin yanındaki bir masaya oturdum, Gary ve Bennett ise ortadaki bölüme yerleştiler. Yemeklerine canavar gibi saldırdılar, ama ben gümüş

ambalajın içindeki yağ tuzağını yutmaya o kadar hevesli değildim.

Güzel bir hostes, muhtemelen uçuş sonrası evine giderken, ağır ağır yanından geçiyor. Bennett, ince belini ve iri göğüslerini süzerek, erkekçe bir eğlenceyle onu izliyor. Gary ona ikinci bir bakış bile atmıyor. Şaşırmadım. Yirmili yaşlarında, onun sapkınlıkları için biraz fazla büyük.

Tanrım, onu öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Son cinayetimin üzerinden aylar geçti ve altı hafta önce aldığım yeni et kancalarını kullanmak için parmaklarım kaşınıyor. Sadece tecavüzcüleri ve pedofilleri hedef alıyorum, bu yüzden potansiyel kurban havuzumun bir kısmını kardeşim ve Kalp Kırıklığı Katili ile paylaşmak zorundayım. Kurban sayısının az olması iyi bir sorun sanırım, ama kan susuzluğumu gidermiyor.

Zaman geçiyor ve boş koltukları daha fazla insan doldurmaya başlıyor. Her birini inceliyorum, acaba o ünlü HBK olabilirler mi diye düşünüyorum. Herhangi biri olabilir.

Belki de elinde bir koli kurabiye tutan yaşlı teyze için geçerli değil. Göğüs kafesini açacak üst vücut gücüne sahip değil.

Kurabiyelerden bahsetmişken, içimde bir sızı bana beni bekleyen oldukça vasat hamburgeri hatırlatıyor. Ambalajı açıyorum, o iç karartıcı kokuyu içime çekiyorum ve ilk hayal kırıklığı yaratan ısırtığı alıyorum.

Düşünmeden çiğnediğim şeylerden dolayı dikkatim dağılmışken, iki kadın o kadar yakına oturdular ki fısıltılı tartışmalarını duyabiliyordum. Dinlemek kaba olurdu ama ben zaten görgü kurallarına sahip olduğumu hiç söylemedim.

"Ortada oturmak istemiyorum," diyor sarışın kadın. "Pencere kenarına oturamaz mıyım? Bu benim ilk uçuşum ve siz sürekli uçuyorsunuz."

Siyah saçlı kadın alaycı bir şekilde, "Yani Oregon'dan New York'a kadar araba mı sürdün?" diye sordu.

"Evet, doğru. Kutularımı gördün. Eşyalarımı taşımacılara emanet etmeye güvenmedim."

Tartışmaya devam ederlerken onlara göz atıyorum. Sarışın kadın geleneksel anlamda güzel olsa da—çarpıcı mavi gözler, ince bel, iri göğüsler, uzun bacaklar—koyu saçlı kadın benim erkek fantezilerimin ta kendisi.

Atletini ve şortunu dolduruyor ve bel kısmından sarkan göbek bölgesini de hiç umursamıyorum. O kadifemsi teni ağzıma alıp emdiğimde nasıl bir his vereceğini hayal ederken neredeyse ağzım sulanıyor. Yanımıza geldiklerinde dikkat etmediğim için kalçasını görmedim ama kalın uyluklarından hayal edebiliyorum. Ve mükemmel.

Sabah güneşinin kocaman pencereden içeriye vurduğuna karşı güneş gözlüğü takmış, ama eğer gözleri saçları kadar koyuysa, başım dertte demektir. Başımın dertte olmasından hiç çekinmediğim için, hamburger ambalajını poşete tıktırıp kadınlara dönerek sorunlarına bir çözüm öneriyorum.

"Pencere kenarında oturuyorum ama isterseniz orta koltuğa da geçebilirim," dedim sarışın kadına.

Esmer güzel dudaklarını büzüyor, sarışın ise elini bana doğru uzatıyor.

"Merhaba, ben Cat ve bu da—"

"Kindra." Esmer kadın arkadaşının elini iterek kucağına geri gönderdi. "Ve uçakta bir yabancının yanında oturmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Eh, yapacak bir şey yok Kindra," diyor Cat, "çünkü ya benimle yer değiştirirsin ya da onunla."

Kindra kucağındaki seyahat çantasını daha sıkı kavırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ona doğru döndüm. "Ben Ezra. Otuz altı yaşındayım. Özel dedektifim ve bir kongreye gidiyorum. Kardeşim Bennett ve eski bir dostum Gary ile seyahat ediyorum. Onlar gezip dolaşırken ben de bağlantılar kuracağım. On iki yıldır Amerika'da yaşıyorum, ama aslen Kent bölgesindeki Gravesend'denim, Thames Nehri'nin hemen kıyısında."

Samimi bir gülümsemeyle elimi uzattım. "İşte, artık yabancı değiliz."

İstemeyerek de olsa elimi tuttu, tokalaştı ve terli parmaklarını kucağına geri çekti. Arkadaşına döndü. "Bunun için bana çok büyük bir borcun var," diye fısıldadı.

Onu kızdırmaktan korktuğum için kıkırdamayı bastırdım. Neşeli ve iyi niyetli şakalara pek tahammül edebilecek biri gibi görünmüyor. Amerikalılar bu konuda hassas olabiliyorlar.

Sarışın kız arkadaşının asık suratlı halinden etkilenmemiş ve parlak bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Belki Miami'ye indiğimizde bir iki içki ısmarlayabilirim?"

Kindra, "Ben içki içmem," diyor. "Bu yolculukta siz de içmemelisiniz."

Azarlanmış bir çocuk gibi, Cat ağzını kapatıp koltuğuna geri yaslandı. Anlaşılan, cesareti de belliydi.

"İlla alkollü içki olması gerektiğini kim söyledi?" diyorum. "İndiğimizde hepimiz soğuk bir bardak alkolsüz içecekten keyif alabiliriz. Sanırım tüm insanlar gibi siz de en azından su içiyorsunuzdur, değil mi?"

Kindra beni tekrar susturmadan önce, interkomlardan uçağımızın yakında biniş işlemlerine başlayacağı anons edildi. Öncelikli geçiş ücreti ödemiştım, bu da sarışın kızın sıraya girmesi gerektiği ve beni huysuz esmer kızla baş başa bırakacağı anlamına geliyor. Bundan daha iyisini planlayamazdım.

Cat ile biniş kartlarımızı değiştirdik ve o, ekonomi sınıfındaki çok istediği pencere kenarı koltuğunu kapmak için hızla uzaklaştı. Ben bu değişimde o kadar kötü durumda değildim, çünkü onların koltukları business class'taydı ve Kindra'nın karamsar tavrına rağmen, pencereden görünen herhangi bir manzaradan daha hoş bir görüntü sunacaktı.

Arkadaşı uçağın içine götürüldükten sonra Kindra yerinde kıpır kıpır duruyor. Zavallı kız bir türlü rahat

edemiyor. Parmakları sürekli şakaklarına gidiyor, ovuşturup duruyor, sanki çok şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi.

Cebime uzanıp, geveze Kathy'nin yanında tüm uçak yolculuğunu geçirmem gerekeceğini düşündüğümde aldığım küçük, ekstra güçlü bir seyahat boyu Tylenol şişesini çıkarıyorum. Şimdi anlaşılan o ki, hâlâ işime yarayacaklar.

"Al," diyorum. "Onlara benden daha çok ihtiyacın var."

Onun itiraz edeceğini ya da yardımımı kesinlikle reddedeceğini bekliyordum, ama elimden şişeyi kapıp kapağını açarak içindeki üç beyaz hâpı kuru kuru yutunca beni şaşırttı.

"Teşekkürler," dedi şişeyi elime geri verirken.

"Uçuşunuzu mahvettikten sonra yapabileceğim en az şey buydu. Özür dilerim. Yardımcı olmaya çalıştığımı düşünmüştüm."

Omuzları gevşedi ve içini çekti. "Hayır, aşırı kaba davrandığım için özür dilerim. Şu anda iş yüzünden çok stres altındayım ve hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor."

Onun gerginliğini gidermenin iyi bir yolunu düşünebiliyorum ama tüm dikenleri dışarı doğru dönük ve bugün bir kaktüsle sevişmek için hiç havamda değilim. Yine de neredeyse buna değerdi.

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum, ama sonra uçağa binme sırası bize geldi. Sanırım cızırtılı interkom sesinden sorumu duymadı.

Bu uzun bir uçuş olacak.

Beşinci Bölüm

Genel

Bana bir süre daha izin verdikleri için , elimde biniş
şüKreDereK kartımla sıranın önüne doğru
koştum. Koltuğuma ne kadar çabuk
oturursam, o kadar çabuk uyuyormuş gibi yapabilirim. Ezra
ile konuşmak oldukça keyifliydi ve tüm uçuş boyunca Cat'in
yanında oturmaktan daha iyi olurdu, ama küçük bir sorun
var.

O benim lanet olası zayıf noktam.

Uzun boylu, koyu saçlı ve yakışıklı, kusursuz burnunun
üzerinde gözlükleri var. Tam bir Clark Kent şıklığı ve
görünüşe göre fiziksel olarak tek kusuru görme yeteneği.

Soğuk kişiliğimi seviyorum. Yürüyen bir buz kütlesi
olmaktan zevk alıyorum. Ama Ezra, bacaklarımın arasındaki
boşluğa doğrultulmuş bir fırın gibi. Tişörtü geniş omuzlarını
ve göğsünü sarıyor ve hayatımda hiç bu kadar dokunmuş
pamuk olmak istememiştim. Bu adamın dilimi lif kabağı gibi
kullanmasına izin verirdim.

Ezra'nın duşta olduğu zihnimdeki görüntü, yürürken
bacaklarımın birbirine yapışmasına neden oluyor. O kadar
net görebiliyorum ki. Suyun koyu saçlarından süzülüp uzun,
koyu kirpiklerine takılması. Dolgun alt dudağından sızan bir

su damlasını yalarken kahverengi gözlerinin açılması. Önünde diz çökmüş, Hickory Farms sosis kalıbı büyüklüğündeki bir penisi boğazıma alırken boğuluyormuş gibi hissetmem.

Tamam, son kısmı uydurdum ama Ezra gibi mükemmel bir adamın geri kalanı *böyle* görünürken nasıl olur da cinsel organı küçük olabilir ki? O yürüyen bir erkeklik mükemmelliği ve eğer yanlış anlamadıysam, benden hoşlanıyor.

Bu hiç iyi değil.

Haftanın başka bir günü olsa, tek gecelik bir ilişkiye razı olurdum. Hatta şimdi bile razı olmalıyım. Bir orgazm stresimi dağıtır ve en azından birkaç saatliğine rahatlamamı sağlardı.

Ama odaklanmam gerek. Kırk sekiz saatten az bir süre sonra, sonunda kardeşimi katleden adamla görüşeceğim.

Uçağa bindim ve el bagajımı üstteki bölmeye yerleştirdim. Tam koltuğuma oturmuşken Ezra koridorda belirdi. O kadar yakınıma yerleşti ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordum ve bacaklarım tekrar kasıldı; bu sabah askılı tişört seçtiğim için kendime sessizce lanet ettim.

Pencere perdesini kaldırıp pist manzarasına bakıyorum ve uzaktaki bir uçaktan indirilen bagajları sayarak dikkatimi dağıtıyorum. Yanımda oturan adamdan dikkatimi uzak tutmak için her şeyi yapıyorum.

"Sık sık uçuyor musunuz?" diye sorarak beni onunla konuşmaya zorluyor.

Yerimde kıpırdandım. "Eskisi kadar değil."

"Eskiden uçmaktan korkardım."

"Sen mi?" Döndüm ve ona baktım. Uçan şeylerin bile *ondan* korkması gerekirmiş gibi görünüyordu. Kas yığını ve gizemliydi, keskin çenesindeki o hafif sakal da onu neredeyse tehlikeli gösteriyordu. "Senin herhangi bir şeyden korktuğunu hayal edemiyorum."

Ondan hafif bir kakhaha yükseldi ve bu bile seksi geldi. "Yüksekliklerden hiç hoşlanmadım. Küçükken babam beni Dover'a tatile götürmüştü. Uçurumun kenarında durup aşağıdaki suya bakmak, ömür boyu sürececek bir korkunun başlangıcı oldu."

"Korkuyu nasıl yendin?"

"Herhangi bir korkunun üstesinden nasıl gelinir? Ben bununla yüzleştım. Bazen korktuğunuz şeyin yüzüne baktığınızda, artık o kadar korkutucu görünmüyor. Onu olduğundan çok daha büyük bir şey haline getirdiğinizi fark ediyorsunuz."

Hem yakışıklı hem de zeki olması mı gerekiyor? Yani, gözlük takmak insanı zeki *gösterir* ama o gerçekten zeki görünüyor. Ve o aksan... Matematik dersi anlatan bir video bile anlatsa, her kelimesini dikkatle dinlerdim.

Öte yandan, haklı da sayılır. Onu gördüğümünden beri yaptığım şey bu değil miydi zaten? Beni raydan çıkarabilecek biri olarak onu yüceltmek? O sadece bir erkek, ve belki de yollarımız ayrılana kadar biraz flört etmekten zarar gelmez. Ve sonuçta yollarımız ayrılacak. Miami'ye vardığımızda, Cat ve ben bir otele çekileceğiz, o da kardeşi ve arkadaşlarıyla bir maceraya atılacak.

Konuşmak için döndüm, ama midem tam o anda son yirmi dört saatte yediğim her şeyi dışarı atmaya karar verdi. Gül goncası gibi büzüşen midem neredeyse yok oldu, ama korkarım ki bu kapının ardında beni bekleyen her neyse onu tutmaya yetmeyecek. Bunun bir gaz mı yoksa kaka mı olduğunu zor yoldan öğrenmek istemediğimden, özür dileyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

Yakındaki bir hostes yapmacık bir gülümsemeyle ve telaşlı bir şekilde ellerini sallayarak bana doğru yaklaştı. "Kalkışa az kaldı, bu yüzden havada olana kadar yerinizde oturmanızı rica ediyorum."

Midem yine kasılıyor. Ezra'nın yüzü tehlike bölgesine bu kadar yakınken, endişe aciliyeti daha da artırıyor. Kahrolası

Cat, bu sabah o yağlı lokantaya uğramak istedi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum. "Uzun sürmez."

Bu bir yalan değil. İç organlarımın tamamının üç saniyeden kısa bir sürede vücudumdan boşalacağından oldukça eminim.

Kabin görevlisinin gülümsemesi hiç kaybolmuyor. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı çok özür dileriz, ancak herkesin yerlerinde oturması gerçekten gerekiyor."

Ezra, patlama bölgesinin etrafına göz gezdirirken, "Affedersiniz," diyor. "Siz hanımlar daha uçuş öncesi konuşmalarınızı bile yapmadınız. Acaba tuvalete gidebilir miydi?"

Adam kadına Antarktika buzundan yapılmış bir kalbi bile eritebilecek bir gülümsemeyle bakar ve kadın fikrini değiştirir.

"Eminim eşiniz—"

"Tamamen yabancıyız," diyor göz kırparak, bu da bana yardım etmesine rağmen göğsümde parlak bir kıskançlık kıvılcımı yaratıyor.

Kadın yolumdan çekildi ve içimden rahat bir nefes çıktı. Neyse ki, çıkış noktası olarak ağzımı seçti. Tuvalete kadar olan utanç verici yürüyüş boyunca kalça kaslarımı sıktım. Benden sonra banyoya giren herkese Allah yardım etsin.

Küçücük boşluğa sıkışıp belime bastırılan örgülü deri kemerle uğraşıyorum. Modaya düşkünlüğüm kahrolsun, ama aynı zamanda parmaklarım da birden hamur gibi oldu. Ya da belki de beynim doğru çalışmayı reddediyor, çünkü anaokulundan beri ilk defa bir kemerin nasıl çalıştığını unuttum.

Pişmanlık dalgası içimi kapladı ve kramp geçene kadar metal lavabonun kenarlarına tutundum. Alnımda ter birikti ve aynada kendime baktım. Korkudan dişlerimi sıkmış olmak bana hiç yakışmıyordu.

Şiddetli ağrı azalıyor ve kemere geri dönüyorum. Tokayı çözüyorum, pantolonumu indiriyorum ve tuvalete yığılıyorum. Benden çıkan şey, ancak Şeytan Çıkarma

filmindeki bezelye çorbası sahnesi gibi tarif edilebilir, sadece diğer taraftan çıkıyor.

Ancak kokusu tarif edilemez.

Bu durumu geçiştirme umudum, aldığım her nefesle birlikte yok oluyor. Artık tek umudum havalandırmanın mükemmel olması.

Artık sunacak hiçbir şeyim kalmadığından emin olduktan sonra, ortalığı temizleyip suçumun kanıtlarını sifonla yok ediyorum. Ellerimi yıkamak için lavaboya yöneliyorum, bu sırada azalan kokunun atıklarını uzaklaştıran dezenfektan sıvısından mı yoksa kokuya karşı duyarsızlaşmamdan mı kaynaklandığını merak ediyorum.

Sonra kapı çalınıyor.

"İçeride iyi misin?" diye bir ses geliyor karşı taraftan ve İngiliz aksanından bunun Ezra olduğundan eminim.

"Evet, sadece ellerimi yıkıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Acele etseniz iyi olur," diyor. "Bizim sıramızdaki üçüncü yolcu geldi ve çantasını üstteki bölmeyle yerleştirdiğinde, sizin bagajınız... vızıldamaya başladı."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum içimden, birkaç pürüzlü kağıt havluyu elimle silip çöpe atarken. "Boşalıyorum!"

"Sesinden anladığım kadarıyla, muhtemelen biraz daha geç geleceksin."

İngilizcede "mortified" kelimesinden daha güçlü bir kelime var mı? Çünkü olmalı.

Banyodan aceleyle çıktım ve doğruca sakladığım çantaya yöneldim. Bulmak zor değildi. Tüm kabini alçak bir bas sesiyle sarsan çanta oydu. Tüm gözler üzerimdeyken, yan cebin fermuarını açtım, elimi içeri uzattım ve düğmeyi çevirdim. Ancak o zaman aşağıya bakıp bizimle aynı sırada kimin olduğunu görebildim.

Lanet olası bir rahip.

Ben dindar bir kadın değilim, ama cinsel oyuncağımın bir din adamının başının birkaç metre yukarısında rastgele

aktifleşmesi beni yoğun bir suçluluk duygusuyla dolduruyor. Bu benim suçum değil. Suçu TSA'ya atın. Bu tür şeylerin sadece el bagajında taşınmasını şart koşanlar onlar.

Bay Judgement Journey ve İngiliz seks sembolünün yanından kayıp geçtim, sonra koltuğuma yığılıp olabildiğince küçüldüm. Utanç duygusu nihayet geçmeye başlamıştı ki Ezra yaklaştı ve elime bir şey tutuşturdu.

Aşağıya baktığımda avucumda bir paket Imodium AD görüyorum.

Bırakın öleyim.

"Utanmana gerek yok," diye fısıldadı Ezra kulağıma. Eğer utanç duygusu bedenimi sıkıca kavramamış olsaydı, sıcak nefesinin kulağıma değmesi tüylerimi diken diken ederdi.

"Az kalsın altıma işeyecek olmamdan mı bahsediyorsun? Yoksa bir *rahibin* üstünde seks oyuncağının patlamasından mı?" diye fısıldadım.

Ezra kıkırdamasını zor tuttu. "Öncelikle, bu uçaktaki herkes bir noktada ishal olmuştur. Hatta rahip bile bazen şeytanları kovmak zorunda kalıyor."

"Sen bile mi?"

"Cebimde neden bir paket hap taşıdığımı düşünüyorsun?"

İtirafı -ve patlayıcı ishalden bahsettiği düşünüldüğünde pek de seksi olmaması gereken o alaycı gülümsemesi- işini görüyor ve beni biraz daha rahatlatıyor.

"Peki ya seks oyuncağı?" diye soruyorum. " *Bunu* nasıl atlatacağım?"

"Bu uçaktan indiğinizde, rahip de dahil olmak üzere bu insanları bir daha asla görmeyeceksiniz. Bir süre birkaç ofis partisinde komik bir hikaye olacaksınız, ama sonra herkes her şeyi unutacak."

"Ve onu her kullandığımda, aklımdan başka hiçbir şey geçmeyecek," diye inleyerek söylüyorum.

Ezra koltuğunda biraz daha rahatladı ve bana doğru döndü. "Belki de aklını bu konudan uzaklaştırıp daha eğlenceli şeylere odaklanabilmen için birinin bunu sana karşı kullanması gerekiyor."

"Daha iyi bilmeseydim, bana teklifte bulunduğunu düşünürdüm," diyorum gülerek, ama aslında yarı şaka yapıyorum. Çoğu erkek yatak odasında oyuncaklara izin vermeyecek kadar güvensizdir, bu yüzden zihnimde yarattığı bu fantezi beni kesinlikle cezbediyor.

"Belki de öyleyim." Geniş omuzlarını silkerek, "Bu o kadar kötü bir şey mi olurdu?" diye sordu.

Ona cevap vermek yerine, uçak pistte ilerlemeye başlarken pencereden dışarı bakıyorum.

Altıncı Bölüm

Ezra

Uçak Miami'ye indi ve ben sadece tekrar havaya dönmek istiyorum. Kindra utangaçlığından kurtulduktan sonra, en keyifli yol arkadaşı olmuştu.

Görünüşe göre birçok ortak noktamız var. İkimiz de Tolstoy'un tüm eserlerinden zevk alıyoruz ve insanlığın büyük çoğunluğundan nefret ediyoruz. İkimiz de sık sık tatile çıkmıyoruz ve işimize bağlıyız, ancak geçimimizi nasıl sağladığımızdan pek bahsetmedik. Ortak noktalar listesi sonsuza kadar uzayıp gidiyor gibiydi.

Kaderin varlığına inanan bir adam olsaydım, bunu gökyüzünden gelen bir işaret olarak görürdüm. Neyse ki, sahip olduğumuz tek şansın kendi kendimize yarattığımız şans olduğuna inanıyorum ve onunla kendi şansımı yaratmayı planlıyorum.

Yolcular koltuklarında kıpırdanıp eşyalarını toplamaya başlarken, yanımda oturan güzel kadına döndüm. "Kindra, bu gece Flamingo Sands Resort'ta kalacağız. Vaktiniz olursa..."

"Ne büyük bir tesadüf! Arkadaşım ve ben de aynı yerde kalıyoruz. Belki yarın sabah tekrar yola çıkmadan önce karşılaşırız."

Tekrar söylüyorum, kadere inanmıyorum ama Tanrım. Bunun olma ihtimali ne kadar düşük?

"İşleri şansa bırakmak yerine," diyorum, "neden birkaç plan yapmıyorsunuz? Belki lobinin hemen yanındaki salonda akşam yemeği ve içki içebilirsiniz?"

Kindra'nın dili dolgun dudaklarında kayıyor ve daha önce hiç bu kadar çok cinsel arzu duymamıştım. O yumuşak kıvrımları bir geceliğine bile olsa alt üst edebilsem, mutlu bir adam olarak ölebilirim.

"Şey... belki," diyor. Sanırım beni nazikçe reddetmeye çalışıyor, ama sonra ekliyor, "Yedi nasıl geliyor kulağa?"

Zihnimde zevk dolu bir gecenin görüntüleri oluşmaya başlıyor. Vücudunun altımda nasıl teslim olacağını neredeyse hissedebiliyorum. Bacaklarının arasındaki o sıcak boşluktan yalayarak, dilimde biriken vahşi zevkin tadını neredeyse alabiliyorum.

"Eğer bu size uymuyorsa," diyor ve ben de henüz cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Özür dilerim, evet. Saat yedide salonda buluşalım."

"Hayır, Ezra," diyor Bennett. "Kesinlikle hayır. Bu pisliği yanına almayı sen seçtin, böylece küçük evcil hayvanına kendin bakabilirsin. Onun siyasi görüşlerini üç saat boyunca dinlemek zorunda kaldım ve artık bir dakika daha dayanamam."

"Bunu benim için yapamaz mısın? Lütfen?" Otel odalarımızdan birinde dururken omzundan tutup onu kendime doğru çevirdim. "Buna ihtiyacım var."

Bennett gözlerini devirdi ve elimi silkerek kurtuldu. "Sen, kendini seks tanrısı ilan eden kişi, buna mı *ihtiyacın var*?"

Evet, tıpkı hava, su ve besin gibi, Kindra'nın o saf mükemmelliğinin içine dalmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor. Onda beni cezbeden bir şey var ve orgazm olduğunda nasıl bir ses çıkardığını bilmek istiyorum. Ama bunu söyleyemem, bu yüzden ona ifadesiz bir bakış atıp en iyisini umuyorum.

Omuzları gerildi ve bana döndü. "Aslında, tamam. Tek kişilik odayı sen alabilirsin, ama adada Gary'yi ben öldüreceğim."

"Ne? Hayır! Bu işin tüm hazırlıklarını ben yaptım, o yüzden zafer benim."

Bennett omuz silkip yatağın üzerinden uzanarak bavulumu kapattı. "Öyleyse eşyalarını alıp odamdan çıkmanı öneririm. Ya öldüreceksin ya da odayı. İkisini birden isteyemezsin."

Kapı çalınca tartışmamız bir süreliğine sustu ve Gary'yi odaya aldım. Başımı ağrıtabilecek kadar sarı bir renkte, son derece dikkat çekici bir Hawaii gömleği giymişti. En az yarım kilo jöle saçlarını kısa sivri uçlar halinde dikmişti ama bu tarz adama hiç yakışmıyordu. Pembeleşmiş kafa derisi birçok yerden görünüyordu.

"Bu gece için planınız ne beyler?" Gary ellerini birbirine sürerek, fırlamış gözleriyle insan sineğinin karikatürünü andırıyordu.

Bennett anlamlı bir gülümsemeyle bana döndü. "Evet, bu akşamki planlarımız neler?"

Gary'ye bakıcılık yapmak zorunda kalmasaydık bunların hiçbirisi sorun olmazdı. Üçüncü bir oda tutmak ve onu kendi haline bırakmak bir seçenek değil ve soluk bacaklarını saran mayoya bakılırsa, otelin üç havuzundan birine inmeyi planlıyor.

Havuzların olduğu yerde çocuklar da olur.

Kol saatime baktım ve içimden homurdandım. Saat çoktan altı buçuk olmuştu. Duş almak ve odayı olası kadın misafirler için hazırlamak istiyorsam, acele etmem gerekiyordu.

Önümde iki seçenek var. Bir yanda, tüm duyuları rahatsız eden ve öldürülmeyi adeta yalvaran bir çocuk istismarcısı. Diğer yanda ise, her açıdan beni cezbeden ve sonuna kadar becerilmeyi adeta yalvaran çekici, zeki bir kadın.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Muhtemelen erken yatacağım, bu yüzden siz çocuklar kendi başınızasınız," dedim.

"Ne yazık," diyor Bennett. "Çok eğlenebilirdin. Ama sanırım artık tüm eğlence benim, değil mi Gary?"

Yalvaran adamın sırtına elini vurup onu neredeyse yatağa düşürüyor. Gary sadece sırtıyor. Bennett işini bitirdiğinde sırtacak dişlerinin kalmayacağını farkında bile değil.

"Evet, duş alıp yatağa hazırlanmam gerekiyor. Eğer siz çocuklar da buradan çıkabilerseniz çok iyi olur." Onları kapıya doğru yönlendirdim.

Odadan çıkarlarken, Gary'nin bitişikteki bardaki bir karaoke makinesinden bahsettiğini duydum. Bennett bana son bir yalvaran bakış attı, ama ben sadece gülümsedim ve onu dışarı çıkardım. Umarım Kindra ile buluşmayı planladığım aynı mekan değildir.

Kapıyı arkalarından kapatıp yatağa döndüm ve bavulumu karıştırmaya başladım. Her şey kolaylık olsun diye katlanmış ve poşetlenmişti. Elim poşetlerin içinde koyu renkli bir kot kumaş parçası bulana kadar aradım. Kırıksıklıklardan kaçınmaya çalışsam da, bunlar gözümün önünde belirliyordu. Belki duş alırken düzelirler.

Kot pantolonu ve koyu gri düğmeli gömleği banyodaki askıya asıyorum. Karşıdaki küçük dolaptan ütü sitemli bir bakış atıyor ama ben ev işlerine pek yatkın değilim. Buharla ütölemeyi tercih edeceğim.

Sıcak suyu açıp geniş duşa giriyorum. Otelin sağladığı sabunlarla vücudumu köpürtürken, kendi yaptığım bir seyahat sabun setini yanımda getirmediğim için kendime lanet ediyorum. Erkek gibi kokmak yerine, bir tanrıçanın

yanında oturup cenaze evi kokusu yaymak zorunda kalıyorum. Bu şeylerin kokusunu kim seçiyor acaba?

Duştan çıktıktan sonra, üzerimdeki kötü kokuyu olabildiğince temizledim ve boş havlu askısına dik dik baktım. Kırışık kıyafetlerimi oraya astığımda bunu fark etmeliydim belki, ama Kindra'yı düşünmekle çok meşguldüm.

Tıpkı dolgun göğüsleri gibi. Ve alt dudağının penisim için mükemmel bir iniş alanı oluşturması gibi. Biraz gergin biri, bu da yatak odasında kendini serbest bırakacak türden biri olacağını düşündürüyor. İnsan hayal kurabilir, değil mi?

Odadaki telefona doğru giderken halıya su sıçratıyorum. Oda servisini arayıp temiz havlu istedikten sonra aceleyle banyoya geri dönüp bir bezle vücudumu kuruluyorum. Ancak o zaman çantamdan bir çift boxer almayı unuttuğumu fark ediyorum. Banyodan tekrar çıkıyorum ve neredeyse yaşlı bir temizlik görevlisine çarpıyorum.

Karşımda duran gri saçlı kadın hiç de etkilenmiş görünmüyor. Elinde bir havlu tutuyor ve çıplak bir adam görmenin onu hiç endişelendirmediği izlenimini vererek öylece duruyor.

"Lütfen bunu kimseye anlatmayın," diyerek aceleyle banyoya koştum.

Belime havluyu iyice sardıktan sonra, ondan düzgünce özür dilemek için kapıyı açtım, ama kadın bir hayalet olmalı çünkü ortadan kaybolmuştu. Koridora çıktım, ama orada da yoktu.

Ardından kapı arkamdan tık diye kapanıyor.

Kapıyı çevirip kolu sallıyorum, açılmayacağını biliyorum. Oda anahtarım, kıyafetlerim, cep telefonum ve onurumla birlikte kapının diğer tarafında duruyor.

Kahretsın.

Başka seçeneğim olmadığı için koridordan kardeşimin odasına doğru yöneldim. Umarım o ve Gary henüz akşam için dışarı çıkmamışlardır.

Kapıya yumruğumu vuruyorum ve kapı açıldığında büyük bir rahatlama hissediyorum. Kardeşim içeri girmem için geri çekiliyor ama gözlerindeki soruları fark etmeden edemiyorum. İki yataktan birine baktığımda Gary'nin derin bir uykuda olduğunu görünce benim de aklıma birkaç soru geliyor.

"Bennett, bunu yapmadın," diye fısıldadım.

"Evet, yaptım. Karaoke ya da halkın dikkatini çeken herhangi bir aktiviteye hiç ilgim yok. Ayrıca bütün akşamı onun sesini dinleyerek geçirme fikri de hoşuma gitmedi, bu yüzden kendime bir iyilik yapıp maç öncesi kokteylinin içine biraz bir şey kattım."

Ben avımın tamamen uyanık ve ona ne yapacağımı biliyor olmasını tercih ederken, Bennett onları bayıltıp uyanmadan önce tehlikeli durumlara sokmaktan hoşlanıyor. Ortak eğlencemiz söz konusu olduğunda, ben alışkanlıklarına bağlı biriyim, ama kardeşim tam bir kaos yaratıcısı.

"Adaya ulaşana kadar hiçbir şey yapamazsın," diye hatırlattım ona.

"Evet, ne kadar talihsiz bir durum," diyor yatakta uyuyan adama bakarken. Sonra bana dönüyor. "Üzerinizde incecik, kaşındıran bir pamuk parçasından başka bir şey yokken neden odamdasınız?"

"Uzun bir hikaye ama kısaca söylemek gerekirse, odamın kapısını kilitledim ve dışarıda kaldım. Resepsiyonda size yedek anahtar verdiler mi?"

Bennett başını sallıyor ve gülümsemesini gizlemek için ağzını kapatıyor, ama gözleri benim aptallığımdan duyduğu büyük zevki ele veriyor.

Kahrolsun o.

Yatakların arasındaki komodinin üzerindeki telefona doğru ilerliyorum, ancak kardeşim ahizeye uzanmadan beni durduruyor.

"Telefonu aramanın bir faydası yok. Telefon çalışmıyor. Tuşa bastığınızda korkunç bir ses çıkarıyor. Sanırım

resepsiyona kadar gidip anahtar istemeniz gerekecek." Beni koridorlarda çıplak dolaşmaya mahkum ettiğinde göğsünün kahkahadan nasıl titrediğini gizlemeye hiç çalışmıyor.

Ona bakmak için döndüm. Boyumuz aşağı yukarı aynı ve ilk randevuda tişört giymekten hoşlanmasam da, şu an giydiğimden çok daha iyi.

"Bavulunu ver," diyorum.

"Ne? Kesinlikle hayır," diyor ve yüzündeki tüm mizah duygusu kaybolmuş. "Zaten odamı aldın. Bir de gömleklerimi esnetmeni istemiyorum."

Kardeşimle aşağı yukarı aynı boyda olduğumuzu söylediğimde, bunu en iyimser anlamda söylüyorum. Gerçekte, biraz spor salonunda vakit geçirmesi iyi olurdu. Kesinlikle zayıf değil, ama kıyafetlerini esneteceğimden endişelenmesini de anlıyorum.

"Lobiye inmek için yeterince uzun bir şey giymem yeterli," diyorum. "Eğer mahvedersem parasını öderim."

Bennett içini çekti, sonra büyük kırmızı bir sandalyenin üzerindeki bavulunu işaret etti. "Elbette yapacaksın."

Valizin fermuarını açmak için acele ediyorum. Zaten çok fazla zaman kaybettim ve işi iyice riske atıyorum. Kindra bana, mazereti benimki kadar geçerli olsa bile, geç kalan bir erkeği beklemeyecek türden bir kadın gibi geliyor.

Çantasına atılmış, muson yağmurlarının ardından oluşan giysi yığınının üst kısımlarında bordo bir tişört ve siyah bir spor şortu buluyorum. Bunların abimin akşam için pijamaları olduğunu tahmin ediyorum. Benim zevkime göre çok fazla rahat giyiniyor.

Giymek için aceleyle banyoya koştum. Tişört en az bir beden küçük, şort ise penisimin hatlarını neon bir tabela gibi sergiliyor. Yine de alternatifinden daha iyi, ama az sonra yaşayacağım utanç verici yürüyüşten korkmadan edemiyorum.

Otel odasından çıkarken Bennett, "Çabuk geri dön," dedi.

O arsız herif, sikimin ucunu öpebilir.

Havuzdan dönen iki çocuğa sırtımı dönerek asansörlere doğru yöneldim. Çocuklar bana hiç aldırış etmediler, ama bitkin anneleri iki kez bakacak gücü buldu. Yutkundum ve yoluma devam ettim.

Şansım yaver gitti, çünkü lobi bomboş. Boş çeşmenin yanında oturan yaşlı bir adam dışında, sadece ben ve resepsiyondaki çalışanlar varız. Koyu meşe tezgaha yaklaşıyorum ve en iyi gülümsememi sergiliyorum.

"Odamın kapısını kilitledim ve dışarıda kaldım. Yedek anahtarınızı alabilir miyim lütfen?"

Bilgisayar ekranının arkasındaki enerjik sarışın kadın gülümsedi ve başını salladı. "Elbette. Sadece oda numaranıza ve kimliğinize ihtiyacım olacak."

"Ne yazık ki kimliğim odamda," diyorum.

"Sorun değil!" Onun coşkusu beni boğmak istememe neden oluyor. "Odanıza dönün, kimliğinizi alın, siz döndüğünüzde anahtar hazırlamış olacağım."

"Anahtarım yokken odama nasıl dönebilirim? Planınızdaki sorunu görüyorsunuz, değil mi?"

"Aman Tanrım. Ne kadar da aptalım," diyor alnına parmaklarıyla vurarak. "Bir temizlik görevlisinden kimliğinizi almak için sizi odaya sokmasını isteyebilirim."

Kalan tüm soğukkanlılığımı toplayarak derin bir nefes aldım, parlak gümüş isim etiketine baktım ve tezgaha daha da yaklaştım. "Dinle Stephanie, daha bir saat kadar önce giriş yaptım. Eminim ki çalışma arkadaşlarınızdan en az biri beni hatırlıyordur."

Daha önce bahsettiğim yaşlı hizmetçi köşeden beliriyor. Onu bu işe karıştırmak ve kendimi daha fazla tehlikeye atmak istemesem de, başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

"Şuradaki kadın az önce odama havlu getirdi," diyerek temizlik görevlisini işaret ettim. "O bunu halledebilir."

Stephanie kadını yanına çağırdı. "Beyefendi az önce odasına havlu getirdiğinizi söyledi. Doğru mu?"

Kadın beni baştan aşağı süzdü, sonra da "Onu daha önce hiç görmemiştim" dedi.

Kadın bana sinsî bir şekilde göz kırptığında çılgılık atmamak için tezgâhı sıkıca kavradım. Kadın, olanları gizli tutma isteğini yerine getirmişti, ama bu an için sır saklaması çok sinir bozucu.

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor ve tanıdık bir ses kulağıma ulaşıyor.

"Burada karşılaşmak ne güzel."

Yedinci Bölüm

Genel

DönDü Utangaç bir gülümsemeyle bana .
Anlaştığımız gibi salonda değil de lobi resepsiyonunda onu görünce biraz şaşırdım. Giydiği kıyafet de beni şaşırttı.

Bordo gömlek, üst vücudunun tamamına kan dolaşımını kesme tehdidinde bulunuyor ve siyah spor şortu, Horoz Gösterisi Olimpiyatları'nda gri eşofmanların yerini resmen almış durumda. Adam o şortun içinde bir el bombası fırlatıcı taşıyor ve ben kendimi kurban olarak sunmaya hazırım.

"Kindra, çok özür dilerim," diyor. "Odamın kapısını kilitledim ve resepsiyondaki bu kibar bayan anahtarımın kopyasını çıkarmayı reddediyor."

Kızın yüzüne pamuk şeker gibi bir sırıtış attım. "Sorun değil. Otel sahiplerini ararım."

Cep telefonumu cebimden çıkarırken, masadaki kız klavyesine bir şeyler yazmaya başladı.

"Gerek yok," diyor. "Ezra Carter olduğunu doğruladığınıza göre, anahtarı hemen yaptırırım."

Telefonu cebime geri koydum. "Teşekkürler tatlım. Bir sonraki mimosa brunch'ımızda Cheryl'e ne kadar mükemmel bir çalışan olduğunu söyleyeceğim."

Resepsiyondaki kız arkadaki bir odaya doğru yavaşça uzaklaştı ve beni Ezra ile yalnız bıraktı.

"Teşekkür ederim," diyor elini nemli saçlarının arasından geçirirken. "Sahibini tanımanıza çok sevindim. Ne büyük şans!"

"Ah, böyle birini tanımıyorum ama tatil köyünün sahibi televizyondaki tanıtım videosunda yaklaşık bir saat boyunca kendinden bahsediyor. Ben de hazırlanırken kulak misafiri olduğum bazı bilgileri not aldım."

"Çarpıcı ve kurnaz. Bu akşam sizin hakkınızda başka neler öğreneceğim, Bayan Amato?"

Bana öyle bir sırtısla bakıyor ki, vajinam adeta kaygan bir zemine dönüşüyor ve bakışları sanki çıplak halimi biliyormuş gibi beni süzüyor. Başka bir adam bana böyle baksa, onu canlı canlı yerdim ama içimden bir ses bu gece menüdeki kişinin ben olduğumu söylüyor.

Doğal erkeksi enerjiyle dolu bir adam hakkında söylenecek çok şey var. Çoğu erkek rol yapar. Sadece kostüm giymiş yavru kediler oldukları halde, goril gibi poz verip ortalıkta dolaşırlar. Ezra'nın bunlara hiç ihtiyacı yok. İçindeki canavar, karanlık gözlerinin ardında saklanıp, saldırmak için bekliyor.

Sarışın kadın hızla görev yerine geri döndü ve Ezra'ya bir anahtar kartı uzattı. Ezra başıyla onaylayarak kartı aldı, sonra bana döndü.

"Hızlıca üzerimi değiştirmek için odama çıksam çok mu zahmet olur? Bunlar kardeşimin kıyafetleri ve oturmaya cesaret ettiğim ilk anda vücut parçalarım görünecek diye korkuyorum."

Onun "parçaları" şimdiden görünmeye başladı ve ben de manzaradan son derece keyif alıyorum.

"Hiç sorun değil," diyorum. "Hatta, sakıncası yoksa ben de gelebilirim?"

Onu şeytani bir canavar olarak tanımladığım gibi, ne demek istediğimi anlıyor ve o günahkar derecede lezzetli sırtışılarından birini daha sunuyor. Sahte bahanelere gerek yok. Bu akşamı sadece takılmak ve yemek paylaşmak için planlamadık. Paylaşmak istediğimiz tek şey vücut sıvılarımız ve birkaç orgazm.

Beynimin bir kısmı hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyor. Bu zamanı Cat'i adaya hazırlamakla geçirmeliyim. Dikkatli olmazsam, sabun kalıbındaki kasık kılı kadar belli olacak ve bu kısa ve kıvrırcık saçlı kediye açığa çıkarmayı göze alamam. Her şeyi mahvedebilir.

Ama sonra Ezra'ya dönüp bakıyorum ve tüm mantık uçup gidiyor. Yanımda yürüyen adam kadar çekici biriyle tek gecelik bir ilişki yaşama şansım ne zaman olacak? Duygusal bağ kurma veya bağlanma riski yok. Sadece ham, ilkel bir ihtiyaç. Oldukça mükemmel.

Asansörlere doğru ilerlerken, aramızdaki cinsel gerilimin yoğunluğunu adeta hissedebiliyorum. Çağrı düğmesine basarken tek bir bakışıyla, meme uçlarımı ince dantelle tutturulmuş minik pembe çakıl taşlarına dönüştürdü. Gelecek olanların beklentisi neredeyse dayanılmaz.

Asansör kapıları bir zil sesiyle açılıyor. İçeri giriyoruz ve o, kendi katının düğmesine basar basmaz üzerime atılıyor.

Dudakları, tenimi yakıp kavuran bir açlıkla dudaklarımla buluşuyor. Kollarının arasında hapsolmuş halde, bedeni beni aynalı duvara bastırıyor. Parmaklarım göğsünde yukarı doğru kayıyor ve boynunun arkasına dolanıyor, elleri ise uyluklarımın arkasına iniyor. Çok az çabayla beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor.

Ben öyle incecik bir süpermodel değilim, bu yüzden bana böyle kaba davranmayı seçmesine şaşırdım. Şaşırdım ama hiç de hayal kırıklığına uğramadım.

"Tanrım, inanılmaz güzel kokuyorsun," diyor ve ağzını boğazıma yaklaştırıp hassas derimi hafifçe ısıtıyor.

Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum ve o da kaslı dilinin ucuyla nabız noktamı masaj

yaparak beni ödüllendiriyor. O şeyin gücü ve hassasiyeti, şu anda kıyafetlerimi yırtıp yüzünü bacaklarımın arasına sokmak istememe neden oluyor.

İçeride bir yerlerde gizlenmiş kameralar olmasaydı, aynen öyle yapardım.

Asansör yavaşlamaya başladı ve asansör onun katına indiğinde midem alt üst oldu. Beni ayağa kaldırdı, elini belime koydu ve odasına doğru yönlendirdi.

Yeni oda anahtarını kullanarak kapıyı açtı ve içeri girdik. Asansörde yaptığımız işe geri dönmeden önce bir anlık garip bir beceriksizlik bekliyordum, ama bu adam tamamen hesaplı bir hassasiyete sahip. Kapı arkasından kapanır kapanmaz dudakları benimkine değdi.

Elleri kalçalarımı buluyor. Beni geriye doğru yönlendirirken bel bölgemi kavriyor, bacaklarım yatağın kenarına değene kadar. Oturuyorum ve ancak o zaman ağzını benimkinden ayırıp önümde diz çöküyor. Tişörtümün etek ucunu kaldırıp, şortumun bel kısmının hemen üzerindeki hassas deri şeridini ısırp yalıyor.

"Bir prezervatif alayım," diye fısıldadı tenime.

"Latekse alerjim var," diyorum. "Çocuklar konusunda endişeleniyorsanız, implantım var. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda endişeleniyorsanız, havaalanlarında tanıştığınız rastgele kadınları baştan çıkarmamanızı öneririm."

Boğazından kısık bir kahkaha yükseldi. "Haklısın."

Parmakları şortumun düğmelerini çözmeye çalışıyor ve bu gece kemersiz dışarı çıkmayı tercih ettiğime çok sevindim. Dudaklarının tenime değmediği her saniye işkence gibi.

Şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve siyah dantelli külotuma öyle bir bakıyor ki içim erimiş lav gibi oluyor.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor bacağıma doğru.

Erkekler bu tür şeyleri çoğu zaman anlık bir öfkeyle söylerler, ama genellikle kadını oyalayıp işlerini bitirip

gitmek için umutsuz bir girişimdir. Ancak Ezra'nın sesi samimiyet ve hayranlıkla dolu.

"Gözlüklerinizi çıkarmayacak mısınız?" diye soruyorum.

"Onları çıkarıp bunların hiçbirini görmeyi kaçırmak mı? Kesinlikle hayır." Eğilmiş çerçeveleri doğru yerlerine geri getirene kadar düzeltiyor.

Evet, bu geceden sonra onu bir daha asla görmeyeceğim çok iyi bir şey, çünkü benim için büyük bir sorun haline gelebileceğini görebiliyordum.

"Gömleğini çıkar," diye emretti. "Seni daha çok görmek istiyorum."

Memnuniyetle kabul ettim, tişörtümün etek ucunu kavrayıp başımdan geçirdim. Neredeyse çıplak bedenime bakarken göğsünden onaylayıcı bir homurtu yükseldi.

"Vücudunun her santimini tatmak istiyorum," diyor öne eğilip iç bacağıma ısırırken. Vücudumda hoş bir acı dalgası yaratacak kadar hafif bir baskı uyguluyor. Sonra duruyor ve bana bakıyor. "Seni bağlayabilir miyim?"

Bağlanma oyunlarına her zaman merak duymuşumdur, ama hiç denemedim. Mesleğim göz önüne alındığında, kafamda uyarı sirenlerinin çalması gerekirdi, ama vajinam alarm sistemini kapatmış durumda.

İhtiyaç sahibi.

Ayağa kalktı ve beni ereksiyonuyla göz hizasına getirdi. Beni bağlamayı teklif ettiğinde hiç korkmamıştım, ama o şeyi yakından görünce biraz gerildim. O canavarın yarısından fazlasını içime soktuğu anda pes etmek zorunda kalacağımdan endişeleniyorum.

Ama bunu düşünmeye vaktim yok, çünkü yatağa bir çanta getirmiş ve şimdi bileklerimi başımın üstünde bağlıyor. Bu adamın neden bir çanta dolusu ipi var ve bunun nedenini neden umursamıyorum ki? Bildiğim kadarıyla o da bir seri katil olabilir ve ben onun en istekli kurbanıyım.

"Seninle oynamayı dört gözle bekliyorum," diyor, kırmızı ipi yatak başlığındaki direğe bağlarken. "Bu gece benim

küçük oyuncuğım olacaksın. Buna razı mısın?"

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Kalçalarımın tutarak beni yatakta yukarı doğru itiyor, böylece bacaklarımın arasına girebiliyor. "Bu, vücudunla istediğimi yapabileceğim anlamına geliyor. Sana acı vereceğim ama aynı zamanda zevk de vereceğim. Bana bu konuda güvenebilir misin?"

Yatağa mahkum olduğuma göre pek fazla seçeneğim yok sanırım, ama dürüst olmak gerekirse, tehlike hissi beni hayal edebileceğimden çok daha fazla tahrik ediyor.

"Sana güveniyorum," diyorum, o da dilini ince külotumun üzerinde gezdirirken.

"Aferin kızım."

Hiç beklemeden beni yakaladı ve yüzüstü yere yatırdı. Kolunu kalçamın altına kaydırды ve kalçam havada kalacak şekilde beni kaldırdı. Külotumu yana çekti ve acı veren ısırmalarla nazik yalamalar arasında gidip gelerek kalça yanağımı ısırdı. Bağılara karşı kıvranıyordum.

"Kıpırdama yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım," diye homurdandı.

Avuç içi kalçama sertçe vuruyor ve ben çığlık atıyorum. Eli çekildikten çok sonra bile darbenin acısını hissediyorum ama o sıcak tenimi ovuşturarak acıyı dindiriyor. Külotumu yırtarken kumaş parçalanıyor ve pahalı bir iç çamaşırını mahvettiği için neredeyse üzülüyorum.

Sonra kafası benim altımda kalıyor. Gözlükleri yatağa düşüyor ve "Yüzüme otur" dediğinde her şey affediliyor.

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Nefes alması için kalçalarımı aşağı indiriyorum, boğulmasın diye ama bu ona yetmiyor. Kollarını uyluklarıma doluyor, beni aşağı çekiyor ve vajinam ağzıyla vakum gibi birleşiyor.

Klitorisimi sıcaklık ve basınçla okşarken aklım bomboş kalıyor. Beni adeta yutarken dudaklarından ara sıra inlemeler çıkıyor ve bu da içimde cennet gibi titreşimler yaratıyor. Yüzüne sürtünme isteğime karşı koyuyorum çünkü ceza olarak duracağından korkuyorum.

Tokatlanmaya dayanabilirim ama ağzını benden çekerse ölürüm.

Tırnakları belimin alt kısmına saplanıyor ve uyluklarım titremeye başlıyor. Umarım boşalırken hareket etmeme izin verilir, çünkü kaslarım üzerindeki tüm kontrolümü kaybedeceğimi hissediyorum.

"Kahretsin, az kaldı," diye inledim.

Kadınların, özellikle oral seks sırasında, orgazma yaklaştıklarını erkeklere neden söylediklerini anlamıyorum. Genellikle erkeğin yaptığı şeyi tamamen değiştirmesine ve orgazmı mahvetmesine neden oluyor. Ama Ezra bir profesyonel ve ondan asla şüphe etmemeliydim. Titreyip ürperene kadar bacaklarımın arasında aynı baskıyı sürdürüyor.

Artık daha fazla yerimde duramaz hale geldim, kalçalarım kendiliğinden hareket etti ve vajinamı ağzına sürttüm. Belimi daha sıkı kavrayarak beni aşağı çekti ve yüzüne boşalırken beni yerimde tuttu.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor ve birkaç saniyeliğine bilincimi kaybettiğimden eminim. Yüzümü bir yastığa gömüp zevk dalgaları arasında inliyorum. Vajinam hiçbir şeyin etrafında kasılıyor ve şimdi onun beni doldurmasını istiyorum.

"Lütfen benimle seviş," diye yalvarıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var."

Yatağın üzerinden kalkıp beni tekrar sırt üstü çevirdi. Bileklerim baskıdan ağrıyorsa, bunu anlayamıyorum. Patlayıcı orgazmdan dolayı uyuşmuş durumdayım ve sadece bacaklarımın arasında atan nabzımı hissedebiliyorum. Sadece, gözlerim kararınca kadar onun bana sertçe girmesini, devasa penisinin umrumda olmamasını istiyorum.

Uzandı, yere attığı gözlüklerini aldı ve sanki beni net bir şekilde görmesi *gerekiyormuş* gibi yüzüne taktı. Bu kadar basit bir hareket neden bu kadar seksi? İnsanların

gözlüklerini taktığını milyon kere gördüm ama hiç bu kadar şeytani bir incelikle değil.

Elini bileklerime uzatıp ipi bıraktı. "Doğrul ve ellerini arkana koy."

Onun emrettiği gibi yapıyorum ve o da ellerimi bağlamadan önce sütyenimi çıkarıyor, sonra da ipi göğsümün etrafına sarıyor. Göğüslerim basınçtan şişmeye başlıyor, ama özellikle ağzını meme ucumun etrafına kapattığında şaşırtıcı derecede zevkli oluyor. Cildim şimdi çok daha hassas.

"Çok iyi bir oyuncak oldun," diyor ve sonra göğsümü ısıtıyor.

Göğsüme saplanan şiddetli bir acıyla vücudum sarsılıyor ama geri çekilmiyorum. Bunu istiyorum. Bunların hepsini istiyorum. Bağlanmanın ve tüm kontrolün elinden alınmasının çok özgürleştirici bir yanı var.

Eli bacağımın dış tarafına sertçe çarptı. "Bacaklarını aç yoksa onları da bağlamak zorunda kalacağım. Bu gece sen benimsin ve bana ait olanı görmek istiyorum."

Bacaklarımı birbirine bastırıyorum, ama bunun sebebi onun beni becermesini istememem değil. Sadece bacaklarımı direklerle bağlamasını istiyorum. Kulağa inanılmaz derecede seksi geliyor ve beni iyice kullanmasını istiyorum.

"Pekâlâ," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Ayağa kalkıp gömleğini çıkarıyor ve çantasındaki aletleri karıştırmaya başlıyor. Göğsü hafif bir terle ıslanmış. Yatağa döndüğünde, her iki ayak bileğime de birer ip bağlıyor, sonra beni tam istediği gibi yerleştiriyor ve bacaklarımı olabildiğince yukarı ve yana doğru kaldırıyor.

Bunu pek düşünmemiştim. Vücudum konusunda kendime çok güvensen de, anüsümün bu kadar çok ışıık alması fikri hoşuma gitmiyor. Ama o umursamıyor gibi görünüyor. Sadece şortunu çıkarıyor, yatağın üzerinde önümde diz çöküyor, sonra da üzerime eğilip penisinin başını ıslak girişime bastırıyor.

"Şimdi seni kullanacağım," diye fısıldıyor kulağıma. "Bana güvenmeyi unutma."

Doğrulup elini boğazıma doladı ve artık dayanamayacağımı düşündüm. Boynumun yan tarafına baskı uygularken bu durum biraz fazla David Carradinevari gelmeye başladı. Endişelerimi dile getirmek için ağzımı açamadan kalçasını öne doğru itti ve içime girdi.

Yıllar içinde vajinama bazı şüpheli nesneler soktuğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Hepimiz bir dildo satın alma cesaretini kazanmadan önce biraz deneme yapmıyor muyuz? Ama hiçbir şey beni Ezra'nın penisi kadar tamamen tatmin etmedi.

Kalçasını her yavaşça hareket ettirdiğinde, boynumdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor. Nefesimi kesmiyor ama yine de görüş alanımın kenarında baş döndürücü bir karanlığın belirdiğini hissediyorum. Eğer bugün ölmem gerekiyorsa, sanırım daha kötü ölüm şekilleri de vardır.

Tam bayılmak üzereyken, elini bıraktı ve vajinama götürdü. Klitorisimi ovuşturdu, yavaş ve istikrarlı bir tempoda masaj yaparak, patlamanın eşiğinde bir orgazm daha yaşamama neden oldu.

"Yaklaştığını hissediyorum," diyor. "Kendini tutma. Penisime boşalmanı istiyorum. İstedığimi ver, yoksa seni memnun etmeyi bırakırım."

Kahretsin. Her boğuk kelime doğrudan bacaklarımın arasından geçiyor ve beni unutulmanın eşiğine daha da yaklaşıyor, ama emredildiği gibi boşalmaya zorlanmanın baskısı çok fazla.

"Yapamam," diye inliyorum. "Sadece benimle sevişmeye devam et. Lütfen."

Boşta kalan eli boynuma doğru uzandı ve kanlı boğma yeniden başladı. "Boşalana kadar bırakmayacağım, bu yüzden nasıl yapacağını kendin bulmanı öneririm."

Göğsümü bir panik dalgası sardı çünkü adam gerçekten çok ciddi konuşuyordu. Bu artık sapıkça bir şey gibi gelmiyordu. Ama nedense, onun tehdidi tam da ihtiyacım

olan itici güçtü. Bayılmadan hemen önce, daha önce hiç hissetmediğim bir tüm vücut hissiyle boğuldum.

Tavanda yıldızlar parılıyor ve karanlık, göz kamaştırıcı bir ışık seline dönüşüyor. Geliyorum diye bağırmak istiyorum ama sesim itaat etmiyor. Sonraki nefesimde zevk çılgınlıkları havayı dolduruyor ama ağzım kelimeleri oluşturamıyor. Bağlı ve titreyen halimle muhtemelen nöbet geçiren bağlanmış bir domuza benziyorum ama umurunda değil. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir orgazm yaşamadım ve böylesine muhteşem bir şeyi hissetmek için bağlanıp boğulmak zorunda kalıyorsam, öyle olsun.

Ezra'nın da umurunda değil gibi görünüyor. Gözlerim tekrar odaklandığında, boynumu bırakıyor ve onu üzerimde görüyorum. Göğsünde ve alnında ter parılıyor. Vajinamı dövmeye devam ederken nefesi kesik kesik çıkıyor ve gözlerinde karanlık bir parıltı belirliyor.

Öne doğru eğiliyor, güçlü ön kollarına dayanarak itişlerini yavaşça durduruyor. Penisini beni o kadar tamamen dolduruyor ki, içime boşalırken her kasılmasını hissedebiliyorum.

Tamamen bitkin düştüğünde doğruldu ve bacaklarımı çözmeye başladı. Ben de onun kadar nefes nefese kalmıştım ve sadece orada yatıp olanlara katlandım. Beni oturur pozisyona getirdi ve bileklerimdeki bağları çözdü. Omuzlarım önümüzdeki birkaç gün boyunca ağrıyacak, ama buna değecek.

Kollarım ve bacaklarım nihayet serbest kalınca yatağa geri uzandım ve gülümsedim. "İnanılmazdı," dedim nefes nefese. "Bittiği için neredeyse üzgünüm. Kıyafetlerimi uzatır mısınız? Yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Eşyalarımı toplamak yerine, yanıma yatağa oturdu. "Bitti mi? Gece daha çok genç, canım, uyumadan önce daha çok yolumuz var."

Sekizinci Bölüm

Genel

ALTı. Sabah saat üçte topallayarak Cat'le olan odama dönmeden önce altı kez gelmişim. Ben yorganın altına girip rüyasız bir uykuya dalarken o çoktan uyumuştı ve buna çok sevindim. Böylesine muhteşem bir gecenin ardından, anlamsız sohbetlerle mahvolmasını istemiyordum.

Ezra benimle işini bitirdiğinde, benim de katkıda bulunacak pek bir zihnim kalmamıştı zaten.

Şimdi sabah saat yedi ve adaya uçuşumuzdan önce duş almak için banyoya doğru yorgun argın yürüyorum. Omuzlarım sanki çekiçle dövülmüş gibi ağrıyor ama ipler bileklerimde hiçbir iz bırakmamış. Bu kadar kıvranmama rağmen bileklerimin kopmadığına şaşırdım.

Kalçalarım, bacaklarım ve vajinama gelince, sanırım bir daha asla normal şekilde yürüyemeyeceğim.

"Günaydın, güneş ışığı," diyor Cat banyodan çıktığımda. "Lobiye biraz kahvaltılık getirdim. Bir tatil köyü için pek fazla seçenek yoktu."

Günün bu kadar erken saatinde bu kadar neşeli olması normalde sinirlerimi bozardı, ama önceki gece yaşadığım çoklu orgazmlar toleransımı büyük ölçüde artırdı.

Saçımı havluyla kurularken "Teşekkürler," diyorum. Uçak yolculuğu için rahat bir şeyler giyiyorum—yine askılı bir tişört ve şort, kemer yok—ve yatağın kenarına oturuyorum.

Cat dizüstü bilgisayarını alıp yanıma oturdu. "Dün gece Günahkarlar İnzivası'ndan bir video linki aldım ama sen hala dışarıdaydın, o yüzden henüz izleyemedim. Birlikte izleyebiliriz diye düşündüm."

"Ne tür bir video?"

Omuz silkip dizüstü bilgisayarı açtı. "Bilmiyorum. Muhtemelen bir tür oryantasyon programıdır."

Bağlantıya tıkladıktan sonra ekranda pembe ve turuncu bir logo beliriyor ve hoparlörlerden erkek sesi geliyor.

"Birkaç saat içinde, Günahkarların Sığınağı'nın bulunduğu Şeytan Boynuzu Adası'nda olacaksınız."

Görüntü kararıyor, ardından okyanusun ortasında yer alan büyük bir adanın geniş açılı görüntüsüyle tekrar beliriyor. Görüntüler yetmişli yıllardan kalma bir kamerayla çekilmiş gibi görünüyor. Hatta müzik bile geçmiş bir döneme aitmiş gibi geliyor.

"Adamızda bulunduğunuz süre boyunca lütfen birkaç basit kurala uyun. İlk olarak, avlarınızı yalnızca etkinliklerle sınırlı tutun. Aralarından seçim yapabileceğiniz birkaç etkinliğimiz var."

Ekranda kısa klipler beliriyor. Birinde, bir çift gün batımında sahilde iki ata biniyor. Dörtnala koşmaya başlayıp kameradan uzaklaştıklarında, her ata bağlı ipleri görebiliyoruz. Arkalarında iki beden sekerek ilerliyor ve gelen dalgalar tarafından temizlenecek bir kan izi bırakıyorlar.

Başka bir sahnede, bir grup insan mutfakta dolaşırken gülüyor. Kamera, kopmuş bir el ve birkaç organ gibi görünen parçaları tutan bir blendere yakınlaşıyor. Renklerine bakılırsa, bunlar karaciğer ve böbrekler olabilir. Blender çalışmaya başlıyor ve vücut parçaları püre haline geliyor.

"Yemek kursuna katılmıyorum," diyor Cat.

"İşte üzerinde hemfikir olabileceğimiz bir şey."

Öne doğru eğilip videonun devamını izliyorum.

"Misafirlerimizin güvenliği ve gizliliği için adada fotoğraf veya video çekimine izin vermiyoruz. Cennetten bir köşe olan bu yerden ayrılmadan önce tüm misafirlerin cihazlarındaki tüm görüntülerin silinmesine onay vermesi gerekmektedir."

Üzerinde büyük kırmızı bir X işareti bulunan bir kamera görüntüsünün ardından, ormanın içinde yer alan büyük bir malikaneyi gösteren bir kare geliyor.

"Sizi karşılama yemeğinde görmeyi dört gözle bekliyoruz. Ve unutmayın, hepimiz burada günahkâruz."

Kamera geri çekilip yükseliyor ve sahildeki bir grup insanı gösteriyor; hepsi gülümsüyor ve el sallıyor, ardından görüntü kararıyor.

"Hayatımın üç dakikasını asla geri alamayacağım." Ayağa kalkıp lavaboya doğru giderek kişisel bakım ürünlerimi toplamaya başladım.

Cat de aynısını yapıyor ve birkaç dakika sonra arabamız önümüze geldiğinde çıkmaya hazırız. Cat'in benim için seçtiği küçük kahvaltılık poşetini alıp içine göz atıyorum. Kuru bir kek bana bakıyor. Çok aç olmamam iyi bir şey. Dün gecedan sonra, bir süre Ezra'dan başka bir şey canım çekmeyecek sanırım.

Lobiye doğru ilerliyoruz, sonra da ön kapılardan dışarı çıkıyoruz. Otele geriye dönüp bakıyorum ve hayallerimin gerçekleştiği bir akşama sessizce veda ediyorum. En azından bundan iyi bir şey çıktı. Şimdi odaklanma zamanı.

Uzun, siyah bir limuzinin arka koltuğuna yerleştikten sonra, şoförün duymaması için Cat'e dönüp sesimi alçak tutarak şöyle dedim: "Bak, adadayken dikkat çekmemen gerekiyor. Benim de dikkat çekmememe yardım etmelisin. Yani gerçek kimliğimi asla gündeme getirmemelisin. Anladın mı?"

Başını salladı. "Sözümü sakınmayacağım."

Keşke klişeler yerine gerçeklerle konuşsaydı. Ağzını kapatacak güçlü bir yapıştırıcı olsaydı, bu durumda olmazdık.

"Ayrıca, bu etkinliklere tanık olmaktan veya katılmaktan ne kadar heyecanlı olursanız olun, sakinliğinizi korumanız gerekiyor. İlk kez katılıyor gibi görünürseniz, sırrımızı açığa çıkarırsınız."

Şimdi gözümde canlanıyor. Biri boğazını kesiyor ve Cat'in gözleri hayretle açılıyor. Eğer onun saflığının en ufak bir izini bile görürlerse, boğazı kesilecek olan biz olacağız.

Kedi homurdanarak pencereden dışarı baktı. "Keşke bana biraz daha güvenseydin. Tamamen işe yaramaz değilim."

Eminim birçok konuda yeteneklidir, ancak henüz bunlardan hiçbirini bana sözle veya davranışla göstermedi. Ama bunu kendime saklıyorum. Önümüzdeki beş gün boyunca onu bir anne tavuk gibi gözetmem gerekecek ve onu çok fazla üzmem istemiyorum.

Miami'de kısa bir araba yolculuğunun ardından küçük bir havaalanına vardık. Şoförümüz bizi doğrudan piste götürdü; orada şık gümüş bir jet bizi bekliyordu. Siyah giysili bir adam bagajlarımızı aldı, ardından bizi merdivenlere götürdü ve şimdiye kadar deneyimlediğim en lüks seyahat kabinine girdik.

Burası bir uçağın içinden çok fütüristik bir oturma odasına benziyor. İç mekânda beyaz deri koltuklar göze çarpıyor, bir tarafta da kanepeye benzeyen bir şey var. Tavan, gece gökyüzünü gösteren büyük bir ekrandan oluşuyor. O kadar gerçekçi ki, teneke bir kutunun içinde sıkışmış olmak yerine açık alanda duruyormuş gibi hissediyorum.

Cat'e döndüm, onun da benim kadar hayran kalmasını bekliyordum ama o gayet sakindi. Sanki her gün bunlardan birinde uçuyormuş gibi etrafına bakındı, sonra beyaz deri koltuklardan birine oturdu.

Kabinin arka tarafına yakın bir yere oturuyorum, yalnız oturmayı tercih ediyorum. Eğer bize başka biri katılırsa, umarım onunla birlikte otururlar. Telefonumu çıkarıp olabildiğince ulaşılmaz görünmek için ekranı kaydırmaya başlıyorum.

Birkaç dakika sonra, merdivenlerden ağır adımlarla yukarı çıkıldı ve yaşlı bir adam kulübeye girdi. Cat onu fark etti ve bana döndü. Kaşlarımızı kaldırarak birbirimize baktık, sonra tekrar onu izlemeye devam ettik.

Doğru uçakta olması imkansız.

Öncelikle, o incecik, yaşlı bir adam. Kimseyi öldürebileceğini hayal edemiyorum. En kötü kabustan çok, birinin dedesine benziyor. Gerçi belki de bu yüzden işinde iyidir.

Cat'in yanına oturur ve göğüs cebindeki mendille silmeden önce takım elbisesinin altından büyük bir av bıçağı çıkarır.

Görünüşler aldatıcı olabiliyor, diye düşünüyorum.

Kedi onunla konuşmaya başladı ama çok kısık sesle konuşuyorlardı, ne dediklerini duyamadım. Keşke daha yakına otursaydım şimdi. Eğer yanlış bir adım atarsa, onu kurtarmak için orada olamayacağım.

"Kalkışımıza ne zaman kaldığını biliyor musunuz?" diye soruyorum adama, herhangi bir aksilik yaşanmadan konuşmalarını bölmeyi umarak.

Adam bileğini sallayarak takım elbisesinin kolundan çıkardığı saatine bakıyor. "Belki on dakika kadar."

Hafif bir Alman aksanı var, muhtemelen Alman aksanı.

Başımı sallayarak onayladım ve telefonuma geri döndüm. Tam o sırada Cat'in önündeki küçük masadan bir dergi çıkardığını gördüm. İyi. O, magazin dedikodularına çok daha yatkın.

Yorgunluk yavaş yavaş üzerime çöküyor. Başımın arkasını deri koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bu uçuşun ne kadar süreceği hakkında hiçbir

fikrim olmadığı için, kısa bir şekerleme yapma fikriyle oynuyorum. Otuz dakika bile bana iyi gelir.

Ama sonra merdivenlerde ayak sesleri tekrar yankılandı ve Ezra kulübeye girdi.

Dokuzuncu Bölüm

Ezra

KaDın Ölümüne birlikte olduğum da bir seri katil mi?
Bu nasıl bir ihtimal?

Gülümsedim ve ona doğru yürüdüm, o beni gördüğüne hiç de sevinmiş görünmese de. Şok geçtikten sonra, umarım daha hevesli olur. Ya da en azından biraz daha anlayışlı. Öldürmekten daha çok sevdiğim tek şey sevişmek ve eğer ikisini de adada yapabilirsem, bu şimdiye kadarki en iyi Günahkarlar Sığınağı olacak.

Yanına otururken, "Bu gerçekten de beklenmedik bir gelişme," diyorum.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve konuşmakta zorlandı. "Sen... senin kardeşin. Yani, sen bizden birisin, değil mi?"

"Gooble-gobble, bizden biri," diye tekrarlıyorum.

Kaşını kaldırdı.

"Sanırım filmi izlemeniz gerekecek." Boğazımı temizledim. "Evet, kardeşim ve ben tıpkı sizin ve sanırım sarışın arkadaşınız gibi seri katiliz."

"Böyle bir şeyin olma ihtimali ne kadar düşük?" diye nefes nefese sordu.

"Seni görünce ben de aynen bunu düşündüm."

Kardeşim ve Gary, Kindra'nın arkadaşının yanına oturmayı tercih ettiler, bu da benim için sorun değil. Bu kadını biraz daha yalnız başına hayranlıkla izlemek hiç de fena bir şey değil.

"Daha önce bu etkinliğe katıldınız mı?" diye soruyor.

"Evet, kardeşimle birlikte on yıl önce kurulduğundan beri katılıyoruz."

"Ya arkadaşın?" diye soruyor ve Gary'yi işaret ediyor.

Dudaklarımı yaladım ve daha da yaklaştım. "Bir sır saklayabilir misin, canım?"

Tüyleri diken diken oldu. Ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsa da, nefesimin vücuduna verdiği tepkiyi gizleyemiyordu. "Evet, gizleyebileceğimi düşünüyorum. Eğer gizleyemezsen bu hobide pek ilerleyemezsin."

"O bizim dostumuz değil, bizim gibilerden de değil. Adanın sığırını olmaya aday, ama katili benim kardeşim olacak. Etkinlik koordinatörü bize bir iyilik borçluydu ve bu sapığı sokaklarda bırakamazdık."

"O bir—?"

"Hasta bir adam, evet. Çok hasta. Daha birkaç gün önce, okuldan eve yürüyen kk bir kızı kaçırdı. Detaylar midemi bulandıracak kadar korkunç, o yüzden aıklamayacağım. Sadece şunu bilin ki, kardeşim onun hak ettiği sonu almasını sağlayacak."

Kabin dışında motorlar çalışmaya başlıyor ve herkes emniyet kemerlerini takıp uçuş için yerini alıyor. Birkaç dakika sonra pistte ilerliyor ve masmavi gökyüzüne doğru ykseliyoruz.

Sarışın kızla sohbete dalmış olan kardeşime doğru baktım. Daha doğrusu, bir tartışmaya. Kız başını sallamaya devam ediyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gittikçe daha da sinirleniyor. İşte Bennett böyle biri. Dost edinmekten çok düşman edinmekte daha iyi.

Yanlarındaki ufak tefek Alman adamı tanıyorum. Kendi ülkesinde ona *Sensenmann* derler, ama biz ona kısaca Grim

deriz. Üniversite profesörüne benzese de, bıçakla (ya da baltayla) vahşi bir adamdır. Onun için keskin bir bıçağı olan her şey işe yarar.

Kindra yanımda kıpırdanıp başını koltuğa yasladı. Dudakları geniş bir esneme ile aralandı ve elini dudaklarının arasına götürdü.

"Yorgun musun?" diye soruyorum.

Uçağa bindiğimden beri ilk kez gülümsedi. "Dün gece biri beni geç saate kadar uyutmadı."

"Umarım en azından buna değmiştir."

"Kesinlikle öyle."

Sesimi alçaltarak, "Tekrar sahneye çıkma şansımız var mı? Sizinle bir gece daha geçirmeyi çok isterim." dedim.

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve kalbimi de beraberinde sürükledi. "Çok isterdim ama burada bir görevim var. Birini arıyorum."

"Belki yardımcı olabilirim. Kim o?"

Omuzlarını silkerek, "Sorun da bu zaten. Emin değilim. Yıllar önce kardeşimi öldürdü ve bunun bedelini ödetmek istiyorum." dedi.

"Bunu yapmak zor olacak. Diğer konukları öldürme konusunda oldukça katı kuralları var."

"O kadar aptal değilim." Başını salladı. "Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum ki geri döndüğümüzde onu bulabileyim. Zaten ona işkence etmek için beş günden fazla zamana ihtiyacım olacak."

"Kes şunu. Beni tahrik ediyorsun."

Şaka yaptığımı sanıyormuş gibi omzuma vurdu, ben de elini kavrayıp kucağıma koydum.

Gözleri kocaman açıldı.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Adaya vardığımızda odaklanmanız gerekeceğini anlıyorum, ama henüz orada değiliz. Belki tuvalete gidebiliriz?"

Emniyet kemerini çözüp ayağa kalktı. "Belki de bundan sonra çay ve kurabiye yiyebiliriz."

"Siz Amerikalılar neden hep doğrudan çay ve kurabiyeye geçiyorsunuz?" diye soruyor. Ben de emniyet kemerimi çözüp onu takip ediyorum.

Herkesin gözü üzerimizdeyken küçük banyoya doğru yavaşça ilerliyoruz, ama o umursamıyor gibi görünüyor, ben de umursamıyorum. Eğer Bennett daha sonra iğneleyici bir şey söylerse, bunun kıskançlıktan kaynaklandığını anlayacağım.

İçeri girip kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra Kindra dizlerinin üzerine çöküp şortumu indirmeye başladı. "Şimdi de ağzımın neler yapabileceğini sana gösterme sırası bende," dedi.

Oral seks teklifini geri çevirecek biri değilim, itiraz etmem.

Elini penisimin etrafına sarıyor ve doğrudan alt kısmına yöneliyor. Ağızla testislerimi ıslak ve sıcak bir şekilde ıslatırken, diliyle daireler çiziyor ve tüm bunları yaparken bana yukarıdan bakıyor.

"Çok yaramaz bir şeysin, değil mi?" diye homurdandım.

Dili testislerimden yukarı doğru kayıyor ve penisimin uzunluğu boyunca ilerliyor, ama doğrudan başa yönelmiyor. Tam başın altında duruyor ve yavaşça dibine doğru geri dönüyor. Omurgamı zevk sarıyor.

"Yüzümü becermeni istiyorum," diye fısıldadı penisime doğru.

Koyu renk saçlarını kavrayarak penisimin ucunu dudaklarına bastırdım. Ağızını açtı ve içeri girmeme izin verdi. Cennete bu kadar yakın olduğum tek an dün geceydi.

"Kahretsin," diye inledim boğazının en arka kısmına doğru ilerlerken. "Seni kullanmama izin vermene bayılıyorum."

Kahverengi gözlerinde bir gülümsemeyle bana bakıyor. Kız övgüyü seviyor ve ben de ona övgü sunmaktan mutluluk duyuyorum.

Dolgun dudakları dişlerini ustaca koruyor, bu yüzden tempoyu artırıp ağızını biraz daha hızlı beceriyorum.

Boğazından alçak bir inilti yükseliyor ve penisimi gıdıklıyor. Aşağı bakıyorum ve onun da ben onu kullanırken elini şortunun içine sokup kendi kendine oynadığını fark ediyorum ve şu anda boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yüzüne sertçe bastırıp kendimi yerimde tutuyorum. Gözleri yaşlarla doluyor ama öğürmüyor ya da çırpınmıyor. Beni alıyor. Bütünümü. Zavallı kız ağzını zar zor benimkine sarabiliyor ama sanki işiymiş gibi penisimi yutuyor. Neyse, yakında zam alacak.

"Boşalduğumda yutma. Ağzında tut. Anladın mı?"

Başını hafifçe salladı.

"Aferin kızım."

Boğazından bir inilti daha yükseldi. O da benim kadar boşalmaya yakın olmalı.

Boğazını tekrar becermeye başlıyorum. "Henüz boşalma," diyorum dişlerimi sıkarak. "Yaşayacağın tek orgazm, sana vereceğim orgazm olacak."

Eli şortunun içinde daha hızlı hareket ediyor ve uylukları titremeye başlıyor. Saçlarını daha sıkı kavrayıp başını geriye doğru eğerek ağzına daha da sertçe giriyorum.

"Yaramaz bir evcil hayvan olma," diyorum.

Nefes nefese penisimi kavrarken gözleri kapanıyor, beni doruk noktasına ulaştırıyor ve ağzını benimle dolduruyorum. İşimi bitirene kadar onu yerinde tutuyorum. Şişmiş yanakları ve yaş dolu gözleriyle geriye yaslanıyor ve bir sonraki emrimi bekliyor.

"Durmak."

Söyleneni yapıyor ve ben onu kendime çekip öpüyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken, zevkim onun ağzından benimkine geçiyor. Eminim ki, yükün el değiştirmesinden fazlasıyla memnun. Meninin tadı pek hoş değil, ama bunu tadına bakmak için yapmadım.

Önünde diz çöküp şortunu indiriyorum. İç çamaşırı giymediğini fark edince hoş bir sürpriz yaşıyorum. Kot

pantolonunu çıkarıyor, sonra duvara yaslanıp bacaklarını açarak mükemmel kasık bölgesine ulaşmamı sağlıyor.

Dolgun kalçalarını kavrayarak yüzümü tatlı kokusuna gömdüm ve dilimle boşalmamı içine zorla soktum. Klitorisini emerken, boşalmayı daha da derine itmek için iki parmağımı içine soktum.

Omuzlarımı kavradığında dudaklarından bir inilti döküldü. Uylukları yüzümün yanlarına doğru titredi ve muhtemelen bir kadını bu kadar hızlı orgazma ulaştırdığım ilk seferdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, o oral seks de muhtemelen benim orgazma ulaştığım en hızlı anlardan biriydi.

Orgazmı geçmeye başlarken, şortunu giymesine yardım ediyorum. Bana tutunarak dengesini sağlıyor ama tamamen bitkin görünüyor.

"Şimdi güzel bir şekerleme yapabilirsin," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Gülerek lavaboya doğru yöneldi ve kendini temizlemeye başladı. Kolundan tutarak elini tuttum.

"Uçuşu, benim bacaklarınızın arasında olacak şekilde bitirmenizi istiyorum," diyorum. "İsterseniz garip deyin, ama üzerinizde benim izim varken orada oturduğunuzu bilmek bile..."

Dudaklarını yaladı ve isteğimi düşündü. "Peki, ya bir mantar enfeksiyonu kaparsam? O zaman adaya Monistat getirilmesini isteyecek olan sen mi olacaksın?"

"Anı mahvetmenin yolu bu işte, tatlım." Alnına bir öpücük kondurup gözlerinin içine baktım. "Sadece bunu benim için yap."

Gülerek omuz silkti. "Pekala, ama sadece bana da bir iz bırakmana izin verirsen."

"Ne isterseniz," diyorum.

Hiç tereddüt etmeden beni kendine doğru çekti, tişörtümü kaldırdı ve sol meme ucumun üzerindeki deriyi emmeye başladı. Orada öylece durup, göğsümde

Danimarka büyüklüğünde bir morluk bırakmasını izlemekten başka bir şey yapamadım.

Arkasına yaslanarak yaptığı işi inceliyor ve memnun kalıyor. Tişörtümü indirip göğsüme hafifçe vuruyor, sonra banyodan çıkmak için dönüyor.

Yerlerimize dönerken, salonda alkış ve coşkulu tezahüratlar yükseldi. Kindra daha önce hiç görmediğim bir kırmızıya büründü, ama ben sadece diğerlerine bakıp başımı salladım.

"Onunla birlikte oldun mu?" diye seslendi Gary kabinin diğer ucundan.

Kedi öne eğilip kel kafasının tepesine vurdu. "Senin neyin var lan?"

Kindra kendini koltuğuna bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Kardeşinin o adamı gerçekten istediğinden emin misin? Çünkü onu öldüren kişi ben olmak isterdim."

Onun aklını bu utançtan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyım. Zavallı kız bu yolculuktan sonra bir daha asla uçağa binmeyebilir.

"Bana kardeşinin katili hakkında biraz daha bilgi ver," diyorum. "Belki onu bulmana yardımcı olabilirim."

Ellerini indirip kucağına bakıyor. Utanç yerini depresyona bırakmış ve böyle hassas bir konuyu seçtiğim için kendime kızıyorum.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor. "O bir hayalet. Yüzünü görüp de hayatta kalıp bunu anlatabilen tek bir kişi var. Adını da buradan alıyor: Adonis Mezbahası."

Damarlarımda buz kristalleri oluşuyor ve kalbim atmayı bırakıyor. Aradığı adam, öldürmek istediği adam... benim.

Onuncu Bölüm

Ezra

Geçen yıldan beri villalarda birkaç iyileştirme . Yüzmek için **yapTıLar** yeni bir yüzer iskele. İçeride yeni mobilyalar, daha ev gibi bir hava katıyor. Aslında şu anda evde olmak güzel olurdu.

Karnımda şiddetli bir ağrı hissediyorum ve mutfak bölümündeki yepyeni sandalyelere yaslanıyorum. Kindra'ya son değerli hap paketimi verdim ve şimdi bu yolculuğun ironik hali yüzünden bağırsaklarımın boşalacak gibi olduğunu hissediyorum.

Uçağa bindiğimde ve onu gördüğümde, onun da orada olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hatta tatlı bile. Ama şimdi bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum. Hayatımın en güzel gecelerinden biri nasıl oldu da tam bir rezalete dönüştü?

Kardeşini öldürdüm, bu zaten yeterince kötü bir şey, ama bir de sadece yırtıcı hayvanları öldürdüğümü öğrenince durum daha da kötüleşiyor. Bu, kardeşinin de onlardan biri olduğu anlamına geliyor. Bunu öğrendiğinde benden daha az nefret etmesini sağlayacak hiçbir çözüm yok.

Gözlüklerimi çıkarıp tişörtümü de çıkarıyorum. Adanın sıcağı, mide ağrılarını daha da dayanılmaz hale getiriyor. Şakaklarımdan terler akıyor.

"Ezra?" Bennett'in sesi pencerelerden içeri sızdı.

Ön kapıyı açıp onu içeri aldım, yoksa Kindra'ya nerede olduğumuzu haber verecekti. Gerçekten konuşmamız gerek. Uçaktan indikten sonra hiç şansımız olmadı. Ev sahibi bizi özel villalarımıza götürdü ve aceleyle uzaklaştı.

"İçeri gel," diyorum.

İçeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Vay canına, berbat görünüyorsun."

"O zaman tam olarak nasıl hissettiğimi yansıttığımdan eminim. Gary nerede?" Panik içinde olsam bile, o herifi aklımdan çıkaramıyorum.

"O artık bir sığır. Onun için endişelenmeyin. Onu teslim ederken yüzünün fotoğrafını çekebilmeyi çok isterdim, ama maalesef fotoğraf çekme fırsatım olmadı. Peki, neden hayalet görmüş gibi görünüyorsun?"

İlginç bir kelime seçimi çünkü sanki yıllar sonra erkek kardeşinin hayaleti geri dönüp beni rahatsız ediyor gibi hissediyorum.

"Uçakta tanıştığım kadını hatırlıyor musun?" diyorum.

"Peki, otele geri döndüğümüzde?"

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Evet. İnanılmaz bir gece geçirdik."

"Öyleyse sorun ne?"

"Kardeşinin katilini bulmak için burada."

"Ve?"

"Ben onun erkek kardeşinin katiliyim."

Bennett sayısız kez göz kırptıktan sonra iki kelime söyledi: "Ne? Nasıl?"

"Kardeşinin kesinlikle güvenilmez biri olduğu belliydi, yoksa onu öldürmezdim."

Saçlarımı elimle düzelttim. Eğer bunu sevişmeden önce öğrenmiş olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Bunun yerine, benim hala içindeyken bana olan nefretini

kusmasını dinlemek zorunda kaldım. Bu, benim standartlarıma göre bile berbat bir durum.

Bennett ağırlığını ayakları arasında kaydırıyor. "Ona sadece söyle..."

"Öyle bir şey yapmam. Bunu bilmemeli. Öğrenmemeli."

Bennett gülüyor ve ben de boğazına yumruk atmayı hayal ediyorum. "Müşteriler seni Mezbahane Adonisi olarak tanıyor."

"Peki, onların bunu bilmemelerini sağlamamız gerekiyor."

"Nasıl?"

"Organizasyon sorumlusuna bu yıl anonim kalmak istediğimi söyleyeceğiz. Sonra da müdavimleri bulup sessiz kalmaları için onları teşvik etmemiz gerekecek."

"Yani... sanırım öyle. Ama bu zaman kaybı gibi geliyor."

"Bennett, bunu öğrenmemeli." Yalvarmayı seven biri değilim ama bu durumu kontrol altına alabilmek için diz çöker, yalakalık bile yapardım.

Yenilgiyi kabul edercesine ellerini havaya kaldırırken gözlerini devirdi. "Pekala, yardım edeceğim."

Bu insanları bulmak neden bu kadar zor? Burası bir ada ve sadece küçük bir kısmı misafirler için boşaltılmış durumda.

Villanın kapılarını çalmak sonuç vermedi, ancak Grim'i Speedo mayosunun içinde bıçak temizlerken buldum. Yaşlı adam kapıyı açtığı anda, lacivert kumaştan yapılmış incecik bir askıdan bir testisi sarkıyordu. Kimliğimi gizli tutmasını söyledikten sonra, kapıyı yüzüme kapatması için onu yeterince hızlı ikna edemedim.

Bennett organizatöre haber vermeye giderken ben de sahile doğru yola koyuldum. Kum şeridinin üzerinde devasa bir pavyon duruyordu. İçeride yeni banklar ve sandalyeler

vardı ve dış cephesi yeni bir gökyüzü mavisi boyayla parıldıyordu.

Buz Kıracağı yakındaki sahilde oturuyor, kızarmış karnının üzerinde bir bira bardağı dengede dururken uyuyor. Yaklaşıyorum ve gölgem onu kapladığında, birden uyanıyor. Ne olduğunu anlamadan, karnıma doğrultulmuş bir buz kıracağı var. Bu nereden çıktı ki?

Ice Pick koyu renk güneş gözlüklerini kaldırıp güldü. "Hey, Adonis."

Buz Kıracağı Katili, Orta Batı'ya özgü bir olgudur. Acımasızdır, önce bıçaklayıp sonra soru sormaya hazırdır ve ben de o tür bir iç organlarımın parçalanmasını hissetmekten kıl payı kurtuldum.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye soruyorum.

Genellikle birbirimizden iyilik istemeyiz. Bu çok bencil bir meslek ve biz de çok bencil insanlarız. Ama başka seçeneğim olduğunu göremiyorum.

"Ne olduğuna bağlı," diyor, buz kıracağını kılı uyluğunun altına saklarken.

"Bu yolculukta beni tanıımıyormuş gibi davranmanı istiyorum. Kim olduğumu unut. Ben hiç kimseyim."

Güneşin ısıttığı biradan büyük bir yudum alıyor. "Size 'Çörek Katili' diyebilir miyim?"

Amerikalılar neden *hep* kurabiyelere saldırır?

"Adın bu değil, değil mi?" diye soruyor arkamdan gelen melodik bir ses. Bu, Kindra'nın şehvetli, hafifçe alaycı tonu değil, yani sarışın arkadaşı. Adadaki diğer tek kadın katil Maudlin Rose ve o hiç konuşmuyor.

Arkamı dönüp umarım bu konuşmanın sadece son kısmını duymuştur diye düşündüm.

"Evet, ben Çörek Katiliyim," diyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Artık bu aptal isme bağlıyım. Öfkeliyim ama aynı zamanda eğleniyorum ve histerik bir haldeyim ve ciddi bir yüz ifadesi takınmakta zorlanıyorum. Eğer takınmazsam mutluluğum tehlikede. "Kindra nerede?"

"O şurada, eee... saçları uzun ve arkaya doğru taranmış adamla birlikte."

Onun parmağını takip ederek çardak alanına gittim ve Kindra'yı tam gölgenin rahatlığında gördüm. Koyu renk saçları eliyle tutmaya çalışırken yüzünün etrafında savruluyordu. Melek gibi görünüyordu ve piknik masasında yanındaki adama kıyasla çok farklı duruyordu.

Arkasında savrulan vahşi sarı saçları ile bana doğru işaret ederken, şimdiye kadar gördüğüm en kötü porno bıyıklarından biriyle kaplı dudaklarıyla kahkaha atıyor.

"Seksenler Adamı." Kahretsin, henüz ona sıra gelmedi.

"Evet, o," diyor Cat.

Normalde çok sakin bir insanım. Duyguların kontrolüne izin vererek bu meslekte hayatta kalamazsınız. Ama onun sinsi sinsi parmağının bana doğru işaret etmesini izlerken, tamamen duyguların kontrolü altındayım.

Ona ne söylemiş olabilir? Aklıma gelen tek şey, " *Aaa, işte Adonis'in Kesimhanesi!* " demesi.

Ve Tanrım, Kindra'nın beni öldürmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için yanlarına doğru giderken içten içe paniklemiyorum. Kim olduğumu öğrendikten sonra hiçbir orgazm onu durduramayacak. Yüzündeki somurtkan ifadeye bakılırsa, çok geç kalmış olabilirim.

On Birinci Bölüm

Genel

Ezra ve Cat bana doğru geliyorlar ve Ezra neredeyse gözlerime bakamıyor. Sanki birisi yavru köpeğini su birikintisine itmiş gibi görünüyor.

"Onun 'Çörek Katili' olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor Cat kahkahayla. Tam onun önünde. Utanmaz biri.

Yanımda oturan adam—kendisi bana "Seksenliler" diye seslenmemi istedi—yerinde kıpırdanıp ağzını açıyor, ama Ezra sözünü kesiyor.

"İkiniz de bana hiç isimlerinizi söylemediniz," diyor o yumuşak İngiliz aksanıyla.

Kedi çenesini yukarı kaldırıyor, yarattığımız arka plan hikayesini kullanma fırsatı bulduğu için çok mutlu. "Ben Kedi Tırmığı Katiliyim ve o da Güneş Işığı..."

"Güneş Işığı Boğucu," diye patladım, o da bizim lanet olası sırrımızı açığa vurmadan önce. Gözlerimle ona kin dolu bakışlar fırlattım ve o da "*Özür dilerim*" diye mırıldandı. Lanet olası isimleri o uydurdu. Hatırlayabilmesi gerekirdi.

Yanımda duran adam başını kaşıdı. "Kafam karıştı."

"Eighties, hadi bir şeyler içelim mi?" diyor Ezra.

Saçları uzun ve arkası uzun olan bu adam, ayağa kalkıp Ezra ile birlikte pavyonun tiki barına doğru yürümeden önce ona uzun uzun baktı. İki adamın uzaklaşmasını izlerken, Ezra ile geçirdiğim zamanlara dair anılar zihnimde bir anda canlanınca göğsüm sıkıştı.

Adaya vardığımızda onunla tüm iletişimi kesmeyi ve kardeşimin katilini bulmaya odaklanmayı planlamıştım, ama yine de benden önce davrandığı için canım yandı. Uçakta birlikte olduğumuzdan beri mesafeli davranıyor. Ne değişti?

"Bir votka tonik çok isterim!" diye bağırdı Cat onlara doğru.

Kediye döndüm. "Sen içki içmek için yeterince büyük müsün?"

"Yirmi iki yaşındayım."

Ezra, alnındaki teri silerek, bakışlarımdan kaçınarak arkasını döndü. "Karşılama partisi bitene kadar sadece bira ve alkollü içecekler sunuyorlar."

"Tamam, ama meyve olmasın!" diye sesleniyor kedi. "Meyvelere alerjim var."

"Onları sevmemek alerji demek değil," diye hatırlatıyorum ona. Çok melodramatik. Onunla ilk tanıştığımda, bir kasedeki yaban mersinlerini görünce boğazı tıkanıyormuş gibi davranmıştı. Bu tiyatral tavırlara tahammül edemiyorum.

Kedi yanıma, banka oturdu. Minik bikinisi ve şeffaf pembe pareosunu üzerine geçirmekte hiç vakit kaybetmedi. Burası hiç de tatil yeri olmamasına rağmen, o bunu gerçek bir tatil gibi görüyor.

"Gerçekten daha dikkatli olmalısın," diyorum Kedi'ye. "Özellikle de aynı villayı paylaşmadığımız için her zaman seninle olamam. Eğer seni tasma takmamı istemiyorsan, havlamayı bırakmayı öğrenmeni öneririm."

"Ne zaman birini öldüreceğiz?" diye soruyor suya bakarken. "Burası bir cinayet inziva yeri sanıyordum."

"Bilmiyorum. Biraz meşgul olduğum için etkinlik broşürünü henüz okumadım."

"Ezra'ya göz mü dikiyorsun?" Kaşlarını oynatıyor.

"Hayır. O sadece kısa süreli bir ilişkiydi ve artık bitti."

Dudaklarını yaladı ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Bilmiyorum. Seni nasıl izlediğini gördüm."

Adamlar yaklaşırken koluna vuruyorum. Saçları uzun ve arkası uzun olan adam Cat'e bir içki uzatıyor, ama Ezra'nın eli boş. Bu benim için sorun değil. Haftanın geri kalanında aklımı başımda tutmak istiyorum ve alkol bana bu konuda yardımcı olmayacak.

Ezra, "Kindra, sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyor.

Ona doğru döndüm. "Ancak tüm süre boyunca gözlerimden kaçınmayı planlamıyorsan."

"Gözler abartılıyor canım. Bakmak istediğim başka şeyler var."

Sözleri şaka amaçlıydı ama ben komik bulmuyorum. Hala ona kızgınım. Bana sayısız orgazm yaşatan sevimli bir İngiliz adamdan... işte bu hale geldi.

Eğer bir psikopatla birlikte olmakta sorun yaşıyorsa, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ve bir yürüyüşün yardımcı olacağından da emin değilim. Onun radarının bozuk olması benim suçum değil. Hile dolu çantasını çıkardığı anda ne olduğunu anladım. Sanırım bir BDSM konferansına falan gidiyor olabilirdi, ama bu adamla aramızda birbirimizi yakın bir şekilde keşfetme arzusundan daha fazla ortak noktamız olduğunu biliyordum.

Ama sonuca ulaşmak her zaman iyidir ve cevapları alabilmemin tek yolu onunla konuşmak olacaktır.

"Pekala," dedim. "Beni kullanılmış bir ceket gibi üzerinden atan adamla bir yürüyüşe çıkacağım."

Başka ne yapacağım ki? Kediyle mi vakit geçireceğim? Ölmek daha iyi.

Ezra yüzünü buruşturup elini bana doğru uzattı, ama ben onu görmezden gelip kendi gücümle ayağa kalktım ve

suya doğru ilerlemeye başladım.

Dalgaların kıyıya vurduğu yerlerde kum kararıyor. Ayaklarımda gevşek kum tanelerinden daha iyi hissettiriyor. Kumkuşları, yiyecek ararken incecik bacaklarıyla suyun içinde hızla girip çıkıyorlar.

Ezra bana yetişiyor ve okyanus ayaklarımızın etrafında toplanırken sessizce yan yana yürüyoruz. Su şaşırtıcı derecede sıcak. Ne beklediğimi bilmiyorum ama daha önce hiç plaja gitmemiştim. Hep karayla çevrili veya göller ve nehirlerle kuşatılmış yerlerdeydim, asla böyle uçsuz bucaksız bir okyanusta değil.

Her ne kadar bu sakin ortam olsa da, aklımı kurcalayan bir soru var.

"Neden?" diye soruyorum.

Beklediğimden daha kısa sürdü.

"Neden, canım?"

"O tatlı sözleri o sevimli İngiliz aksanıyla söyleme. Benimle yattın ve sonra da benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davrandın."

"Durum karmaşık, Kindra."

"Öyleyse işi basitleştir *Ezra* . Şişman kızla yattığını kimsenin bilmesini istemiyor musun? Öyle mi?"

Derin bir nefes aldı, koyu renkli gözleri suyu taradı ve sonra bana doğru atıldı. "Seninle birlikte olmak bir ayrıcalıktı ve asla utanacağım bir şey değil."

"Sonra ne oldu?"

Duraksıyor, başını sallıyor ve tişörtünü çıkarıyor. Tişörtünü kot pantolonunun arkasına sokuyor ve hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemişim. Güneş vücudunda parlıyor.

Konuyu daha da ileri götürüp soruyu tekrar sormak üzereydim ki, okyanusun kükremesi arasından bir çığlık yükseldi. Bir seri katil olarak, o sese odaklandım.

"Neden çığlıklar duyuyorum?" diye soruyorum.

Ezra etrafına bakındı. "Muhtemelen kum sığırlarıdır."

"Ne?"

"Bu akşam, karşılama partisinden sonra havai fişek gösterisi olacak."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor." Parmağımı kumda gezdirip, bir sonraki dalgayla suyun çukuru doldurmasını izliyorum.

"Her yıl, mahkumların bir kısmını kuma gömüyorlar. Daha doğrusu, kafalarını kuma gömüyorlar ki, kışlarından havai fişek atabilsinler."

"Peki neden onların çığlıklarını duyabiliyorum?"

"Sanırım bazıları henüz gömülmedi."

Sesleri, sapık bir kelebeğin korkunç bir alevin peşinden gitmesi gibi takip ettim ve alçak iplerle çevrilmiş bir alan buldum. Birkaç çıplak insan yan yana yatıyordu, çoğunun başı kumun altındaydı. Ayak bilekleri, ayak bileklerini mükemmel bir aralıkta tutuyordu ve elleri arkalarına bağlanmıştı. Kalçaları, Ezra'nın dediği gibi, havaya kalkmıştı ve her birinin yanında açık pembe bir kumaş buruşuk duruyordu.

Palyaço maskesi takmış bir adam, çığlık atan bir kadının saçından tutarak yüzünü kumdaki bir çukura sokuyor. Karnının altındaki kum yığını onu eğik bir pozisyonda tutarken, adam kovalar dolusu ıslak kumu kadının başına dökerek çukuru dolduruyor ve onu adeta boğuyor. Çığlıkları boğuk hırıltılara dönüşüyor, sonra da sessizleşip hareketsiz kalıyor.

Onun için biraz üzülmem korkunç bir şey mi?

Ezra yüzümdeki tuhaf ifadeyi fark etmiş olmalı, çünkü artık onu görmemem için önüme geçiyor.

"Pembe tulumlar giymişler. Merak etme canım."

"Üzerinde hiçbir şey yok ama neyse." Başımı sallayıp, açıkta kalan kışların oluşturduğu sıradan uzaklaşarak diğer yöne doğru yürümeye başladım. "Bütün bu olayı bana açıklamam gerekecek. Daha önce soracaktım ama beni görmezden geldiler."

Ezra günahkar bir gülümsemeyle, "Bu inziva, muhteşem bir sahil ortamında cinayet eğilimlerimizi keşfetmemize

olanak tanıyor," dedi.

"Dün gece yayınlanan tanıtım filmindeki gibi konuşuyorsun."

Başını sallayıp kıkırdadı. "Yeni misafirlere hâlâ bunu gönderdiklerine inanamıyorum. Büyük siyah atın üzerindeki şık giyimli adamı gördünüz mü? Güzel kadınla el ele tutuşuyordu."

"Bekle, o sen miydin?"

"Doğru adımları atarsan, mümkün olabilir canım."

Gözlerini devirdim. "Tulumlara geri dönelim. Renklerin anlamı ne?"

"Tulumlar bize işledikleri suçları anlatıyor. Sarı olanlar hırsızlık ve darp gibi normal, günlük suçları temsil ediyor. Kırmızı tulumlar cinsel suçları, pembe olanlar ise çocuk istismarcılarını temsil ediyor. Bu, günahkarların hangi kurbanı seçeceklerine karar vermelerine yardımcı oluyor."

"Renk sizin için önemli mi?"

"Her zaman pembeyi severim, ama kırmızıyı da öldürürüm. Ya sen?"

Gerçeği söylemek beni Kalp Kırıcı Katil olarak ifşa edebilir. Sadece cinsel suçtan hüküm giymiş ve suçlanan kişileri hedef aldığım herkesçe biliniyor. Ama sonra aklım kumdaki çıplak insanlara geri dönüyor. Eğer ayırım gözetmeden öldürdüğümü söylersem, kendimi içinde olmak istemediğim bir kutuya kilitlemiş olurum. Bir risk almak zorundayım.

"Ben sadece zayıflara, yani kırmızı ve pembe olanlara saldıranları öldürürüm," derim.

"Kardeşimle birlikte ahlak sahibi tek katiller olacağımızı sanıyordum."

"Hiçbir zaman ahlaklı olduğumu söylemedim. Sadece enerjimi hak edenler için saklamayı tercih ediyorum." Yürümeyi bırakıp ona döndüm. "Daha fazla enerjimi hak edip etmediğin henüz belli değil. Böylesine berbat bir takma adı nasıl edindiğini söyleyerek arayı düzeltmeye başlayabilirsin. Bu arada, daha önce hiç duymadım."

"Ben de 'Güneş Boğucu'yu hiç duymadım. Ne ima ediyorsunuz?"

Lanet olsun. Onun geçmişini eleştirmeye başlamadan önce inandırıcı bir hikaye uydurmalıydım. Cam evden taş atmamak lazım. Annem hep böyle derdi, ben hiç dinlemedim. Şimdi cam evim başıma yıkılmak üzere.

"Uyuduğum yerde pislemeyi sevmiyorum," diyorum. "İşlerimin çoğunu Batı Yakası'nda yapıyorum, sonra da gündüz işim için New York'a geri uçuyorum. Sana söylemiştim, eskiden çok sık uçardım."

Uydurduğum yalanıma inanmış gibi görüldüğünde içimden sessizce rahat bir nefes aldım.

"İşlediğim suçlardan birine biri şahit oldu," diye omuz silkti ve tekrar yürümeye başladı. "Polisler aksanımı duyunca bana 'Çörek Katili' lakabını taktılar. Sanırım beni utandırmak istediler ama bana ne derlerse desinler umurumda değil."

Ne kadar tuhaf. Ülke genelindeki polis karakollarında birçok tanıdığım var, ama bu adamı hiç duymadım. Gerçi bu insanların çoğunu da duymadım, hatta bazıları gerçek takma adlarını kullanıyor. Sanırım bizi diğerlerinden ayıran da bu. O kadar gizliyiz ki yakalanamıyoruz, ama bazıları da her türlü şöhretten kaçınacak kadar alçaktan uçuyor.

"Peki ya kardeşin?" diye soruyorum. "O kim?"

"Ah, o Kaos Katili, ama bunu aramızda tutmalısın." Ezra burnunun kenarına iki kez dokundu. "Yıllardır yaptığımız yolculuk boyunca kimliğini hiç açıklamadı. Herkes onu sadece Bennett olarak tanıyor."

O küçük bilgiyi sonraya saklıyorum. Eğer Ezra haddini aşar ve beni kızdırırsa, onu ortaya çıkarıp ailesini ifşa etmekte hiçbir sorun yaşamam.

Kendimizi yine pavyonda buluyoruz. Kedi hâlâ saçları uzun, arkası uzun adamla konuşuyor ve onlara yaşlı Alman adam da katılmış. Gülmemi bastırmak için ağzımı kapatıyorum, ki bu onun o minicik Speedo mayosunda bastırdığından daha fazla. Topları, cinsel organının üç katı

büyükluğünde, bu yüzden cinayet sebebinin cinsel tatminsizlikle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Kadınların (ya da erkeklerin) bunu deneyimlemek için kapısını çalacaklarından şüpheliyim.

Üçüne yaklaşırken Alman, "Bize katıldığınız için çok memnun oldum," dedi. "Küçük arkadaşınız az önce bıçak kullanma becerinizden bahsetti. Daha fazlasını duymak isterim."

Ezra öne doğru adım atıp ellerini uzattı. "Bunun için daha sonra bolca zaman olacak, Grim. Şimdilik, muhtemelen villasına dönüp yolculuğun yorgunluğunu atmak için duş almak istiyor."

Saçları mullet gibi olan adam gülüyor ve ağzına daha fazla bira dolduruyor. "Bana kalırsa tek istediği villaya geri dönüp sandviç yapmak. Ne zamandan beri..."

Ağzına yediği bir yumruk, söylemeyi planladığı her şeyi yarıda kesti. Ezra adamın saçının arkasından tutarak onu havaya kaldırdı.

"Annen sana hiç, güzel bir şey söyleyemiyorsan hiç konuşmamamı söylemedi mi?" diye soruyor Ezra. Adamı ayağa kaldırıp şişmiş yanağını okşuyor. "Söylemediyse, şimdi söylüyorum. Bu adadaki kadınlar söz konusu olduğunda, yorumlarını kendine sakla."

Konuşamayacak kadar şoktaydım, bu yüzden Ezra kolumu tutup beni villalara doğru götürmeye başlayana kadar öylece durdum. Cat ayağa fırladı ve yetişmek için acele etti, ama arkamızdaki o pisliğe fırlattığı nefret dolu bakışı fark etmeden edemedim.

"İnsanların vücudum hakkında ne düşündüğü umurumda değil, bu yüzden buna gerek yoktu," diyorum Ezra'nın yanında yavaşça yürürken. "Görünüşümü beğeniyorum ve sen benim şerefimi savunmakla yükümlü değilsin."

Ezra durdu ve dişlerini sıkarak, gözlerinde kin dolu bir ifadeyle bana döndü. "Benim yanımda kimse sana saygısızca konuşamayacak. Tavrımı açıkça belirttim ve bunun ileride bir sorun olacağını öngörmüyorum, ancak

olursa her seferinde sonuç bu olacak.” Cat'e döndü. “Onu villasına götürün ve ikiniz de konaktaki akşam yemeğine kadar içeride kalın. Kardeşimle ben sizi oraya kadar götüreceğiz.”

Ben itiraz edemedi hızla pavyona doğru geri koştu. Hayatımın en uzun beş günü olacağı benziyor.

On İkinci Bölüm

Ezra

yemeğine Akşam hazırlanırken, plaj kıyafetlerimi biraz daha şık bir şeyle değiştirdim. Mor yakayı aşağı doğru kıvrıp, düzgün dikiş yerinden katladım. Giyinirken kendimi çok şık hissediyorum, bu yüzden tişört ve kot pantolon yerine takım elbise tercih ediyorum. Ayrıca, önceki aksiliğe rağmen, Kindra'yı etkileme konusundaki kararlılığımı yeniledim. Kardeşini öldürme bilmececi kendiliğinden çözülecektir.

Sonunda.

Yatak odamın kapısına gelen bir tıkırtı, Bennett'in içeri girdiğini gösteriyor.

"Ne bu kadar uzun sürüyor?" diye bağırıyor bizi ayıran ince tahta bariyerin ardından.

"Hemen geliyorum, Bennett."

"Evet, evet. Sakın şöyle giyinme—"

Kapıyı hızla açıp tam da onun olmamı ummadığı şekilde giyinmiş halde içeri girdiğimde sözünü kestim. O, Hawaii desenli şort ve kolsuz siyah bir tişört giymişti. Biz aynı değiliz.

"Tam bir orta yaş krizi reklamı gibi görünüyorsun."

"Öyle mi? James Bond filmlerindeki kötü adamlara benziyorsun."

"O kadar iyi, öyle mi?"

Bennett alaycı bir şekilde güldü.

"Hanımları partiye götürebilmek için artık yola koyulabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Seni bekliyordum! Ama şimdi kıyafetlerim konusunda kendimi güvensiz hissediyorum."

"Çoğu insan şık giyinmez. Sorun yok."

"Kız arkadaşının küçük dostuna olabildiğince itici görünmeye çalışıyorum."

"Bence bu bir sorun değil, çünkü hoşnutsuzluk karşılıklı görünüyor. Uçaktaki o kargaşa neydi ki zaten?"

Bennett sinirlendiğinde yaptığı gibi odada volta atmaya başlıyor. İkisinin kavga ettiği şey büyük bir şey olmalı.

"O, Kemper'ın daha üstün bir seri katil olduğunu düşünüyor. Bence o, Bundy ile aynı oyunu bile oynamıyor. Kemper neyle tanınıyor? Annesinin kafasını parçalamakla mı? Bundy hapishaneden kaçtı. *Hem de iki kez* . Ayrıca kaçarken üç kişiyi öldürdü."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum, tıpkı bir aptal gibi. Gerçekten mi? Onu bu kadar kızdıran şey bu mu?

"Kimin umurunda ki?" diyorum. "Hem aramızda kim daha iyi katil?"

"Tabii ki ben."

Gülüyorum. "Peki, bunun sebebi ne?"

"Çünkü ben çalışma yöntemimi değiştiriyorum. Kaotik biriyim. İzlenemez biriyim. Ya sen? Hesaplısın. Çalışma yöntemin herkesçe biliniyor. Vikipedi sayfanı gördün mü?"

"Biliyorsunuz ki herkes Vikipedi'ye istediğini yazabilir, değil mi? Hatta ben de sizin sayfanıza kişisel bir katkıda bulundum. Geçen hafta sizin silah sınıfı bir ahmak olduğunuzu ekledim."

"Olgun."

"Güzel bir kadınla kimin daha iyi seri katil olduğu konusunda tartışan, onu yemeğe çıkarıp şımartmak yerine böyle davranan bir adam söylüyor bunu. Benim tarzım değil ama senin tarzın olabilir."

Bennett alaycı bir şekilde, "Harika bir eski kız arkadaş gibi görünüyor, bunu kabul ediyorum, ama dayanılmaz biri. Bir de kedisi var! Bu pireli yaratıklar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Hiçbirinin iyisiyle karşılaşmadım ve pislik dolu patileriyle de seni ezip geçiyorlar. Faydasız yaratıklar. Kedi seven kadınlar benim için anında hayır demektir." dedi.

"Görünüşe göre Cat bu sefer anında 'hayır' dedi."

"Benimle birlikte olurdu, Ezra."

"Uçakta kesinlikle öyle görünüyordu."

"Ne olursa olsun. Kız arkadaşın da seninle bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyor."

Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra arkamı dönüyorum.

"Bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun. Onu uzaklaştırmam *gerek* ."

En azından öyle sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Eğer yüzyılın en büyük dolandırıcılığını başarabilirsem, en azından inziva süresince onunla birlikte olmaya devam edebilirim. Eğer daha fazlasını istersem...

Villadan dışarı adımımı atıyorum. Güneş neredeyse batmış, ufuk boyunca pembe bir parıltı yayıyor. Martılar ve flütçüler gece için iç bölgelere çekilmiş, sadece birkaç tanesi su kenarında kalmış. Kindra'nın düşünceleri aklımdan geçerken sahilde yürümeye başlıyorum.

Villasına yaklaşırken Bennett bana yetişiyor. Kapıyı çalıyorum, sonra da o muhteşem alacakaranlığa adım atana kadar kollarımı düzeltiyorum.

Kapıyı açtığında, muhteşem vücudunun her kıvrımını vurgulayan uzun siyah bir elbise giymişti. O fazladan karın bölgesine dokunup sıkmak istiyorum.

Eğer şu an bana karşı birazcık bir hoşnutsuzluğu olmasaydı, yapardım.

Koyu renk gözleri beni baştan aşağı süzüyor ve milyon dolarlık gülümsemesini gizleyemeyince dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Çok çarpıcı görünüyorsun, tatlım," dedim, sadece kulaklarının duyabileceği kadar alçak sesle. Kedi, tıpkı kardeşim gibi rahat giyinmiş bir şekilde arkasından çıktı. Kardeşim ondan ne kadar nefret etse de, ikisi de tam bir Tweedle-deepthroat ve Tweedle-dumbass ikilisi.

Kindra'nın eli yüzüme doğru uzandı, sonra kulağıma değdi. Parmaklarını çektiğinde, uçlarında kırmızı bir leke gördüm. Kan olduğunu anlayınca, hemen sildim.

"Tıraş olurken kendimi kesmiş olmalıyım," diyorum. Ona gerçeği söyleyemiyorum. Parmaklarına uzanıp uçlarını koluma siliyorum. "Güzel kafanı yoracak bir şey yok."

"Sanırım," diyor ama tereddüt ettikten sonra elini kolumun kıvrımına geçiriyor.

Sanki bu partiye götürmektense dişlerini tek tek çekmemi tercih edermiş gibi görünüyor. Umarım biraz rahatlar ve eğlenir. Sonuçta bir inziva kampındayız.

Tesisin sahibi Jim Madigan, yıl boyunca adada yaşıyor. Kendine "Siesta Avcısı" diyor ve günümüzün Kasap Fırıncısı diyebiliriz. Başlangıçta avlamak için adaya mahkumlar getiriyordu, ancak yalnız kalmaktan biraz bunaldı.

Anlıyorum. Yalnız bir meslek.

Birkaç yıl sonra, benzer düşüncelere sahip insanları bir araya getirmek için bu inziva programlarını düzenlemeye başladı. Adanın iç kesimlerinde bulunan bu gösterişli konak, onun evi. Girişin önünde nöbetçi gibi duran devasa

sütunlarıyla, adanın merkezinde yer alıyor ve gerçekten de çok güzel bir yapı.

Kindra, Cat, Bennett ve ben, malikanenin önündeki büyük çeşmenin yanından geçiyoruz. Çeşmenin ortasında, kopmuş bir kafa tutan bir kadın heykeli duruyor. Yanında ise, kafası kesilmiş mermer bir adamın boyun kalıntısından su fışkırıyor. Ekim ayında Jim, pompaya kırmızı gıda boyası damlatmayı seviyor. Oldukça ilginç bir görüntü, ancak bahçıvanları her Kasım ayında mermerden pembe rengi temizlemek zorunda kaldıklarında bunun bedelini ödüyorlar.

Dördümüz sütunların arasından geçip eve girdik. Buraya daha önce yeterince geldiğimiz için Bennett ve ben önden giderek kadınları yemek salonuna götürdük.

Şöminenin yanındaki hoparlörlerden hafif klasik müzik çalıyor. Jim bu yıl odunları yakmadı ve ona minnettarım. Geçen yıl neredeyse terden ölecektik. Bu tropikal sıcaklık ve nem şaka değil.

Kindra için bir sandalye çekiyorum ve o da otururken yarım yamalak bir *teşekkür* savuruyor. Alnındaki bir damla teri silmek için elini alnına sürüyor ve ben de eğilip parmak uçlarındaki tuzu yalama isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

Yerime rahatça oturdum ve peçetemi açıp kucağıma koymaya başladım. Kindra dirseklerini masaya dayadı ve alnını kollarına yasladı. Zarafetten yoksundu ama bunu itici bulmaktan çok sevimli buldum.

Bennett ve Cat buraya kadar tüm yol boyunca tartıştılar. Hem de evcil kedilerin tarihi hakkında. Dinlemek dayanılmazdı. Kimsenin, hele de iki kişinin, kediler hakkında bu kadar çok şey söylememesi gerekir. Kindra ve ben aralarında otururken üzerlerine çöken sessizliğe minnettarım. Ancak eğer bizim başımızın üstünden tartışmak istiyorlarsa, bu oturma düzeninin değişmesi gerekebilir.

Masaya şöyle bir baktığımda, her sandalye dolu.

Tam karşımızdaki sandalye hariç. O masa düzeni hiç değiştirilmeden duruyor.

Tesisin sahibi yemek salonuna girer ve masaya doğru yürürken tüm gözler ona çevrilir. En şık kıyafetlerini giymemiştir, çünkü onları tesisin son gecesine saklamıştır, ancak yine de özel dikim bir takım elbise içinde göz kamaştırıcıdır.

Kindra yemek salonuna şöyle bir göz attı, sonra bana yaklaşıp fısıldadı, "Saçları mullet gibi olan adam nerede?"

"Muhtemelen zaman kavramını kaybetmiştir. Eminim bir noktada bize katılacaktır. Az önce epey sarhoştı."

Kindra gereksiz bir süre boyunca bana bakıyor, sonunda tekrar önüne bakıyor. Gözleri benden ayrılır ayrılmaz yutkunuyorum.

"Hoş geldiniz, Günahkarlar," diyor Jim, ellerini tavana doğru kaldırarak. "Bu akşam bana katıldığınız için çok mutluyum." Boş sandalyeye bakıyor. "Seksenler nerede?"

Boğazımı temizledim. "Sahilde içki içiyordu. Onu bıraktığımızda oldukça kavgacıydı."

"Pekala." Masanın başucunda, adeta bir tahtta otururken, karşımda boş olan sandalyeye fırlattığı sinirli bakışı fark etmeden geçemiyorum. "Şef Maurice bütün gün mutfakta bizim için bir ziyafet hazırladı ve herkesin heyecanlı ve zamanında olmasını beklerdim, ama işte buradayız."

İki kanatlı kapı açılıp Maurice mutfaktan bir servis arabasıyla içeri girerken dikkatimiz odanın ön tarafına çevriliyor. İlk yemek salata ve Maurice salatayı Kindra'nın önüne koyduğunda, Kindra İtalyan sosuyla ıslatılmış yapraklara kaşlarını çatarak bakıyor.

"Salatayı pek sevmem," diye fısıldadı tabağı biraz öne doğru iterken.

"Birazını tabağıma koy, sanki sen yemişsin gibi."

"Şef bu kadar mı önemsiyor?"

"Yemek pişirmek onun nefes almasının tek sebebi, yani evet."

Şef herkesin önüne tabakları yerleştirmekle meşgulken, Kindra salatasının yarısını benim tabağıma aktardı. Yeşil marul, mozzarella parçaları ve minik domateslere bıçakla batırıp ağzıma götürdüm. Daha yeni yeni yemeye başlamıştım ki Maurice mutfağa çekildi ve tekrar ortaya çıktı.

Masada yavaşça dolaşıyor ve her birimizin önüne birer servis tabağı koyuyor. Kindra kapağı almak için uzandığında, elimi onun elinin üzerine koyup tabağı kucağına geri yönlendiriyorum. Maurice'in sofrada ne kadar önem verdiğini anladığında gözleri kocaman açılıyor.

Şef Maurice son yemeği de yerleştirdikten sonra, gülümseyerek ve başıyla onaylayarak bize döndü. Herkes aynı anda öne doğru uzandı ve bir tiyatro oyunundaki oyuncular gibi rollerimizi oynayarak, patates püresi yatağında duran incecik kızarmış et dilimlerini ortaya çıkardık.

Kindra'yı uyarmaya fırsat bulamadan, çatalını ve bıçağını alıp doğruca ete yöneldi.

"Kindra," diye fısıldıyorum ama o çoktan yemeği dudaklarına götürüyor. Ve, işte, yutuyor.

Bunun pişmanlığını yaşayacak.

O kurtarılamaz, ama benim hâlâ bir şansım var. "Hizmetiniz için çok teşekkür ederim Maurice, ama vejetaryen olduğumu unuttunuz mu?" diye soruyorum.

Maurice parmağını bana doğru salladı ve kapılardan hızla geçerek mutfağa girdi ve gözden kayboldu.

Ağzı et dolu Kindra bana döndü. "Ne zamandan beri vejetaryensin? Buraya uçmadan önce iki elinle bir çizburger yediğini gördüğüme eminim."

Mortimer önüme bir çeşit fasulye çorbası koyunca sözüm kesildi.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?" diye sordum Kindra'ya.

"Hayır," diye yanıtlıyor.

"Evet, öyle," diye fısıldıyorum.

"Sanırım öyle." Bir lokma daha aldıktan sonra çatal-bıçaklarını tabağının yanındaki kalın kumaş peçetenin üzerine koydu.

"Size nerede olduklarını göstereceğim."

Kindra'yı sandalyeden indiriyorum ve geçerken herkese gülümsüyorum. Mumlarla aydınlatılmış uzun, karanlık bir koridordan geçiyoruz.

Kindra, bakışlarını salonda gezdirirken, "Bu çok ürkütücü," diyor. "Gerçekten tuvalete gitmem gerekseydi altıma işerdim sanırım. Bu ne, bir mil uzunluğunda mı?"

Onu banyoya doğru çekip kapı koluna elimi koydum.

"Buna ihtiyacınız olacak."

"Sana söylemiştim, gitmeme gerek yok."

"Az önce birinin kışını yedin."

Kindra kıkırdadı. "Bunu yaptığımı hatırlardım sanırım."

"Kızarmış et."

"Evet?"

"Sana bunu açık açık anlatmam mı gerekiyor, Kindra?"

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Sanırım öyleyim. "CANNI-"

Sözümü bitiremeden arkasını dönüp banyoya daldı. Kapıyı arkasından kapatmadan klozet kapağını hızla açtı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"İnsan eti yememe izin verdiğinizde inanamıyorum!" diye öğürerek söyledi.

"Dikkatinizi çekmeye çalıştım."

"Yamyamlık fısıltıdan biraz daha fazla çabayı hak ediyor, sence de? Çatalımı kapıp odanın öbür ucuna fırlat. Yangın diye bağır. *Bir şey yap!*" diye bağırarak tekrar kusuyor.

"Ortalığı karıştırmak istemedim, canım."

Başını kaldırıp bana çelik gibi gözlerle baktı. "Ortalığı mı karıştırayım? Lanet olsun, ortalığı mı karıştırayım? Senin yapabileceğinden çok daha büyük bir olay çıkaracağım." Dudağındaki kusmuğu sildi. "Ve bir insanın kışının

içindekileri kusarken bana öyle seslenme. İnsan bir insanın."

"Üzgünüm."

"Ve Cat'in bunu öğrenmesini bekleyin!"

"İçimden bir ses o kızın seve seve göt yiyeceğini söylüyor."

Gözlerini benden ayırmadan durdu, yanıma yaklaştı ve göğsüme bastırdı. "Bu rızasız yamyamlıktı. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu yemeyi ben seçmedim."

"Hemen işe koyuldunuz."

"Çünkü Jeffrey Dahmer'ın bu akşam yemek yapacağını bilmiyordum!" Gözlerini kısarak sordu: "Yememen şaşırtıcı değil. Sen ve Bennett havaalanında hamburger poşetleri almıştınız. Vejetaryenmiş, yalan!"

"Çok özür dilerim," diyerek onu yemek salonuna doğru yönlendirdim. "Ama tatlının güvende olacağından oldukça eminim."

Yemek odasına tekrar girdiğimizde gözleri irileşerek, "Emin misin?" diye fısıldadı.

Tekrar yerlerimize oturuyoruz ve Kindra'nın patates püresinin altındaki et parçalarını saklamaya çalışmasını izlerken gülmemi zor tutuyorum. Ancak fasulye çorbası mükemmel ve bir daha istemeyi aklıma not ediyorum.

Ana yemeğin yarısına gelindiğinde, Jim masanın başından ayrılıyor. Muhtemelen kayıp misafirimiz için endişeleniyor. Seksenler'i odasında veya sahilde bulmayı planlıyorsa, epey bir süre aramak zorunda kalacak.

Çünkü yalan söyledim.

Aslında kısmen yalan söyledim. Onu son gördüğümde kesinlikle sarhoştı, ama deniz kenarında keyif çatmıyordu.

Ceset yakında birileri tarafından bulunacak. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Kan Mağarası'nın yanından geçerken, jakuzideki suyun üzerinde beliren o kendini beğenmiş yüzünü gördüğümde, Kindra'ya söylediği acımasız sözler zihnimde tekrar tekrar yankılandı ve gözlerimin önüne mecazi bir kırmızı perde indi.

Normalde öldürmelerimi düzenli, her bir satranç taşının zafer şansını en üst düzeye çıkarmak için stratejik olarak yerleştirildiği şekilde yapmayı tercih ederim. Genellikle hedefimi ölüme sürüklemekten önce bile bir mazeret oluştururum, ancak Seksenler'i anlık bir öfkeyle öldürdüm. Hiçbir siperim yoktu.

Kindra'ya dönerek boğazımı temizledim. "Dinle, senden bir iyilik istemem gerekiyor."

"Bana haşlanmış domuz butu yedirdikten sonra, benden yardım istemeye cüret mi ediyorsun?" Kahkahayla başını salladı. "Olmaz."

Çıkış yolu kalmayınca, ilerlemeye devam ediyorum. "Seksenleri öldürdüm ve bir alibiye ihtiyacım var. Akşam yemeğinden önce seninle birlikte olduğumu söyleyebilir misin?"

Kindra ellerini kucağına indiriyor ve yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Sonra bana dönüyor ve sözleri yanlış yorumlamaya yer bırakmıyor. "Kesinlikle hayır."

Cildim terliyor ve alnım hafif bir ter tabakasıyla ıslanıyor. Şanlı kariyerimde ikinci kez ifşa olma riskiyle karşı karşıyayım. Bir keresinde beni gören bir tanığın kaçmasına izin vermiştim ve yıllarca yüzümün tarifinin beni ele vereceğinden endişelenmiştim. Ama yüzüm binlerce yüzden biriydi ve polis hiçbir zaman bu kıt parçaları bir araya getiremedi.

Bu sefer mi? Bu sefer, gerçekten de mahvoldum.

Adada öldürme yeteneğine sahip insan sayısı sınırlı ve biz de şu lanet olası masanın etrafında oturuyoruz. Jim zeki bir adam. Sabah güneş doğmadan beni çözecektir.

Kampın kuralları açık. Diğer konukları öldürmek yok. Eğer Jim, Seksenler'i öldürdüğümü öğrenirse, beni adadan derhal uzaklaştırmakla kalmayacak, aynı zamanda Kindra'nın da kimliğini öğrenmesini sağlayacak.

Gözlüğümü yüzümden çıkarıp camlarını siliyorum. "Önemli olmasaydı sormazdım," diye fısıldıyorum. "Jim gerçeği öğrenirse kalmama izin vermez."

"Bana birinin kızarmış kış etini yedirmeden önce bunu düşünmeliydiniz. Burada bir görevim var ve etkinliğin yöneticisine yalan söylemek beni Adonis Mezbahası'nı bulmaya yaklaştırmayacak."

Ne kadar haklı olduğunu farkında değil.

Ben daha bir şey söyleyemeden Jim yemek salonuna geri döndü. Masanın başına oturdu, sonra kadehini kaldırdı ve tereyağı bıçağıyla kadehe tokuşturdu. Sessiz sohbetler anında bir sükunete boğuldu.

"Sevgili dostlarım," diyor, "üzülerek duyuruyorum ki, biri en çok değer verdiğim kuralımı çiğnedi ve bir misafirimizi öldürdü. Seksenler Kan Mağarası'nda yeni bulundu ve kurban edilen levhaya bir adak sunulmasından memnun olsam da, bunun bizim aramızdan biri olması beni üzüyor. Bu rezaleti üstlenecek biri var mı?"

Bütün bakışlar bana dönmeye başladı ve onları suçlayamam. Artık herkes pavyondaki Seksenler grubuyla olan anlaşmazlığımı duymuş olmalı.

"Ezra, görünüşe göre parmaklar senin üzerinde duruyor," diyor Jim. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kindra'ya yalvarırcasına bakıyorum, ama o gözlerini kaçırıyor.

"Seksenliyle az önce ufak bir tartışmamız oldu ama onu öldürmedim," diyorum, inandırıcı görünmeyi umarak. "Daha önce de söylediğim gibi, onu en son Bayan Amato'nun odasına giderken sahilde gördüm."

Jim bardağını masaya koydu, sonra Kindra'ya bakmak için dönerken parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. "Bayan Amato ile birlikte olsaydınız, belki o sizin için kefil olabilirdi?"

Kindra başını salladı ve ayağa kalktı.

On üçüncü Bölüm

Genel

Koyup Ellerimi masaya tekrar başımı sallıyorum.
Beynimin içinde zihinsel bir savaş sürüyor.

Evet, bu inanılmaz çekici adam bana hayatımda yaşadığım en akıl almaz orgazmlardan bazılarını yaşattı ve bu berbat inzivayı neredeyse katlanılabilir hale getiriyor, ama aynı zamanda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı unsur. Eğer adadan atılırsa, odağımı yeniden kazanır ve kardeşimin katilinin kimliğini bulmaya çok daha yaklaşırm. Ve bana insan eti yedirdikten sonra, kovulmayı hak ediyor.

Başımı kaldırıp Jim'e baktım. "Ezra benimleydi. Kişisel meselelerimi ortaya dökmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden söyleyebileceğim tek şey bu."

Kalçam sandalyeme geri düştü. Ona mazeret sağladığım ve adadaki yerini güvence altına aldığım için kendime lanet ettim, ama onu ele veremedim. Cinsel dürtülerim beynimi alt etti. Tek mazeretim bu.

Çatallar tabaklara çarpmaya başlayıp bu işi artık geride bıraktığımızı düşündüğüm anda, bir sandalye yerde kayarak geldi ve Kedi ayağa kalktı.

"Ben de onun adına kefil olabilirim. Oradaydım," diyor.

Muhteşem ötesi. Şimdi sanki Cinayet Adası'nda hedonist bir üçlü ilişki yaşamışız gibi geliyor. Gözlerimi kapatıp zihnimde onun beyin anevrizması geçirmesini diliyorum.

"İki kişinin de mazeret sunmasıyla tartışamam, değil mi?" diyor Jim gülümseyerek. "Sanırım gözümüzü dört açmamız gerekecek, değil mi?"

Cat başını salladı ve oturdu, ama oturmadan önce bana baktı ve belirgin bir şekilde göz kırptı. Yanımda değil de önümde olsaydı, masanın altında bacağına tekme atardım.

Yemeğin geri kalanı fazla bir tantana olmadan geçiyor. Tatlı servis ediliyor - muhteşem bir tiramisu, ki onu bir çırpıda bitiriyorum - ve konukların çoğu yemek sonrası kokteyller için Jim ile birlikte oturma odasına çekiliyor. Şu anda bir kokteyl harika olurdu, ama iyi bir gece uykusu da öyle.

Malikanenin ön tarafına doğru yürüyorum ve geceye adım atıyorum. New York trafiğinin uğultusu yerine, merdivenlerin dibinde durduğumda sadece dalgaların kum üzerinde çarpışmasının sesini duyuyorum. Üzerimde, gökyüzü daha önce hiç görmediğim bir yıldız ışığı halısı gibi. Yapay ışığın yokluğu, evrenin daha parlak bir şekilde parlamasına olanak tanıyor.

Suyun üzerinden esen hafif bir esinti tenime vururken arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Dönüp baktığımda Ezra'nın yaklaştığını görüyorum. Kaçmaya fırsat bulamadan beni fark ediyor.

Yanımda koşarak gelirken, "Bekle," dedi. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Sırrımı ifşa edeceğinden emindim."

"Karşılığını vermek istiyorsan, bu katillerden hangisinin AA üyesi olduğunu bulmama yardım ederek başlayabilirsin." İçimden bir ah çekip villalara doğru orman yolundan yürümeye başladım.

"Eğer yolculuğun sonunda onun kimliğini ortaya çıkarmana yardım etmeyi kabul edersem, oteldeki eğlenceli Kindra'ya geri dönecek misin?" Yanımda aynı tempoda

yürüyor ve keşke bu kadar yakın durmasaydı diye düşünüyorum. Vücut ısısı, Bobby Brown'ın önünde bir paket kokain sallamak gibi. Biraz mesafe bırakamazsam, Ezra'nın penisinden bir çizgi çekeceğim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," diyorum.

"Peki bunun sebebi nedir?"

Yürümeyi bıraktım ve ona doğru döndüm. "Çünkü seni inanılmaz derecede çekici buluyorum ve kardeşimin katilini aramak yerine, korkarım ki tüm inzivayı seninle yatakta geçireceğim."

"Ve tüm eğlenceli aktiviteleri kaçırmak mı? Buna izin vermeyeceğim." Sırıttı ve onu öpmek mi yoksa tokatlamak mı istediğime karar veremedim.

"Bu etkinliklerin hiçbirine katılmayı planlamıyorum, bu yüzden o seçenek gündemden çıktı."

"Bağırsaklarla sepet örme gösterisi bile mi yok?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hele de o değil."

Tekrar yürümeye başlıyoruz. Anlamsız konuşmalardanansa sessizliği tercih eden biri olarak, bu ana kadar hiç bu kadar rahatsız edici bir sessizlik yaşamamıştım. Sanki evren, repliklerini unutmuş iki oyuncuyu bekliyor gibiydi. Aşırı büyümüş patika boyunca ağır ağır ilerliyoruz, yüzlerimiz ara sıra bir meşalenin ışığıyla aydınlanıyor, ancak villamın kapısına ulaşana kadar tekrar konuşmuyoruz.

Merdivenlerde dururken, uzun zamandır birlikte olduğum bir sevgiliye son bir veda etmeye hazırlanmış gibi hissediyorum. Bu adamı sadece birkaç gündür tanıyorum, ama sanki başka bir hayattan bir araya getirilmişiz gibi geliyor. İç çekişlerini, alaycı gülüşlerini, her ifadesini biliyorum.

İçeri girmek için döndüğümde Ezra kolumu yakaladı ve sıkı tutuşu ondan uzaklaşmamı engelledi. "Seni tekrar görmeden gitmek istemiyorum," dedi alçak sesle. "İstediğimi elde etmeye alışkınım ve istediğim sensin. Birden çok kez ve her pozisyonda. Sana kullandığım ipler,

sana gösterebileceğim yeni dünyanın sadece bir örneğiydi. Bir karar vermeden önce bunu bir düşün."

Sırtım villamın kapısına dayanmış, bacaklarımın yere yığılıp ayaklarımın altındaki kaba yontulmuş tahtalara düşmemi engellemeye çalışıyorum. Evet, hemen şimdi beni alabileceğini ve zihnimin birkaç saatliğine uyuşmasına yardım edebileceğini haykırmak istiyorum, ama bu yine sadece vajinamın sesi.

Kararlılığımın zayıfladığını hissedince, bana yaklaştı ve saçlarımı kulağımın arkasına itti. Güçlü kolları arasında hapsolmuştum ve kaçmak istemiyordum. Gerçekten isterse, rızam olmadan beni alabilirdi. Beni ikiye bölecek kadar güçlüydü. Yine de beni çılgınca bir arzuya sürükleyen şey, onun bu kısıtlamasıydı.

Tıpkı karnıma bastırılmış taş gibi sertleşmiş penisini gizleyen pantolon gibi, o da kendini tutuyor. Vücudundan geçen yoğun arzu yüzünden neredeyse titriyor ve bu virüs bulaşıcı.

Eğilip dudaklarını benimkine yaklaştırdı ama ben başımı çevirmedi. Gözlerimi kapatıp başımı ona doğru eğdim.

"Pekala, ikiniz de. Neler olup bittiğini bana anlatmanın zamanı geldi." Cat'in sesi sessizliği ve benim akıl sağlığımı alt üst etti.

"Ne lan! Beni korkuttun!" Ezra'nın kolunun altından eğildim. "Şimdi nasıl bu kadar sessizsin? Başka zamanlarda bir Clydesdale gibi ortalıkta dolanırdın, ama *şimdi* ismine yakışır şekilde davranmak mı istiyorsun?"

Cat dudağını ısırды ve Ezra ile bana baktı. "Bir şeyi bölüyorum. Çok özür dilerim."

Ama yine de gitmiyor.

"Hayır, rahatsız edecek bir şey yok," diyor Ezra verandadaki basamaklardan aşağı inerken. "Tam çıkıyordum. Sabah gün doğumu at binme etkinliğine katılmak istiyorsam erken yatmam gerekiyor."

Adam kaçamak yapmadan önce kedi kolunu yakaladı. "O kadar çabuk değil. Akşam yemeğinde o saçmalıklar neydi? Eğer sana mazeret sağladıysam, en azından nedenini söylemelisin."

Parmak ucuyla işaret ediyorum. "Teknik olarak, onun mazeretini ben sağladım. Sen sadece burnunu ait olmadığını yere soktun."

Beni görmezden geliyor ve saçlarını eliyle düzeltip okyanusa doğru bakan Ezra'ya bakmaya devam ediyor.

"Ancak," diye ekliyorum, "ne olduğunu da bilmek isterim."

Çıkış yolu kalmayan Ezra, bize dönüp yaklaştı, böylece yaptığı yanlışları fısıldarken onu duyabilelim. "Bu konuda bir daha konuşmayacağız, anladın mı?"

Onun gerçekleştirdiği vahşi katliam hakkında bilgi edinmek için sabırsızlanarak başımızı salladık.

"Peki, eğer sana söylersem," diyor bana, "en azından sözümüz kesilmeden önce söylediklerimi dikkate almayı kabul eder misin?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Pekala."

Ezra, Cat ile birlikte tüm ayrıntıları anlatırken dikkatle dinliyoruz. Seksenler'i Kan Mağarası'ndaki jakuzide görmüş, hareket etmeyi bırakana kadar köpüklü suyun altına itmiş. Öldükten sonra onu kurban taşına kaldırmış ve taşı Seksenler'in bağırsaklarıyla boyamış.

"Bu, yalnızca hak edenleri öldürmeye yönelik olan temel ilkenize aykırı değil mi?" diye soruyorum.

Ezra bana döndü ve koyu renkli gözlerindeki samimiyet midemi alt üst etti. "Eğer biri sana zarar verirse, karşılığında zarar görmeyi hak eder."

"Vay canına, bu çok seksi," diyor Cat elleriyle yüzünü yelpazelerken.

O an tamamen mahvolmuştu, içimden homurdanarak villaya doğru döndüm. "Ben yatağa gidiyorum. Siz ikiniz iyi akşamlar."

"İyi geceler canım, ve unutma ki her şeyi düşüneceğine söz vermiştin." Ezra sahilden aşağı doğru yürürken, ben de ön kapıyı açarken başımı sallıyorum.

"Bekle, seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyordu." Ben onu durduramadan kedi peşimden içeri girdi.

Artık konuşacak çok şeyim var, sadece uyumak istiyorum. O da benim kadar meşguldü, peki bu kadar geç saatte nasıl bu kadar enerjik ve dinç olabilir?

"Çabuk ol," diyorum. "Başım tekrar ağrımaya başladı."

Kahvaltı köşesine oturup tırnaklarıyla masaya vurmaya başladı.

"Kedi, artık ağzından şu tükür!"

"Tamam, tamam." Parmakları hareketsiz kaldı ve azarlanmış bir çocuğun görüntüsüyle kucağına baktı. "Bu gece kanepenizde kalabilir miyim?"

Ağzım açık kaldı.

"Şey... Bugün bir cinayet işlendi ve şimdi biraz korkuyorum."

"Onu öldüren kişiyi kelimenin tam anlamıyla tanıyoruz. Bize az önce söyledi. Üstelik hepimiz bu adada insanları öldürmek için bulunuyoruz."

"Biliyorum, ama villam çok sessiz ve dışarısı çok karanlık ve—"

"En iyisi kanepede uyu," dedim sonunda, başka bir sebep olmasa bile, onun durmak bilmeyen gevezeliğini durdurmak için.

O daha bir şey söyleyemeden yatak odama gidip kapıyı kapatıyorum ve daha fazla iletişimi kesiyorum. Her şey karmakarışık. Ezra'nın yanındayken ne iç çamaşırlarımı kuru tutabiliyorum ne de beynim düzgün çalışabiliyor, etkinlik organizatörüne yalan söyledim ki bu da AA arayışında bana yardımcı olamayacağı anlamına geliyor ve şimdi de hayatımın belasıyla aynı geceyi geçirmek zorunda kaldım.

İnce bir atlet ve rahat bir çift büyük beden külot giyer giymez, yorganın altına girip gözlerimi kapatıyorum. Beynim, Adonis'i nasıl bulabileceğimle ilgili düşüncelerle dönmeye devam ediyor. Birkaç kişiyi eleyebilirim, örneğin Speedo mayoyla alt bölgesini sergilemeyi seven yaşlı Alman adam gibi.

"Buz Kıracağı" diye adlandırdıkları adamı da baltalayabilirim. Kadın, adamın olay yerinden ayrıldığını görmeden önce on dokuz kadeh Patron içmediyse, onu çekici bulmasının imkanı yok. Tek görgü tanığına göre, bu Adonis tek bir bakışıyla kadınların iç çamaşırlarını eritebilirdi.

Ezra ve Bennett de şüpheli listesinden çıktı. Onlar rastgele katil değiller. Benim gibi, onların da daha seçici damak zevkleri var. Sarı tulumluları kimin öldürdüğüne dikkat edersem, seçenekler daha da daralacak.

Görevimin planlama aşamasında biraz ilerleme kaydettiğime ikna olduktan sonra, zihnimi uykuya dalmaya bırakmaya çalışıyorum.

Hiç iyi değil. Çok gerginim.

Belki kendimi tatmin edersem kafamı boşaltabilir ve düşünmeyi bırakabilirim. İyi bir orgazmdan sonra her zaman iyi uyurum.

Yavaşça yataktan kalkıp çantamdan oyuncağımı çıkarıyorum. Baş parmağım düğmelerle oynuyor, sonunda küçük cihaz vızıldayarak çalışmaya başlıyor. Hatırladığımdan çok daha yüksek sesli ve Kedi duymadan önce kapatıyorum. Önce kendimi doruk noktasına hazırlamam gerekecek, sonra da oyuncağı büyük final için kullanacağım.

Yatağa girip sırt üstü uzandım ve zihnimin Ezra'nın görüntülerinde oyalanmasına izin verdim. Plajda tişörtünü çıkardığında nasıl görüldüğünü. Geriye doğru çekilip Eighties'in yüzüne yumruk attığında kollarının nasıl parladığını. Benim hakkımda kötü konuşan adamı

paramparça ederken nasıl vahşı görünmüş olması gerektiğini düşündüm.

Tanrım, o kadar mükemmel ki.

Sağ elim külotumun içine giriyor, sol elim ise göğsümü kavıyor. Ezra'nın üzerimde olduğunu, terinin tenime damladığını ve elinin boğazımda olduğunu hayal etmeye başlıyorum. Bana yeni bir fetişin kapısını araladı ve bunu tekrar yaşamak istiyorum, yalnız başıma bile olsa.

Elimle boğazımı ovup onun beni boğduğu gibi kendimi boğmaya çalışıyorum ama aynı şey olmuyor. Hatta yatak başlığına bir kemer dolayarak kendimi boğmayı bile düşünüyorum ama hayatımın böyle bitmesini istemiyorum.

Sinirlenerek oyuncağı kavradım ve yorganın altına ittim. Kucağıma bir yastık atarsam belki sesi bastırırm diye düşündüm. Denedim ve işe yaradı gibi görünüyor.

Kendimi iyi hislere kaptırıp Ezra'nın terli bedenini düşünmeye dalmışken, aşırı coşkum yüzünden yastık sonunda kucağımdan kayıyor. Artık durmak için çok yakınım, bu yüzden devam ediyorum. Tam uçurumun kenarından düşmek üzereyken kapımdan hafif bir tıkırtı geliyor.

Kapı açılmadan önce oyuncağı kapatmak ve bacaklarımı indirmek için acele ediyorum. Tam kendimi göze çarpmayacak şekilde oturma pozisyonuna ittiğim sırada kedi içeri giriyor.

"Duydun mu?" diye fısıldadı.

Etrafıma bakıyorum. "Ne duyuyorsun? Huzurlu sessizliği mi? Okyanusun ninnisini mi? Neden uyumuyorsun?"

Yanına gelip yatağımın kenarına oturdu. "Neredeyse uyuyakalmıştım, ama sonra birinin elektrikli testere çalıştırdığına benzer bir ses duydum. Ya dışarıda insanları parçalara ayırıyorlarsa?"

Yüzümü yastıkla kapatıp çığlık atmak yerine sakın kalmaya çalışıyorum. Doğrusu, gerçekten korkmuş görünüyor. "Kedi, muhtemelen dışarıda insanları parçalara

ayırıyorlardır . Çünkü burası bir cinayet inziva yeri. İnsanları öldürdükleri yer. Hatırlıyor musun?"

"Biliyorum, ama yine de korkutucu. Sen bu tür şeylere alışkınsın. Ben değilim. Belki de kendimi çok büyük bir belaya soktum. Belki de bu işe uygun değilim."

Bundan daha doğru sözler söylenmedi, ama şimdi bunun zamanı değil.

"Sen yatakta, ben de kanepede uyusam yardımcı olur mu?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Evet, çünkü kapıya daha yakın olacaksın. Önce senin öldürülmeni istemiyorum elbette, ama bir katili savuşturma şansın benden daha yüksek."

Kızın iltifat etme şekli biraz tuhaf ama kabul ediyorum. Ve haksız da değil. Eminim yatağının yanında silah bile bulundurmuyordur.

Eşyalarımı topladım, oyuncağımı çantama gizlice soktum ve Cat rahat büyük yatağıma yerleşirken ben de yavaşça kanepeye doğru yürüdüm. Kanepe lüks bir konaklama yeri sayılmaz ama en azından burada sessiz.

Oturup yerleştikçe, *biraz fazla sessiz* olduğunu fark ediyorum.

Belki de bu yüzden Cat bu kadar tedirgindi. Yoğun bir şehirde yaşamaya alıştıktan sonra, insan yapımı gürültünün yokluğu insanı biraz huzursuz hissettirebilir. Şu anda üzerimde gözler hissetmemin sebebi de bu olmalı.

"Pencerenin dışında kimse yok," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Cat'in deliliğinin sana bulaşmasına izin verme."

Ama gözlerimi kapatıp uykuya dalarken bile, birinin hemen dışarıda durup beni izlediği hissinden kurtulamıyorum.

On dördüncü Bölüm

Ezra

Bu sabah çok rahat giyinmiş gibi hissediyorum ama haki pantolon ve sert bir gömlekle ata binmek pek rahat sayılmaz. Öte yandan, 27 derece sıcaklıkta kot pantolon giymek de harika olmayacak, ama işte durum bu.

Kindra'nın kapısına parmağımla vuruyorum ama cevap vermiyor. Beni öldürecek. Güneş ufuktan yeni yeni yükseliyor ve ben onu yataktan sürükleyerek çıkarmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra çıkmak için döndüm, ama kapı aniden açıldı ve Kindra kapı eşiğinde duruyordu. Güneş ışığına alışmaya çalışırken avucunu sol gözüne bastırıyordu. Siyah saçları başından her yöne doğru fırlıyordu ve yanakları berbat bir gece uykusundan şişmişti.

"Burada ne işin var lan..." Arkasına yaslanıp duvardaki saate baktı ama sanırım saati okuyamıyordu. "Saatin tam olarak önemi yok. Çok erken."

"Sahilde at binme keyfi seni bekliyor, canım."

"Ölmeyi tercih ederim, teşekkürler."

"Mum ışığında kalça eti yemekten daha iyi olacağına söz veriyorum. Bir dene bakalım." Elimle ona işaret ediyorum

ama başını sallıyor. "Hadi Kindra. Biraz eğlenelim. Biz katiliz ve buraya öldürmeye geldik."

"Zaten birini öldürdün," diyor esneyerek. "Ve eğer şimdi gitmezsen, ben de birini öldüreceğim. Zaten dün gece olanlardan sonra bunu yapmalıyım."

"Çatalı senin güzel dudaklarına ben götürmedim. Bunu kafandan atamaz mısın?"

"Kesinlikle hayır. Bana yedirmedi ama yememi de engellemedi. Ve bence kimse kendi isteği dışında yamyam olmaktan gerçekten 'vazgeçemez'."

"Bir kere insan yemiş olmanız sizi yamyam yapmaz."

"Ezra, kaç defa yamyam sayılırsın? İki mi? Dört mü?"

"Bu, sıklıkla ilgili değil, tamamen arzuyla ilgili. Bundan zevk almadın; bu yüzden yamyam değilsin." Saate şöyle bir göz attım. Eğer yakında giyinmezse, yolculuğu tamamen kaçıracamız.

Villanın içine zorla girdim. Koltuğunun üzerinde bir battaniye ve yastık vardı, minderler ise buruşuk görünüyordu.

"Misafiriniz mi var?" diye soruyorum. Garip bir kıskançlık hissi yüzüme çarpıyor.

"Şşş, onu uyandıracaksın."

"BT?"

Kindra yatak odasını işaret ederek, "Kedi," dedi.

"Kedi neden yatağında?"

"Çünkü kendi villasında kalmaya çok korkuyor. Neredeyse bir çocuk sayılır."

"Başka biri ona bakamaz mı?"

"Maalesef, o benim sorumluluğumda."

Bennett onunla birlikte yaşamalıydı, Kindra değil, ama bu ikisi önemsiz anlaşmazlıklarının üstesinden gelemiyor gibi görünüyor. Cat'in Kindra'nın villasında olması benim için sorun yaratıyor. Tam bir engelleyici. Zaten Kindra da benim ilişkimin önünde engel teşkil ediyordu.

Kindra esneyerek kanepeye oturdu ve ben de kahve makinesine gidip bir fincan kahve demlemeye başladım.

Belki bu ona güne başlamak için gereken gücü verir.

"Teşekkürler," diyor eline sıcak bir kupa uzatırken. "İçinde ne sevdiğimi nereden bildin?"

"Sen tam bir krema ve şeker seven kız gibi görünüyorsun."

"Bu ne?" diye soruyor, arka cebimdeki rulo halindeki manila klasörünü işaret ederek.

"Sığır menüsü."

Onu çıkarıp önündeki masaya koyuyorum. Avuç içleriyle düzleştirip açıyor. Sığırlar tulum renklerine göre listelenmiş ve hatta işledikleri suçlar bile yazılı.

"Bu ne için?"

"Atlarımızın arkasına kimi çekmek istediğimizi seçmemiz gerekiyor."

Gözleri pembe kategorideki daire içine alınmış bir sabıka fotoğrafına takılıyor. Paul J., Kuzey Karolina'dan elli üç yaşında bir pedofil. Küçük kurbanlarını öldürüyor ve ben de onu öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Kindra sayfaları çevirip parmağını kağıt üzerinde gezdirerek beğendiği bir kırmızı tonu buluyor. Parmağını, yetişkin kurbanlara karşı birden fazla tecavüz suçlaması bulunan otuz iki yaşındaki George S.'nin üzerine dokunduruyor. Kurbanlardan biri de bilinci yerinde olmayan bir yetişkin. İyi seçim.

"Malikaneye telefon edip Jim'e haber vereceğim," dedim. "O da seçtiğimiz hedefleri aşağıya gönderecek."

"Hâlâ bunu yaptığımı inanmıyorum."

Birkaç yudum kahve içtikten sonra, koltuktan kalkıp giyinmek için banyoya gidiyor, odasındaki yatağın yanından dikkatlice parmak uçlarında geçiyor. Ben oturma odasında kalıyorum.

On beş dakika sonra ortaya çıktığında şaşırdım. Tıpkı bir kelebek gibi, inanılmaz bir başkalaşım geçirmişti.

Saçlarını yüksek bir atkuyruğu şeklinde topladı ve bol tişörtü ile pijamalarını çıkarıp yerine dar yeşil bir bluz ve kot pantolon giydi. Kalçaları o kadar güzel ki, insan yemek

isteyebilir, ama iltifatı esirgemeyeyim. D n geceki yemeği hatırlatan Şeylerin az olması daha iyi.

Villadan  ıkıyoruz ve sahile doğru yürürken Kindra yanımda esniyor.

"Geç saatlere kadar mı ayaktaydın?" diye soruyorum.

"Kedi geldi ve ben de uyuyabilmek için biraz kendime zaman ayırmaya çalıştım ama o beni duydu ve uykumu böldü. Bu yüzden hayır, iyi uyuyamadım."

"Onun yanında o oyuncağı kullanmak cesurca bir hareketti. Koca bir 747'yi nasıl salladığını duydu mu?"

Elini yüzüne sürdü. "Bunu *nerede*yse unutmuştum. Teşekkürler."

"Eminim rahip bunu düşünerek geceleri uyuyamıyordur."

Pazı kasıma sert bir yumruk attı. Ve bunu hak ettim.

Sahile adım atıyoruz ve at ayak izlerini takip ederek okyanusa ulaşıyoruz. Hafif bir esinti hissediliyor ve bu durum, diğer katılımcıların bugünkü gezintiye çıkmalarını engellemiş gibi görünüyor. Muhtemelen birçok kapalı mekan aktivitesinden birini tercih etmişlerdir.

Ahır sorumlusu her iki elinde de birer dizgin tutuyor. Biri geçen yıl birkaç kez bindiğim muhteşem siyah bir Percheron kısırağına bağlı. Yanına gidip büyük başını okşuyorum ve o da karşılıklı bir tanışma ifadesiyle hafifçe kişniyor. Kindra'nın atı ise tıknaz beyaz bir kısra . Bu yıl yeni olmalı.

"Adı ne?" diye soruyorum.

"Sophia."

"Onunla yolculuk etmek güvenli mi? Buradaki bayan pek aşına değil—"

Kindra, ayaklarını yere vurarak yanıma geldi. "Daha önce hiç ata binmediğimi varsaymak c retk rca."

"Fynn kadar iyi değil ama iyi bir kısra ," diyor adam.

Kindra'ya döndüm. "Lütfen Fynn'i götürün."

"Sophia ile aram iyi."

"Fynn daha güvenli bir yolculuk sunuyor."

"HAYIR."

O ata binmeden önce, eyerin boynuzunu kavradım, ayağımı üzengiye koydum ve kendimi Sophia'nın üzerine çektim. Atın kasları altımda gerildi ve adamın ellerinden dizginleri çekerek hızla koşmaya başladı. Ben de şaha kalkmış bir atın üzerinde mahsur kalmıştım ve bu çok Amerikan sporu için fazla İngilizdim.

Bacaklarımla sıkıca tutunup o lanet olası psikopatın üzerinde kalmaya çalışırken ileri geri savruluyorum. Her öfkeli sıçrayışında dört ayağım da havaya kalkıyor.

Yıllarca binicilik yapmanın arka tarafımı huysuz bir kısrığa karşı yeterince yapışkan hale getirdiğini düşünürken, omzunun üzerinden uçup sırt üstü yere düştüm. Kısarak, ben iner inmez şaha kalkmayı bıraktı ve ben nefes nefese kumda uzandım. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmıştı.

Kindra yanıma gelip tepemde duruyor ve şimdi onurum bedenimden daha çok acıyor.

"Onu alabilirsin," diyor alaycı bir gülümsemeye. Bana doğru uzanıp ayağa kalkmama yardım ediyor. Bakışlar öldürebilseydi, Chuck ölmüş olurdu.

"O da olabilirdi!" dedim Kindra'yı işaret ederek.

Ahır sorumlusu Fynn'in dizginlerini elime tutuşturuyor, Sophia'nın kileri alıyor ve onu ahıra geri götürüyor. Aspen adında, aslında tanıdığım, uysal bir kısarakla geri dönüyor. Her neyse, sevgili Fynn'imın dizginlerini Kindra'ya veriyorum. Bana baktığı gibi ona da bakacak ve sırtındayken o iri gri atın uslu duracağına güvenebilirim.

Maskeli bir adam seçtiğimiz sığırları atlarımıza doğru götürüyor. Benim seçtiğim sığır pembe tulumunu, Kindra'nınki ise kırmızı tulumunu giymiş. Çırpınıyorlar ve çığlık atmaya çalışıyorlar, ancak sesleri suyun kuma çarpma sesinin arasında zar zor duyulan boğuk bir yalvarıştan ibaret.

Üstelik ağızları da dikilmiş.

Maskeli adam dizlerini çıkarıp her bir bacağına birer zincir sarıyor. Zincirler, atlarımızı engellememesi veya yaralamaması için özel bir kanca sistemiyle eyerlere bağlanıyor. Ancak sığırlar...

Atlara biniyoruz ve bu sefer çok daha sakın geçiyor. Kindra, Flynn'in üzerinde doğal bir şekilde oturuyor. Koyu saçları ve koyu gözleriyle, sanki o at için yaratılmış gibi görünüyor.

Arkamıza bakıp gülümsüyorum. Sığırlarımız, genişlemiş pembe göz kapaklarının arasından gözlerinin beyazları görünürken, bağlama iplerine karşı çırpınıyor ve debeleniyorlar. Umarım kurbanlarından daha çok acı çekerler.

"Hazır mısın?" diye sordum Kindra'ya.

Başını sallıyor ve ben de Aspen'in yanlarını sıkıyorum. Atlar yavaş ve düzenli adımlarla ilerlerken, sığırlar arkamızda zıplayıp duruyor. Kindra ve ben onların boğuk çığlıklarına gülüyoruz.

Çok geçmeden sessizliğe bürünecekler.

Kindra, "Dörtnala gidebilir miyiz?" diye soruyor.

"Ne istersen yapabiliriz, canım."

Kindra, Flynn'i sıkıştırır ve Flynn tırıs yapmaya başlar. Geride kalmaktan korkan Aspen de aynı tempoda koşmaya başlar. Kindra tırıs hızını artırır, Flynn'in devasa omuzlarının her yükselişiyle kendini eyerden kaldırır. İnanılmaz görünüyor ve hayatımda hiç bu kadar dört ayaklı bir yaratık olmak istememiştim.

Bagajlarımız sekip dönüyor, gövdeleri üzerinden uçtuğumuz her kum tepesine veya kayaya çarpıyor. Sığırım çenesini olabildiğince açarak dudaklarındaki dikişleri koparıyor ve çığlıkları kumda toynakların çıkardığı sesler arasında yankılanıyor.

Çok lezzetli.

Ok işareti olan bir tabela bizi bir patikadan aşağı yönlendiriyor. Patika boyunca kütükler uzanıyor. Kindra'ya hiç zıplayıp zıplamadığını sormak için dönüyorum ama o

benden öne fırlıyor. Fynn zahmetsizce kütüklerin üzerinden atlıyor ve Kindra'nın Sığırı havada çırpındıktan sonra orman zeminine çarpıyor. Onu takip ediyorum, benim Sığırım da her zıplamada bir mermi gibi savruluyor.

"Aman Tanrım, lütfen, dur!" diye bağırdı arkamdan.

"Eminim kurbanlarınız da aynı şeyi söylemiştir!" diye bağırdım. "Ve siz durmadınız, değil mi?"

Yol keskin bir viraj alıyor ve biz virajı dönerken sığırlar ağaçlara ve kaya çıkıntılarına çarpıyor. Benimki de bir kayaya oldukça sert bir şekilde çarpıyor. Vücudunun sert yüzeye sürtünme sesi duyuluyor ve bu da çığlıklarına hoş bir fon müziği oluşturuyor. Birkaç dakika sonra sessizleşiyor.

Lanet olsun. Müziğe gerçekten kendimi kaptırmıştım.

Plajın özel bir köşesine açılan bir açıklığa ulaşıyoruz. Kristal berraklığındaki kumların üzerinde büyük, kırmızı-beyaz bir battaniye serili ve ortasında bir sepet duruyor.

Kindra, Fynn'i durdururken, "Bu bir piknik mi?" diye soruyor.

"Öyle görünüyor."

Attan inip Kindra'ya elimi uzatıyorum ama o yardımımı kabul etmeden attan iniyor. Yardımdan hoşlanmadığını ve istemediğini hatırlamam gerekiyor ama kendimi yardım teklif etmekten alıkoyamıyorum. Ayak parmaklarını kıvrıracak orgazmlar yaşatma yeteneğim dışında, bir kadının beni faydalı bulmasını hiç istememiştim ama Kindra yavaş yavaş düşünce tarzımı değiştiriyor.

Piknik alanına gitmeden önce, sığırlarımın ne durumda olduğunu görmek için atın arkasına doğru yürüyorum. Hoş bir manzara değil, bu da harika bir şey.

İlk bakışta ölü gibi görünüyor, ama konuşmaya çalışırken kanlı dudakları kıpırdıyor, daireler çiziyor. Tulumunun kalan kısmının altından görünen vücudundaki sayısız kesik ve sıyrıklardan kan akıyor. Dallar ve yapraklar derisinden dışarı çıkıyor ve sağ gözü yerinden fırlamış. Bir dala çarpmış olmalı. Umarım çok acıyordur.

“Benimki öldü,” diyor Kindra, ayakkabısının ucuyla cesedi dürterek. “Ona bir bıçak saplama şansım olacağını umuyordum.” Bıçağını belinden çıkarıyor ve onu görünce neredeyse altıma işeyecektim.

Öldürme isteğim çok güçlü. Hele de böyle bir adam ayaklarımın dibindeyken. Ama onun öldürmesine izin verme ihtiyacım daha da güçlü.

“Benimki henüz gitmedi. O tamamen senin.”

Geri çekilip yüzündeki heyecanın belirmesini izledim. Onun gülümsemesi, avı kaçırmaya değirdi.

Sanki ona ulaşmadan öleceğinden korkuyormuş gibi aceleyle yanına koştu. Neşeli bir kahkahayla bıçağı karnına sapladı ve bıçağı içeride döndürdü, eminim her organını en az bir kez çizmiştir. Elleri üzerinde bir dürtüyle mücadele ediyormuş gibi duruyordu, ama daha fazlasını yapmak yerine, bıçağını karnından çekip bıçağını yıkamak için suya doğru yöneldi.

Onun yoluna çıkmıyorum. İyi bir avdan hemen önce, av sırasında ve sonrasında hissedilen belli bir haz var ve ben atları bağlayıp battaniyeye doğru giderken onun da bu dopamin patlamasını yaşamasını sağlıyorum.

Belinden eğilip bıçağını duruladı, sonra uzun süre okyanusa baktıktan sonra yanıma battaniyenin üzerine geldi ve sepetin içine göz attı.

"Lütfen bana Şef Dahmer'ın bunların hiçbirini hazırlamadığını söyleyin?" diyor yüzünü buruşturarak.

"Hindi sandviçi yapmıyor, o yüzden sorun yok. Ama buradayken onun yemek kurslarına katılmayın."

Kindra, sepetten sanki patlamamış bir mühimmatmış gibi bir sandviç çıkarıyor. Ekmeği kaldırıyor, eti kokluyor ve bir ısırık alıyor.

"Gerçekten de insanlara yemek yapmayı öğretiyor mu... başkalarına?" diye soruyor ağzı hindi dolu bir şekilde.

"Evet, öyle. Ayrıca 'Şef Maurice ile Çılgın Yemekler' adında bir YouTube kanalı da var."

Yakındaki martıların yere atılmış bir ekmek parçası için kavga etmelerini dinlerken boğucu bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Yemeği bitirdiğimizde, birkaç cümleden fazla konuşmamış oluyoruz. Konuşacak bir şey bulmak için beynimi zorluyorum, ama bu benim için yeni bir durum. Aşk hayatımla ilgili pek fazla konuşmamız nadir olur.

O ağırlığı üzerimizden atıp atlarımıza bindiğimizde, nihayet aklıma bir konu geliyor.

"Benim de bir katile takıntılı olduğumu biliyor muydun?" diyorum. "Gerçi farklı sebeplerden dolayı."

Kindra sele çantasından bir şişe su çıkarıyor, sonra bir yudum almadan önce duraksıyor. "Kim?"

"Bana gülmeyin ama ben Kalp Kırıklığı Katili'ni bulma görevindeyim. Onlara gerçekten hayranım."

Kindra, elindeki incecik plastik şişeyi sıkıca kavramış halde, suyunu içerken boğuldu. Sonunda, "Onları duymuştum," diye tükürdü.

"Sence erkek mi, kadın mı? Kardeşim ısrarla erkek olduğunu söylüyor."

"Bence HBK bir kadın. Yaptığı işte bir erkek olamayacak kadar iyi."

"Çok teşekkürler."

"Rica ederim." Atı öne doğru dürterek konuşmayı sonlandırdı.

Pavyona geri dönerken, Bennett'ı baş düşmanı ile aynı civarda görünce şaşırdım. O ve Cat, gölgenin altında durmuş, oldukça dostane bir şekilde bir şeyler konuşuyor gibiydiler. Belki de aralarındaki ilişki düzelmeye ve arkadaş olmaya başlıyordu.

Atları çalışanlardan birine teslim edip ikiliye doğru yaklaşıyoruz. Yaklaştıkça konuşmaları kulağıma geliyor ve dostluk umutları bir anda yok oluyor.

Cat, "Farklı yöntemler kullanmak, seri katil gibi görünmenizi bile engeller," diyor. "Ün sahibi olmadan bunun ne anlamı var ki?"

"Çünkü bu beni yakalanmam imkansız hale getiriyor. Hapiste olursam kötü şöhretli bir seri katil olmanın ne anlamı var? Bence sen hayatında tek bir şey bile öldürmedin. Burada bile olmamalısın." Bennett kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sen beni tanıımıyorsun bile," diye hırladı Cat.

Bennett Kindra'ya döndü. "Cat bir katil mi?"

Kindra, "Eğitimdeyim," diye yanıtlıyor.

"Bakın! Onu oradan indirmemiz gerek—"

"Defol git, Bennett," dedim. "Hepimiz bir yerden başlıyoruz."

Cat sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu, Bennett'in duruşunu taklit etti. Eminim bu ikisi inanılmaz bir nefret dolu seks yaşardı.

"Neden hep birlikte mini golf oynamaya gitmiyoruz?" Bu daveti ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Onlarla bir saat geçirmek aklımı başımdan alırdı.

"Vazgeçiyorum," diyor Cat. "Şef Maurice'in yemek kursuna katılmayı planlamıştım."

Kindra'nın sırtı, sanki zihninde bir savaş sahnesinin içine itilmiş gibi kaskatı kesildi. Belki de Kalçalar Savaşı?

Kindra birden, "Şef Maurice insanlara yemek pişiriyor!" diye patladı.

Kedi, onun hayal kırıklığına uğramasına rağmen hiçbir tepki vermez. "Biliyorum."

"Biliyor muydun?"

"Daha önce insan eti yedim Kindra. Bir keresinde kendini yamyam ilan eden bir adamla birkaç kez buluştum."

Kindra, "Seni yiyeceğinden endişelenmedin mi?" diye soruyor.

"Ah, beni yedi işte." Cat sarı saçlarını omzunun üzerinden savurup sırtıttı. "Hiç kimse insan etini bir yamyam gibi yiyemez, demek istediğim bu kadar."

Bennett'in yanakları daha önce hiç görmediğim bir kırmızıya büründü. "Kendini katil sanan birinin iğrenç cinsel hayatını dinlemek yerine, gidip biraz golf oynayalım."

Kindra bir an bana baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Aslında oldukça yorgunum. Biraz uyumak için geri dönsen sakıncası olur mu?"

"Tabii ki hayır." Eminim arkadaşından uzakta yalnız kalmak istiyordur. Ve yalnız kalmaktan kastım, oyuncağıyla kendini tatmin etmek için zaman ayırmaktır.

Tanrım, o oyuncak olmak istiyorum.

Bu yolculuğun sonuna kadar onu kazanmanın bir yolunu bulmalıyım. Kardeşini, kim olursa olsun, öldürmüş olsam da, onun sesini duyma veya ay ışığında yüzünü görme arzusunu inkar edemem. Ayrıca onu bir kez daha altımda hissetmeyi de çok isterdim.

Kimi kandırıyorum ki? Bir kere daha asla yeterli olmaz.

Hanımlar villalarına doğru yürürken, kardeşim ve ben malikanenin arkasındaki mini golf sahasına doğru yöneldik. Toplarımızı ve golf sopalarımızı alıp ilk parkura doğru ilerledik.

Topumu hazırladım ve dar bir koridora doğru sertçe vurdum. Bir yel değirmeninin etrafından dolanıp kuma gömülü başlıklardan birinden yaklaşık altı metre uzakta durdu. Kurulum oldukça mükemmel. Bir sonraki vuruşumda muhtemelen Sığır'ın en az üç dişini kıracağım.

Sonuçta oyunun amacı bu. Elbette, topu deliğe sokmak için delikler var, ama sıcak kumdan fırlayan sığır kafalarını vurmak gerçek ödül.

"Kızların gelmemesine sevindim. Onlardan bıktım artık." Bennett atışını yapmaya hazırlanıyor.

"Bence Kindra çok eğlenirdi." Gerçi biliyorum ki muhtemelen kendi başına da eğleniyordur. Bacaklarının arasındaki o vızıltıyla. O titreşimlerle. İnlemeleriyle...

"Beni duydun mu?" diyor Bennett.

"Ne?"

"Sana Kindra'ya neden bu kadar takıntılı olduğunu sordum. O seni istemiyor, dostum."

"Evet, öyle. Ama aklını çok meşgul ediyor."

Bennett topa vurdu. Top, yel değirmeninden geçip diğer taraftaki ete çarptı. Çılgılığa bakılırsa, güzel bir vuruştı.

"Yani, kardeşinin katilini bulmaktan bahsediyorsun, değil mi? Sana onun sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Sence bu iş nasıl gidecek Ezra? Onu becermek, seni affetmesi için yeterli olur mu?"

Keşke bu yeterli olsaydı.

Ona cevap vermeden, topumu bulmak için yel değirmeninin etrafından dolaştım. Bennett'in mavi topu, morarmış kafasının hemen yanında duruyordu. Sığırın beş dişi, ağzının altında, yeşil zeminde duruyordu. Dudaklarından kan damlayarak yalvarıp yakarıyordu, ama ben onu görmezden gelerek topumun arkasına geçtim, kolumu geriye doğru savurdum ve mor topu ileri doğru fırlattım. Top, tatmin edici bir *sesle* tam gözlerinin arasına çarptı.

"İstediğin kadar görmezden gel, ama onunla zamanını boşa harcıyorsun." Bennett nişan alıyor. "Orada bir gelecek yok. Kardeşini öldürdüğünde bu seçeneği de öldürdün. Ve ona söylemeden ne kadar uzun süre beklersen, tepkisi o kadar kötü olur."

"Ona söyleyeceğim, Bennett."

"Ne zaman?"

"Kampın son günü. Ona bunu birlikte geçireceğimiz son günümüzde söyleyeceğim."

Ne dediğimi bilmeden konuşuyorum, ama şimdi söylediğime, evrene gönderdiğime göre, her şey mantıklı geliyor. Kampın son gününde, Kindra ile bundan sonra işler nasıl giderse gitsin, ona gerçeği söylemeliyim.

On beşinci Bölüm

Genel

Nihayet öğleden sonra geç saatlerde kendime biraz zaman .
ayırabiliorum Ezra ve Bennett golf oynamaya gittiklerinden beri beni rahatsız etmediler ve Cat de muhtemelen hâlâ yamyamlar için yemek pişirme kursunda, bu da bana düşünmek için çok ihtiyaç duyduğum huzur ve sessizliği sağlıyor.

Adonis adlı mezbaha bu adada bulunuyor, ancak kimse onun kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Ne zaman sorsam, yan bakışlarla ve omuz silkme hareketleriyle karşılaşıyorum. Bu da onun burada olmadığına... ya da farklı bir isim kullandığına inanmama neden oluyor.

Cat New York'ta katılımcıların listesini sunduğunda, o gittikten hemen sonra listeyi imha etmişim. Bu kadar suçlayıcı bir şeyi saklamanın hiçbir anlamı yoktu. Şimdi keşke en azından isimleri ezberlemek için zaman ayırsaydım da adadakilerle karşılaştırayabilseydim diye düşünüyorum.

Rahatsız koltukta oturup sıcak bir fincan çayımı yudumlarken, hatırlayabildiğim kadarıyla düşünüyorum.

Çok fazla şey hatırlamıyorum. Ice Pick, Grim ve Maudlin Rose dışında, herkesin farklı bir isim kullandığı anlaşıyor.

Düşüncelere dalmışken, villanın kapısına yapılan vuruşu neredeyse fark etmedim. Çayımı sehpanın üzerine bıraktım ve bu sefer huzuruma kimin geldiğini öğrenmek için pencereye koştum.

Kedi, arkasında sürüklenen büyük bir bavulla kapının önünde duruyor. Tekrar kapıyı çalmak için küçük yumruğunu kaldırıyor, ama ben o açmadan önce kapıyı açıyorum.

"Villamıma taşınamazsın," diyorum. "Eğer bu kadar korkuyorsan—"

"Hayır, buraya gelme sebebim bu değil," diyor Cat çantasını kapıdan içeri iterken. "Ne giyeceğime karar veremiyorum."

"Giymek mi? Neye?"

"Akşam yemeği. Konakta."

"Bu yamyamlık işine gerçekten de tamamen kendini kaptırmışsın."

"Belki, ama madem Roma'dayız, Romalılar gibi davranalım..."

"İnsan eti yemekten bahsettiğimizde bunun geçerli olduğunu düşünmüyorum."

Cat omuz silkip bavulunu açtı. "Adada olanlar adada kalır, o yüzden bari büyük oynayayım."

"Ne olursa olsun, gardırobunuzu villama getirmenizin nedenini anlamıyorum. Ben pek moda düşkünü değilim." At binme gezisinden döndüğümde üzerime geçirdiğim bol tişörtü ve bol şortu işaret ettim.

Yılmayan Cat, bavulundan birkaç kıyafet çıkarıp koltuğun arkasına serdi. "Fikrinize saygı duyuyorum. Ayrıca, palyaço gibi ortalıkta dolaşmama izin vermeyeceğinizi biliyorum."

Bu kız bana gereğinden fazla körü körüne güveniyor.

Parmak ucunu kemiriyor ve kumaş denizinden ne çıkardığını düşünüyor. Kararını verdikten sonra, üç tanesini

seçiyor, geri kalanını bavula koyuyor ve odama çekiliyor.

Birkaç dakika sonra Cat, parıldayan kırmızı bir elbiseyle ortaya çıkıyor. Elbisenin yakası göğüslerinin arasına kadar uzanıyor ve her hareketinde pembe meme ucunun bir anlığına görüldüğünden oldukça eminim. Çok güzel ve üzerinde harika duruyor, ama aynı zamanda dikkat çekici. Kardeşimin katilini bulmaya çalışıyoruz ve bu da burada olduğumuz süre boyunca çok fazla dikkat ekemeyeceğimiz anlamına geliyor.

"Biraz fazla," diyorum. "arpıcı, ama kırmızı haliya daha uygun. Ayrıca, dikkat ekmememiz gerektiğini de unutma."

Bir parmağını kaldırarak, "Tamam, anladım." dedi.

Kapı arkasından tık diye kapanıyor ve bir kelebek gibi, değişmiş olarak ortaya çıkıyor. Bu sefer gökyüzü mavisini bir bahar elbisesi seçmiş. İlki gibi vücut hatlarını güzel gösteriyor ama daha az gösterişli. Rengi ayrıca gözlerini de ortaya çıkartıyor.

"İşte bu," diyorum. "İnce ama yine de çok çekici."

Kedinin gözleri parlıyor ve yarım daire şeklinde dönüyor. Heyecanı neredeyse bulaşıcı. "Şimdi kıyafetimi tamamladığıma göre, geri kalan görünümümü de ayarlamam gerekiyor. Saçımı yapmama yardım eder misin? Şirin bir Fransız örgüsü düşünüyordum ama saçımı kendim öremiyorum."

Ona hayır diyeceğimi söylüyorum—kendi saımla bile bir şey yapmam, başkasının saıyla hiç yapmam—ama onun geniş, umut dolu gözleri kalbimdeki azıcık teli de etkiliyor.

"İyi."

Cat bavulundan bir tarak alıp kanepeye oturdu. Ben de arkasında durup saçlarını tutam tutam ayırmaya başladım. İlkokuldayken beri böyle bir şey yapmamıştım ama parmaklarım sanki hiç ara vermemişim gibi ritmi yakaladı.

Ama durdum.

Kardeşim öldüğünde, sa, makyaj ve şık kıyafetler gibi şeyler cazibesini yitirdi. Arkadaşlar da artık o kadar faydalı görünmüyordu. Hayattaki her şey anlamsız hale geldiği için

kendimi dünyadan soyutladım. İlişkilere ve dış görünüşe saatler harcamanın ne anlamı vardı ki, her şey bir psikopat tarafından birkaç kanca ile elimden alınabiliyordu?

"Öldürmek nasıl bir duygu?" diye soruyor Cat, beni kendi kazdığım umutsuzluk çukurundan çıkararak.

Boğazımı temizleyip gözlerimdeki buğuyu dağıttım. "Sanırım iyi hissettiriyor. Eğer iyi hissettirmeseydi, özellikle riskleri göz önünde bulundurarak, bu kadar sık yapmazdık. Sanki şimdiye kadar yaşadığın en iyi seks gibi."

Bunu biliyorum çünkü birkaç gün önce, şu an bu inzivadayken bir kenara bırakmak zorunda kaldığım adamla hayatımın en iyi seksini yaşadım. Odamıza dönmeden önce onun yanında uzanırken hissettiklerim, öldürücü bir hazzı en çok yaklaştığım anlardı.

Kedi hafifçe başını salladı. "Sanırım yarın ilk avımı yapacağım."

"Neden yarın?"

"Kindra, broşürü okudun mu hiç?"

"HAYIR."

"Bu ada olimpiyatları! Bir bayrak yarışı engelli parkurunda sıgır kesiyoruz. Sanırım yarışma unsuru, asıl öldürme kısmını fazla düşünmemi engelleyecek."

Cinayeti düşünmek de bu hazzın bir parçası. Kötü bir hayata son vermeden hemen önceki o beklenti, sonu bu kadar tatlı kılan şey.

Birkaç saç telini geriye doğru çekip Cat'e lastik bir toka uzatmasını işaret ettim. "Belki de katil olmadığını hiç düşündün mü? Yaptıklarımız seni cezbediyor, ama bu, bu çok özel ve berbat kulübe katılmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Senin gibiler için bir kelime var."

"Hibristofili. Katillere duyulan cinsel çekim. Bu doğru olsa da, olayın bundan ibaret olduğunu düşünmüyorum."

"Eğer katillere ilgi duyuyorsanız, Ezra'nın kardeşine nasıl ilgi duymazsınız?"

Kedi, başını hızla çevirip bana bakarken saçlarını ellerimden çekip aldı. "Kedilerden nefret eden bir adamla

asla çıkmam. Bennett tam bir bela ve onu vajinamın yanına asla yaklaştırmam. İki dakika bile birlikte olamıyoruz, gözlerini oymak istiyorum ama kaşındaki yara izine bakılırsa, benden önce başkası ona saldırmış."

"Peki ya nefret dolu cinsel ilişkiyi hayal edebiliyor musunuz?"

Gözlerini devirdi ve tekrar öne döndü. "Peki ya sen ve Ezra? Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz, ama sürekli onu kendinizden uzaklaştırıyorsunuz. *Bu* tam bir delilik."

İkinci örgüyü yapmaya geri dönüyorum. "Bu sadece kısa süreli bir ilişki olacaktı. Hani, aynı kafeye denk geldiklerinde menünün arkasına saklanmadığınız sürece bir daha hiç görmeyeceğiniz türden bir şey. Eğer onun inzivada olacağını bilseydim asla olmazdı. Ayrıca, Ezra'nın başka birine takıntılı olduğu açıkça belli."

Kedi bana doğru dönerken elimden örgüyü çekip aldı. "Kim?"

"Kalp Kırıklığı Katili."

Kedinin gözleri bana dikildi ve kafasında çarklar dönmeye başladı. "Ama... o sensin."

"Hayır, ben o lanet olası Güneş'im—"

"Güneş ışığım," diye düzeltiyor. "Neden ona kim olduğunu söylemiyorsun?"

"Gerçekte kim olduğumu *kimsenin* , özellikle de Ezra'nın bilmesini istemiyorum."

Ezra'nın kimliğini öğrense bile kızacağını sanmıyorum. Adımı söylerkenki hayran bakışlarına bakılırsa, muhtemelen pantolonuna işerdi. Hatta bana olan takıntısı daha da artardı.

Ve ben buna izin veremem.

Odaklanmam gerekiyor. Kardeşimin katilini *bulmalıyım* . Ve onu Ezra'nın yatağında bulamayacağım.

"Yani, cinayet bayrak yarışı..." diye konuyu değiştirmek için çaresizce söylüyorum.

“Yarışlar dörderli gruplar halinde. Eğer benimle ortaklık kurarsanız, sadece iki kişiye daha ihtiyacımız var. Ezra'yı işe almanız umurumda değil, ama Bennett'ı veto ediyorum.”

"Hayır. Sıcakta kumda koşmayı gerektiren hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Lütfen?" diye yalvarıyor ve bana bakmak için döndüğünde ipeksi saçları yine ellerimden kayıp gidiyor.

"Seni saçının yarısı yapılmış halde akşam yemeğine göndermek üzereyim, Cat."

"Özür dilerim. Sadece orada olmana ihtiyacım var."

"Eğer duygusal destek için bir seri katile ihtiyacınız varsa, ilk cinayetinize hazır değilsiniz demektir."

"Bana duygusal destek olacak birine ihtiyacım yok. Bana bir arkadaş gerekiyor."

Bir arkadaş mı?

Onunla tanıştığım andan beri o kelimeyle mücadele ettim. Arkadaşlar, arkadaşları hakkında uzun uzun blog yazmazlar. Arkadaşlarının işlediği her suçu belgelemezler. Polisin arkadaşlarını yakalamasını kolaylaştırmazlar.

Ama o kadar içten ve samimi duygularla konuşuyor ki, arkadaş *olduğumuz* varsayımını reddetmek zor. Sanırım ona biraz daha nazik davranmam beni öldürmezdi.

"Pekala, şu lanet olası bayrak yarışına katılacağım."

İkinci örgüyü de bitirdim ve Cat kalkıp aynada örgüyü hayranlıkla inceledi.

"Mükemmel!" Bana döndü. "Akşam yemeğine gelmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Bundan kesinlikle eminim."

"O zaman sanırım yarın sabah erkenden görüşürüz." Burnunu kırıştırdı, bavulunu kaptı ve parıldayan topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek kapıdan çıktı.

Kapı arkasından kapanıyor ve ben tam kanepeye otururken bir tıkırtı duyuluyor. Kedi bir şey unutmuş olmalı.

"Ne yaptın—" diye soruyorum kapıyı hızla açarken.

Ama bu Cat değil. Bu Bennett.

"Şey, merhaba," diyor. Odaya dikkatlice bakıyor, başını sürekli çeviriyor. Sanki beni öldürürken kimsenin şahit olmamasını sağlamaya çalışıyor gibi.

Kanepeye şöyle bir göz attım ve ortadaki yastığın altına sıkıştırılmış bıçağı aklımda tuttum. Ne olur ne olmaz diye.

"Bennett... içeri gel, sanırım."

Ezra'nın kardeşiyle aslında birkaç kelimeden fazla konuşmadım. Tanıştığımızdan beri Cat ile tartışmakla çok meşgul. Sınırlı görüşmelerimize rağmen, bundan sonra söylediklerinde tamamen açık sözlü.

"Ezra'dan uzak durmalısın."

Ezra'dan uzak durmakta sakınca görmezdim, gerçi o bana yakışıklı bir sineğin karamsar bir pisliğe çekildiğı gibi çekiliyor. Ama bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyorum.

"Peki neden böyle bir şey yapayım ki?" diye soruyorum.

Bennett villaya girerken elini saçlarının arasından geçirdi ve kapının önünde volta atmaya başladı. "Çünkü o bir çapkın. Seni kullanıyor. Bunu görmüyor musun?"

Onun her yaklaşımını geri çeviren ben olduğuma göre, kullanılmadığımdan oldukça eminim. Ezra'nın etrafta yatıp kalkması kimin umurunda? Havaalanında tanıştığı bir yabancıyla yatan bir adamın o türden bir insan *olmadığına* daha çok şaşırdım.

"Ben yetişkinim Bennett. Kendime bakabileceğimi düşünüyorum. Fark ettin mi bilmiyorum ama bu inzivada kardeşinin tüm girişimlerinden kaçındım. Ama kaçınmasaydım bile, ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmez. Evlenip, başa çıkma mekanizmaları zayıf, sorunlu küçük çocuklarımız olacağından mı endişeleniyorsun? Hayır. Bu sadece bir kaçamak, hatta artık o bile değil. Bu inzivada aklımda tek bir şey var, o da kardeşimin katilini bulmak."

Bennett kapıyı kavrayıp hızla açtı ve sıcaklık ile nemin villama sızmasına izin verdi. "Bu ikiniz için iyi

sonuçlanmayacak. Ve sizi uyarmadığımı söylemeyin," dedi ve geçmişteki kaçamakların hayaleti gibi ortadan kayboldu.

Kapı kapanırken nefesimi tutuyorum ama Bennett'in söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Koltuğa oturup burada bulunma sebepimi kendime hatırlatırken bile, Ezra'nın düşünceleri aklıma geliyor.

Bennett'in sözleri bir oyundu. Bu çok açıktı. Ezra çapkın olabilir, ama bu onun beni tatmin etmesine izin vermeyi bırakmam için yeterli bir sebep değil. Peki Ezra'nın kardeşi neden beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor?

Kalktım, çıkarken villamın kapısını kilitledim ve Ezra'nın evine doğru yola koyuldum. Belki de akşam yemeğindeydi, ama belki de bu akşamki insan lezzetlerinden uzak durmaya karar vermişti.

Tahta kaldırımda yürürken ayaklarımın altında kum çıtırdıyor. Güneş batmaya başladı ama minik kum taneleri son sıcaklık kırıntılarını yakalayıp ayak tabanlarımı yakmak için kullanıyor. Ezra'nın kapısını çaldığımda yüzündeki ifadeyi görmek buna değecek.

Ve ben de büyük bir sürprizle karşılaşacağım, çünkü beni küçük verandasında görünce kocaman gözleri ve açık kalan çenesi beni hayal kırıklığına uğratmayacak.

Sürpriz, şerefsiz!

Sadece vücut dilimle onu villaya zorla sokuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Her şey bir oyun. Sadece onun kıvranmasını görmek istiyorum.

"Yani sen çapkın bir tipsin, Ezra?"

"Affedersiniz?"

"Çok fazla kişiyle mi yatıyorsun? Tek gecelik ilişkilere bayılıyor musun?" diye sorarken ona doğru yaklaşıyorum.

Ensesini kaşıdı. "Ne diyorsun canım?"

Gözlerindeki panik neredeyse beni güldürüyor. Aslında umurumda değil. O benim değil ve bu sadece tuhaf bir hal alan kısa süreli bir ilişki. Uzun süreli, tek gecelik bir birliktelik.

"Dur bakalım, bana çapkın olduğumu kim söyledi?"

Koltuğuna yığılıp tırnağının altından bir kum tanesi çıkardım. "Kardeşin."

"Bennett sana bunu mu söyledi? Ah canım, onun söylediklerine kulak asmamalısın. O sadece tek bir kişiyi, o da kendini korumaya çalışıyor. Sadece benim ona bağlanmamdan endişeleniyor."

Kum tanesini yere savurdum ve ona baktım. "Öyle misin?"

"Elbette hayır." Konuşurken ifadesiz bir yüz takınıyor, ama sesinin bir oktav yükseldiğini fark ediyorum. "Öyle misin?"

"Kesinlikle olmaz." Ben çok daha iyi bir yalancıyım, ama eğer blöfümü anlasaydı ve hemen soyunmamı söyleseydi, kesinlikle yapardım.

Yaklaştı ve eğilerek kollarını başımın iki yanına koydu. "Öyleyse küçük anlaşmamıza devam etmemizde bir sakınca görmüyorum."

Sıcak nefesi boynuma vuruyor ve azmimi yavaş yavaş kırıyor.

"Çapkın değilim ama seni kendime aşık etmeye de çalışmıyorum. Aramızdaki bu çekişmeyi seviyorum."

"Bugünlerde çoğunlukla itme işi yapıyoruz."

"Evet, maalesef. Biraz daha... çekmek için ne yapmam gerekiyor?" Eli saçımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti, böylece boynuma ulaşabildi.

Dudaklarını tenime indirdiğinde onu itmiyorum. Eli göğsüme indiğinde itiraz etmiyorum. Küçük bir fahişe gibi inliyorum ve aklımdan tüm düşünceler uçup giderken devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Ama tam da beni zevkten ayıran o sinir bozucu düğmeyi çözmek için uzandığım sırada, villanın kapısı aniden açılıyor.

"O benim hayatımın belası, Ezra! Eğer onu dinlemek zorunda kalırsam—" Bennett kanepenin yanında donakaldı ve Ezra ile ben aramızda mesafe koymaya çalışırken bakışlarını kaçırdı.

"Hiç kapıyı çalmayı duydun mu?" diye bağıyor Ezra ve sanırım bir insanın o kadar kızardığını daha önce hiç görmemiştim.

"Misafirlerinizin olacağını beklemiyordum," diyor Bennett.

Öne doğru eğildim ve ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Peki neden? Çünkü ondan uzak durmamı söyledin diye mi? Bunun beni ona daha da yaklaştıracığını bilmeliydin, Bennett."

Ezra, oraya neden geldiğini hatırlayarak kardeşine döndü. "Bundan bahsetmişken—"

"Hayır, bunu daha sonra konuşabiliriz." Bennett başını salladı ve kapıya doğru döndü.

"En azından neden bu kadar erken döndüğünü söyle," diyor Ezra ayrılmadan önce. "Akşam yemekleri genellikle geç saatlere kadar sürüyor."

Bennett, akşamını mahveden sarışın yabancı hakkında içini dökmekten son derece memnun bir şekilde, yumruklarını yanlarında sıktı. "Küçük *arkadaşı* her şeyi mahvetti. Şef Maurice, güzel bir meze olarak beyin pufu getirdiğinde, denemeyi reddetti."

Ezra yüzünü buruşturdu.

"Maurice ona saldırmaya kalkıştığında, aralarına girmek zorunda kaldım. Nefret ettiğim şeyi savunmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Bennett titreyerek tavana bakıyor. "Onu döverek öldürmesine izin vermeliydim, ama yemeği seviyorum."

Yani, inlemelerle, kıvranmalarla ve bolca zevkle dolu olacağından emin olduğum bir akşamı böldükleri için hem Cat'e *hem de* Bennett'e teşekkür etmeliyim, öyle mi? Pekala, ikisine de nasıl teşekkür edeceğimi biliyorum.

Adamlara dönüp gülümsedim. "Yarınki Ada Olimpiyatları'nda benimle takım kurmak ister misiniz çocuklar?"

On Altıncı Bölüm

Ezra

Bennett ve ben, bu yılki Ada Olimpiyatları'na ev sahipliği yapacak geniş bir kumsala giderken pavyonun yanından geçiyoruz. Oyunları genellikle düzenlediğimiz yer bu yıl çıplaklar plajı haline getirildi. En yaşlı iki katılımcı olan Maudlin Rose ve Grim'in doğum günü kıyafetlerini çıkarıp soyunmalarını izleme fikri kimsenin hoşuna gitmedi, bu yüzden kutlamaları başka bir yere taşımaya karar verdik.

Ne yazık ki, yolda eski yerleşkenin yanından geçmek zorundayız ve Bennett ile ben, Rose ve Grim'in kışklarını yükselen güneşe doğru çevirmeleriyle nadir bir manzaraya tanık oluyoruz. Bunun ruhsal bir arınma olduğunu iddia ediyorlar.

"Bunu neden kabul ettim ki?" diye soruyor Bennett, biz de zavallı gözlerimizi kaçırmaya çalışırken.

"Çünkü kazanmak istiyorsun? Dün gece tek umursadığın buydu." Tişörtümü çıkarıp güneşin sıcaklığının kemiklerime işlemesine izin veriyorum. Belki de sahildeki iki deli haklıdır.

"Bu diğer katillerden bazılarının hadlerini bildirmeleri gerekiyor." Bennett bana döndü. "Tıpkı senin gibi."

"Affedersiniz?"

"Ne kadar aptalca davrandığınızın farkına varmanız gerekiyor. İkiniz de." Koyu renk saçlarını eliyle düzeltti. "Sürekli bunun sadece seks olduğunu söylüyorsunuz ama değil, bunu siz de biliyorsunuz."

Bu tamamen seks. Dün gece bundan emin olduk. Çok açık konuştu. Bana karşı hiçbir duygusu yok ve bu sorun değil. Karşılıklı fayda sağlayan bir düzenleme. Daha doğrusu, Bennett tüm inziva boyunca beni engellemeye karar vermeseydi öyle olabilirdi. Yarım saat sonra gelseydi, onu çoktan bağlamış olurdum ve mutluluğa doğru çoktan yola çıkmış olurduk.

Ahh.

Dün gece bir anlık zayıflık gösterdi, ama onu tekrar doğru ruh halinde yakalayabilir miyim bilmiyorum.

"Bu arada dün gece için teşekkürler," dedim. "Adımı karalamaya çalıştıktan sonra Kindra ile harika bir sohbetimiz oldu. Çapkın mı Bennett? Aklına gelen en iyi şey bu muydu?"

"Ona gerçeği söylememi mi tercih edersin? Senin 'Mezbaha Adonisi' olduğunu mu?"

Etrafıma bakındım, söylediklerini kimsenin duymadığından emin olmak için. Tam o sırada Kindra ve Cat'i birkaç adım gerimizde gördüm. Sohbetimize o kadar dalmıştık ki, ayaklarının kumda çıkardığı hışırtıyı duymamıştım. Umarım dalgalar kardeşimin az önce söylediklerini bastırmıştır.

"Hanımlar," diyorum, gergin havayı herhangi bir türbülans olup olmadığını anlamak için. Kindra'nın parlak gülümsemesiyle kalbim yeniden atmaya başlıyor.

"Beyefendi," diyor.

Siyah tek parça mayo ve mavi şort vücudunu gizliyor, altındakileri hayal gücüme bırakıyor. Ve şimdi onu altımda hayal ediyorum. Ve üstümde. Ve önümde diz çökmüş halde.

Bütün gün devam edebilirim. İyi bir hayal gücüm var.

Cat, hiçbir şeyi gizlemeyen minicik pembe bir bikini üstü ve kısa kot şort seçmiş. Tam anlamıyla Bennett'in tipi ve Bennett'in bunu nasıl görmediğini anlamıyorum.

Muhtemelen onu görmezden gelmenin onun ortadan kaybolmasına yol açabileceğini düşünüyor.

Kindra, herhangi bir gösteriyi yola çıkarmaya hiç de hevesli görünmeden, "Bu gösteriyi yola koymaya hazır mısınız?" diye soruyor.

"Kardeşimle tam da Olimpiyatlar hakkında konuşuyorduk, değil mi Bennett?" dedim, kolumu omzuna atarak.

Elimden kurtulurken daha da perişan görünemezdi.

Kindra ona ses bile çıkarmıyor. Sanırım hayatını nasıl yaşayacağına dair kendisine akıl verilmesinden hoşlanmadı. Kendi işine bakmalı. Sanki koleksiyonluk kartlar topluyormuş gibi düşman topluyor.

Bennett biraz daha hızlı yürüyor ve bizden öne geçiyor.

Burada olmak isteyen var mı? Çünkü öyle görünmüyor. Belki kedi. Engel parkuru görünür hale geldikçe, o adeta heyecan dolu bir barut fıçısı gibi.

"Vay canına," diye nefes nefese söylüyor. "Yarış alanının arkasındaki ağıldaki sığırlara bakın. Hepsi de ölüme mahkum gibi." Hafifçe kıkırdıyor ve neredeyse Bennett'in cinsel organının tiksintiyle içeri çekildiğini görebiliyorum.

"Bebek sonunda parkurda ilk avını mı yapıyor?" diye soruyor Bennett, sonunda Cat'e bakarak.

"Eğer ben buraya ilk ulaşmazsam," diyor gülümseyerek.

Bennett gözlerini devirip karşılık vermek için döndü, ama Cat daha hızlıydı. Ve daha ölümcül. Kimse ne olduğunu anlamadan, kardeşime doğru adım attı ve dizini kasıklarına sapladı.

Kindra, Bennett'in acıdan yere yığılmasıyla hafifçe nefes nefese kaldı. Ben de aynı acıyı testislerimde hissediyorum, ama Cat'i suçlamıyorum. Tam bir pislikti. Hepimiz bir yerden katil olarak başladık. Başlamak için bir adadan daha iyi bir yer olabilir mi?

"Öldün," diyor dişlerini sıkarak.

"Umarım üreme yeteneğiniz de öyledir." Kedi onun etrafından dolaşıp parkura doğru ilerlemeye devam eder, Kindra da onu yakından takip eder.

Elimi kardeşimin omzuna koydum. "Biliyor musun, burnunu her yere sokmayı bırakırsan, bu kadar sık ısırılmazsın. Bir günlüğüne, ya da bir etkinlikte, uslu duramaz mısın?"

Doğrulup okyanusa dik dik baktı. "Eğer sikini ait olmadığı yerlere sokmayı bırakırsan, kendi sorunlarına çözüm bulabilirsin. Defol git."

Niyetini yeterince açık bir şekilde belli etti, o yüzden ben de gidiyorum.

İlk gelen biziz, bu da takım renklerimizi ilk seçenlerin biz olacağımız anlamına geliyor. Ve "biz" derken Kindra'yı kastediyorum. O çoktan mor aksesuarları toplamaya başladı bile. Bol tişörtleri kesip biçmeye koyuluyor, böylece hepimiz muhteşem bir moda ifadesi yaratabiliyoruz.

Diğer takımlar geldikçe, rakiplerimizin durumunu değerlendiriyorum.

Maudlin Rose ve Grim, popo güneşlenmesini bırakıp Ice Pick ve Jim'in oğullarından biri olan Jeff ile ortaklık kurmaya karar verdiler (ailenin sıradan erkek isimlerine düşkünlüğü var). Takım renkleri olarak sarıyı seçtiler.

Tanımadığım ve takma adlarını da hatırlayamadığım üç adam, Çoraplı Boğucu ile iş birliği yapıyor. Bu adamı, aynı adı taşıyan kötü şöhretli seri katille karıştırmamak gerekiyor, çünkü Bob ne kötü şöhretli ne de ölü. Ada dışında ona Çoraplı Boğucu bile denmiyor. Sadece etkinlik koordinatörü Jim onun gerçek kimliğini biliyor, ancak neden Carlton Gary'yi kılık değiştirme amacıyla örnek aldığını anlamıyorum. İğrenç. Her neyse, takımı için mavi rengi seçiyor.

Dördüncü ve son takımı incelemeye olan ilgimi kaybediyorum çünkü Kindra, bir tür atlet görünümü vermek için kesilmiş bir tişörtle bana yaklaşıyor. Her gün

mayo giymek, kendimi moda düşkünü olarak gören biri için bile yeterince zorlayıcıyken, önümde sallandırdığı bu ucube şeye bakmak bile tahammül edemem, giymekten bahsetmiyorum bile.

Ama sonra gözlerindeki heyecan parıltısını görüyorum ve onu bir an önce sürmek istiyorum. Eğer yüzünde bir gülümseme belirirse, daha da iyi.

"Vay canına, düşündüğümünden çok daha kötü görünüyor," diyor gülerek, ben de ona modeli gösterirken.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Bennett birkaç adım öteden ve ben de ona bakmak için döndüm.

Cat tişört tasarımını üstlendi ve harika bir iş çıkardı. Kardeşimin, ancak kısa üst ve *spor* sütyeni karışımı olarak tanımlanabilecek bir şeyle kumsalda koşmasını görmek için sabırsızlanıyorum. İlk başta tereddütlerim olsa da, kesinlikle daha karlı çıkan ben oldum.

Cat, kahkahayı kesip nefes aldıktan sonra, "Üzerimiz birbirine çok benziyor," diyor ve haksız da değil, ancak bu saç kesimi ona çok daha yakışmış.

Bennett kendi kendine bir şeyler mırıldanır ama centilmenlik yapıp rolü üstlenmeye karar verir.

Başlangıç çizgisine doğru ilerliyoruz ve oyun sıramızı belirliyoruz. İlk olarak Bennett, ardından ben, sonra Kindra ve son olarak da Cat başlayacak. Biraz daha güçlü bir şekilde bitirip kendimi son hamleyi yapacak şekilde konumlandırmayı tercih ederdim, ancak son etaptaki engeller diğerlerinden çok daha kolay ve Kindra'nın da pek fazla kası yok.

Oyunun kuralları oldukça basit. Her katılımcı küçük bir engel bölümünü tamamlamalı, ardından sonunda hedefini öldürmelidir. İkinci tur sonunda bir takım elenir, ardından her ardışık tur sonunda bir takım daha elenir.

Ama bir sorun var. Her zaman bir sorun olur.

Sığırların nasıl öleceği kısmen rastgele belirleniyor. Sonunda dört ahır bulunuyor ve her oyuncu "bitiş" çizgisini

geçtiğinde hangi ahırını kullanacağını seçiyor. Oyunun güzelliği de burada yatıyor, özellikle de rakibinizi tanıyorsanız.

Örneğin, Maudlin Rose kurbanlarını zehirlemeye meyillidir. Güreşmek, bıçaklamak veya boğmak için yeterli üst vücut gücüne sahip değildir. Bunu bilen herkes, ona karşı en kolay öldürme yöntemini hedeflemeli, böylece onu daha karmaşık bir seçeneğe zorlamalı ve takımının zamanını uzatmalıdır.

Takımlar seçtikleri sırayla dizilmeye başlarken, ben de aceleyle bir plan oluşturun. Dört başlangıç ahırını, sığırlarla birlikte kurulmuş durumda. İlk ahırda deniz suyu dolu bir çukur var, bu da boğulma anlamına geliyor.

Bu kolay bir ölüm değil, özellikle de o kabindeki hedef adamın hapishane antrenmanlarını çok ciddiye almış gibi görüldüğünü düşünürsek. Bennett'in, başka bir sebep olmasa bile, gösteriş yapmak için o kabini seçeceğinden endişeleniyorum.

"Hangisine daha çok ilgi duyuyorsun?" diye soruyorum ona. "Ve sakın ilkinizi söyleme."

İçini çekti. "Sanırım palayı tercih edeceğim. Ama ya geçen yılki gibi sıkıcı olursa?"

"Denemeye bile gerek yok. Tulumu açın," diyor Kindra. "Doğrudan karın bölgesine nişan alın, hiçbir sorun yaşamazsınız. Kör bir bıçak bile yeterince zorlarsa karın bölgesini kesebilir ve siz de bunu kaldırabilecek gibi görünüyorsunuz."

Bennett başını salladı. "Ya Ice Pick benden önce yarışı bitirirse? Sabah yedide zaten sarhoş olmasına rağmen, inanılmaz derecede hızlı. Duraklama taktiği uygulayabilir ve beni zor bir kararın eşiğine getirebilir."

Ahırları tekrar inceliyorum ve ne demek istediğini anlıyorum. Eğer zamanında palaya ulaşamazsa, boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak çünkü diğer iki ahırda yanlış renkte sığırlar var. Kazanmak istiyoruz ama cılız ahlakımızı bir madalya ve bir alkış için feda etmeyeceğiz.

Kindra, "Öyleyse ayakkabı bağcıklarını sıkıca bağlayıp hızla uzaklaşmanı öneririm," diyor. "O palaya ulaşmalısın."

Jim düdüğü çalarak Bennett'e yerini almasını işaret eder. Ice Pick, Bob ve adı belirtilmeyen bir kişi ona katılır. Jim tekrar düdüğü çaldığında, harekete geçerler.

Ahırlara doğru yarış hiç de adil değil. Bennett ve Ice Pick, hayatları pahasına kütüklerin üzerinden atlıyor ve dikenli tellerin altından sürünüyorlar. Bob, dikenli tele ulaştığında otuz saniyelik cezayı göze alarak altından geçmek yerine etrafından dolaşmayı tercih ediyor. Tüm ekibi homurdanıyor. Bennett ve Ice Pick tel ormanının en ucundan çıktıklarında, isimsiz adam hala kütüklerin üzerinden geçmekte zorlanıyor.

Hile yapmanın hiçbir kuralı yok, bu yüzden Bennett'in Ice Pick'i yere düşürüp kuma fırlatmasına şaşırmadım. Cinayet ve kargaşada her şey mübahtır ve kardeşim sırtıırken pala tezgahına kadar geldi.

Sığırlar, ahırların arkasından geçen demir bir çubuğa zincirlenmiş durumda. Ayak bileklerindeki bir pranga, hedefleri yerlerinde tutuyor. Elleri arkadan bağlanmış ve ağızları süper yapıştırıcıyla kapatılmış, ancak vücutlarını hâlâ kullanabiliyorlar.

Pala dolu ahırdaki sığır, ağırlığından en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak, Bennett kırmızı tulumunun önündeki çıtçıtlar dizisine uzanırken kendini sağa sola savuruyor. Ahşap duvarlar sallanıyor ve yıkılmak üzere.

Bu ilk defa olmazdı. Jim'in bunları neden ayarladığını hiç anlamıyorum.

Bennett sonunda tulumu yırtıp açtı ve palayı açıkta kalan deriye sapladı. Korkularımız yersizdi. Kesinlikle keskinmiş.

Kumun üzerine kan dökülüyor ve hedef dizlerinin üzerine çöküyor. Serbest kalan iç organları, uzun pembe sümüklüböcekler gibi yaradan sarkıyor. Hedef aşağı bakıp çığlık atıyor, ancak sesi burnundan gelen boş bir inilti oluyor.

“Çok keskin!” diye bağılıyor Kedi. “Kafasını kesin! Daha hızlı olur!”

"Sus!" diye bağıırır karşılık olarak, ama kadının tavsiyesine uyar ve hedefi bağırsak ve kan yığınınına bulana kadar yere serer, ardından palayı başının üzerine kaldırıp adamın kalın boynuna indirir. Kafa ilk vuruştta tamamen kopmaz, bu yüzden tekrar dener ve tahta yan duvarları şah damarı kanı fıskırmasıyla kaplar.

Ekibimiz için süre durdu. Bir dakika, on yedi saniye.

Ice Pick, boğma ipiyle rakibini boğmayı seçtikten kısa süre sonra işini bitiriyor. Boğma hızlı bir yöntem değil, ancak teli testere gibi kullandığınızda biraz daha hızlı oluyor.

İsimsiz adam en sondaki tezgaha doğru gidiyor ve birkaç atıştan sonra hedefini bir tabancayla öldürüyor. Birkaç atış yapması gerekiyor çünkü bu bir havalı tüfek. Herhalde çok daha iyi kalibreli bir silah olduğunu sanmış. Ne kadar da aptalca.

O kadar geride kalınca, Bob tamamen pes ediyor, takımına tam on dakikalık bir ceza veriyor ve alt dudağını öne doğru hışımla başlangıç çizgisine doğru geri dönerken neredeyse kaybetmelerini garantiliyor. Adam tam bir aptal ve takımının geri kalanının daha fazla zaman kaybetmek istemeyerek plajdan ayrıldığını görünce kendi kendime gülüyorum.

Geriye kalan önemsiz kişilerden oluşan takım bir tehdit oluşturmuyor, ancak sahilde biraz ileride başlayacak bir sonraki yarışın başlangıç çizgisinde yer alırken rakibim konusunda endişeliyim. Karşıma Grim çıkacak.

O, zayıf yapılı yaşlı bir adam olabilir, ama ince kaslarında beklenenden daha fazla güç var. Ayrıca yarışmanın bu aşamasında bana göre biraz avantajı da var.

İlk etapta, çamurlu bir çukurdan geçmemiz gerekiyor. Kulağa yeterince basit geliyor, ama ben pek de hafif sayılmam. Çamura batacağım ve bu da kalın çamurda ilerlemeyi daha da zorlaştıracak.

Çamur çukurunun hemen ötesinde, kuma dört kütük çakılmış durumda, ancak Bob'un ekibi gemiyi terk ettiği için sadece üçünü kullanacağız. Her kütüğün tepesinde bir silah var ve bunlardan sadece biri hızlı bir öldürme sağlayacak: Elektrikli testere. Diğer seçenekler arasında çekiç, çivi tabancası ve matkap bulunuyor.

O motorlu testereye ulaşmalıyım.

Bir plan kurmaya çalışırken omzuma hafif bir dokunuş hissettim. Döndüm ve Kindra'nın bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Bol şans," diyor muzip bir sırıtışla. "Eğer bizi daha da öne geçirebilirsen, çabana geçecek bir şey yapabilirim."

"Acaba evcil hayvanım rekabetçi bir ruha sahip mi?"

"Belki biraz." Dudaklarını yaladı ve şimdi kazanmalıyım. Bir adamı sadece bir kum tanesiyle öldürmem gerekirse, onu ödül olarak alabilmek için bunu yapacağım.

Eğilip onu öptüm. Dudaklarına "Şans getirsin" dedim.

"Aman Tanrım," diye inledi Bennett sahanın diğer ucundan.

Onu görmezden gelerek bir öpücük daha deniyorum... ve düdük çalıyor.

Arkamı dönüp çamur çukuruna doğru koştum, ama Grim çoktan iki adım öndeydi. İncecik bacaklarını ve parıldayan gümüş Speedo mayosunun gücünü kullanarak, adeta bir kertenkele gibi çamurda hızla ilerliyordu. Bu sırada ben de isimsizlerden biriyle başa baş gidiyordum. Ne kadar utanç verici.

Zihnimde çıplak, bağlanmış ve kıvranan Kindra'nın görüntüleri belirliyor; yüzümü kalın bacaklarının arasına gömüyorum ve bu bana gereken tüm motivasyonu sağlıyor. Azgın bir ereksiyonla çamur çukurundan hızla geçip diğer tarafa çıktığımda Grim de seçtiği kütüğün orta noktasına ulaşıyor.

Ve o da motorlu testereyi seçti.

"Matkapı çalıştır!" diye bağırdı Kindra. "Matkap ucunu kafatasının dibine doğrult ve olabildiğince sert bastır!"

Tanrım, onun kan arzusu beynim için ön sevişme gibi. Şortumun içinde çelik çubuk gibi bir penisle bu kütüğe nasıl tırmanacağım bilmiyorum ama yakında hepimiz öğreneceğiz.

Kütüğü kavrayıp tırmanmaya başladım, bacaklarımın her itişi beni tepedeki matkaba biraz daha yaklaştırıyordu. Grim testereyi çoktan emniyete almıştı, ama onu kütüğün tepesinden indirmek için uğraştığını görmek beni mutlu etti. Testereyi kuma fırlatmaya karar verdi, sonra da peşinden atladı.

Matkap aletine ulaştığımda, düşünmekle vakit kaybetmiyorum. Onu elimde tutuyorum ve ayak bileklerimin sekiz metrelik düşüşe dayanabilmesi için dua ediyorum. Ayak bileklerim dayanıyor, ama kaval kemiklerim bundan sonraki bir hafta boyunca ağrıyacak.

Tezgahlardan birindeki pembe tulumluya doğru koşarken, Grim'in kıymetli motorlu testeresinin çalışmadığını görünce çok sevindim. Sanki ona borçluymuş gibi ipi çekiyor ama her seferinde acınası bir homurtuyla karşılık buluyor. Jim'in sinsi tuzaklarından birine düşmediğimden emin olmak için matkabin tetiğine basıyorum ve uç çalışmaya başlıyor.

Hedefim bir kadın ve bugün burada olmasını umuyordum. Yıllarca yeğenine cinsel istismarda bulundu ve beynine saplanacak bir matkap ucu, hak ettiğinden çok daha hafif bir ceza. Daha fazla zamanım olsaydı, onu acı çektirirdim.

Dizlerinin arkasına tekme attım ve onu kuma serdim. Karşı koymadı. Sadece okyanusa bakıp ağladı. Eğer kurbanına kendine duyduğu kadar acıma duygusu besleseydi, bu durumda olmazdı.

Ona kesinlikle acımıyorum.

Matkap ucunu kafatasının arkasına bastırıyorum ve eğlence başlıyor.

Metal etine batarken metanetini kaybediyor ve kıvranmaya başlıyor. Grim neredeyse motorlu testeresini

çalıştıracaktı, bu yüzden bununla uğraşacak vaktim yok.

Sırtına binip ağırlığımı alete veriyorum. Tatmin edici bir *patlamanın* ardından, ağızlık kemiği kırıyor ve sığır seğirmeye başlıyor. Omuriliği beyinden ayırdım ve bu bir ölüm sayılır. Saatimiz duruyor.

Hedefim de öyle.

Grim'in motorlu testeresi sonunda kısık bir homurtu çıkardı ve isimsiz adam da sığırlarını çekikle dövmele meşguldü, ama ben buna dikkat etmedim. Gözlerim Kindra'da, yarışın başlangıç noktasına doğru koşarak geri döndüm.

Gözümün ucuyla bir renk parıltısı yakaladım. Başımı çevirip birkaç kez göz kırptım, ama beynim gördüklerimi mantıklı bir şekilde açıklayamadı.

Sarı tulum giymiş bir adam, görevlilerden birinin elinden kurtuldu. Elinde, Bennett'in sığırlarına karşı kullandığı palaya çok benzeyen büyük bir bıçak tutuyor. Sapındaki koyu lekelerden anlaşıldığı kadarıyla, aynı bıçak olmalı. Ama nefesimi kesen şey bu değil.

Donuk bakışları Kindra'ya dikilmiş ve doğruca ona doğru ilerliyor.

On yedinci Bölüm

Genel

BİR Gözümün köşesinde sarı bulanıklık belirdi ve dönüp baktığımda sığırlardan birinin bana doğru koştuğunu gördüm. Tehlikeden korkan biri olmadığım için, dik durdum, çenemi kaldırdım ve elindeki palayı düşünmemeye çalıştım. Özgüvenli görünmek benim doğal yeteneğim ve ondan kaçabileceğimden de emin değilim. Neredeyse üzerime gelmişti.

Gözlerimi kapatıp darbenin etkisine hazırlanıyorum, ama sonra bir inilti duyuyorum. Adamın kuma saplandığını görünce gözlerimi açıyorum. Ezra saldırıyı durdurmak için palayı kapıyor, ama bileğinden kan damlıyor. Yaralanmış.

Gidip yardım etmeliyim ama olduğum yerde donup kaldım. Ayaklarımın tek lanet olası işini yapmasını sağlayamıyorum. Bunun yerine, Ezra'nın beni öldürmek isteyen bir adamla dövüşmesini izlemekle yetinmek zorundayım.

Etkinlik koordinatörü nerede Allah aşkına? Bu tür şeyler için bir müdahale ekibi yok mu?

Ezra, sığırlarla savaşırken okyanusun seslerinin yerini homurtular ve inlemeler alıyor. Kasları geriliyor ve

kasılıyor, ancak kendisinden iki kat daha büyük (ağırlık olarak) bir adama karşı direniyor.

Pala kumda kayarak ilerlerken, Ezra'nın elleri adamın boğazını kavrar. Adamı boğarak canını çıkarana kadar sıkarken, tüm ağırlığını üzerine verir.

Bazen onu kendi ortamında izlemek , *Black Mirror*'ın berbat bir bölümünü izlemek gibi geliyor. Sanki bir golden retriever'ın birini parçalamasını izlemek gibi.

Ezra taktik değiştirip adamın boğazını bırakıyor ve yüzü karmakarışık bir yapboz parçasına dönüşene kadar onu dövmeye başlıyor. Eminim ki onu tekrar bir araya getiremezdim. Bu noktada doktorların bile yardımcı olabileceğini sanmıyorum.

Kasları geriliyor ve silahlanıyor, hepsi benim sayemde. Bu harika, ama biri hayatımı kurtardıktan sonra ne diyeceğim ki? Teşekkürler mi? Sana akşam yemeği ısmarlayabilir miyim? İyi oyun muydu? Hiçbir fikrim yok.

Ezra, adamın canını almaya çalışırken onu boğmaya devam eder. Adamın bacakları ölümcül kasılmalarla çırpınır, ancak Ezra adamın öldüğünden emin olana kadar yuvarlak bedeninden kalkmaz. Hayatıma yönelik tehdit ortadan kalktıktan sonra, ayağa kalkarken rahat bir nefes almış gibi görünür.

Jim megafonu eline alıyor ve yankılanan ses kulaklarımı cınlatıyor. "Beklenmedik durumlar nedeniyle, Olimpiyat Oyunlarının geri kalanı bugün için iptal edildi."

Çok da beklenmedik bir durum değil. Kör olsam bile bunun olacağını görebilirdim. Suçluları suçlulara karşı kışkırtmak, berbat bir sonuç doğurmanın garantisi.

"Hayır!" diye bağırdı Cat arkamdan. Kumda ayağını yere vurdu, tıpkı sıranın başına gelip de oyuncağın kapalı olduğunu öğrenen bir çocuk gibi.

Ona doğru döndüm. "Neredeyse ölmemin, seni öldürme fırsatını mahvetmesinden dolayı üzgünüm."

"Bu hiç adil değil."

"Ezra da arkadaşın için pala almaya niyetli değil."

Gözleri ışıltıyor ve avı kaybetmenin acısı neredeyse tamamen unutulmuş durumda. "Arkadaş olduğumuzu itiraf ettin."

Aman Tanrım. Düşünmeden söyledim. Ağzımdan öylece çıktı. Ölümden dönme deneyimleri insanı çok tuhaf şeyler söylemeye itiyor. Muhtemelen düşündüğümde daha çok sarsıldım. O sadece peşimden dolaşan sinir bozucu bir yabancı ve bu da arkadaş sayılmaz.

Ezra'ya döndüm. Orada, yer yerinden oynatan bir savaşın ardından küllerinden yeniden doğmuş, kanlı bir Yunan tanrısı gibi duruyordu.

Cinayet işledikten sonra kimse bu kadar iyi görünmemeli.

Hiç kimse.

Yanıma doğru yürüyor, sanki kıpkırmızı olduğunu tamamen unutmuş gibi yüzümü ellerinin arasına alıyor. Dudakları dudaklarıma değdikçe yanaklarıma sıcak, kızıl bir leke yayılıyor.

Bennett arkamdan alaycı bir şekilde güldü.

Ezra geri çekildi. "Özür dilerim, tatlım," diye fısıldadı. Boğazını temizledi. "Nerede temizlenmen gerektiğini göstereyim."

Onu takip ederek çitlerin arkasına gizlenmiş bir duş istasyonuna gidiyorum. Beton zemindeki giderde pas izleri var ama onun dışında her yer temiz.

"İyi misin?" diye soruyor, ellerine sabun sürüp kendini temizlemeye başlarken.

"İyiyim," diyorum. "Ama çaresiz bir kadın da değilim. Gitme zamanım geldiyse, gitmiştir."

"Ölüm dileğin varsa, benim yanımda gerçekleşmeyecek." Yaklaştı ve yanağımdaki kanı nazıkçe sildi, ama bileği hâlâ kanadığı için yanağım daha da kanlandı.

"Bana yardımcı olup bunu bir arada tutabilir misin?" diyor, açık yaraya işaret ederek.

Yarayı bastırarak kapatıyorum. "Cebinizden iğne ve iplik çıkarırsanız, gülmeyeceğime söz veremem."

"Bu süper yapıştırıcı. Sığırlardan birini kesmeyi henüz bitirmedeğimizde kullanıyoruz. Bize biraz daha zaman kazandırıyor."

"Evet, onu onlar için kullan, *kendin için* değil. O yaraya dikiş atılması gerekiyor, Ezra."

"Yani bana ne olacağı umurunda mı diyorsun, canım?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum ama cevap veremiyorum. Buz gibi kalbim, ona karşı herhangi bir şey hissetmek söz konusu olduğunda donmuş kalmayı tercih ediyor. Benim dünyamda duygulara yer yok. Duygular dikkat dağıtır ve sizi yumuşatır. Onun cinsel organı zaten yeterince dikkat dağıtıcı ve duyguların suları daha fazla kirletmesine izin vermeyi reddediyorum.

Yarayı yapıştırıyor, sonra elini uzatıp kurumasını bekliyor, ama gülmemek için verdiği mücadeleyi fark ediyorum. Şakayı anlayamıyorum.

Duş alanından çıkmadan hemen önce, kum gürlemeye başladı ve dizel dumanının kokusu okyanusun tuzlu kokusunu boğdu. Duş duvarının etrafından tam zamanında döndüm ve sarı giysili o sığırın paramparça olmuş bedeninin bir Bobcat traktörünün kepçesinin önünde yuvarlandığını gördüm.

Kör, sarhoş veya uyuşturucu etkisinde olan biri—belki de üçü birden—makineyi kullanarak cesedi kumun içinde itiyor ve ardından devasa adamı kaldırmaya çalışıyor. Şiddetli yuvarlanma sonucu kolu kopmuş ve traktör ödülüyle birlikte geri geri giderken kolu kumun içinde yatıyor.

"Şu kolu benim için tutar mısın?" diyor. "Sanırım bir kere de bir ganimet almak istiyorum. Bu kol, Kindra'nın 'önemsiyorum' demesine neden olan adamın ölümüydü. Bununla TSA'dan geçebilir miyim sence?"

"Sen tam bir pislüksin." Onu arkamda bırakıp villama doğru öfkeyle yürüdüm.

Bunların hiçbirisi bana komik gelmiyor. Az kalsın ölüyor olmam umurumda değil ve söylediklerimin arkasındayım. Ben yardıma muhtaç bir kadın değilim ve kendimi kurtarmak için bile kimseye ihtiyacım yok.

Arkamdan gelen gürültülü ayak sesleri beni irkiltti ve arkamı döndüm.

Ezra, ellerini arkasına koymuş, topuklarının üzerinde sallanarak önümde durdu. "Böyle sinsice yaklaştığım için özür dilerim. Bak, tamamen iyi olduğunu biliyorum ama ben biraz sarsıldım. Villana seninle gelmemde sakınca var mı?"

Yalan söylüyor. Boş bir soda kutusu kadar bile sarsılmış değil. Ayrıca, onu villama almam neredeyse kesinlikle yatakta son bulacağımız anlamına geliyor ve zamanım azalıyor. Orgazmlar harika, ama beni hedefime yaklaştırmıyorlar.

Ezra bana doğru yaklaşıyor, sonra elini yanağıma koyuyor ve kararlılığımla zayıflatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna yaslanıyorum.

Tuhaf bir şekilde soğuk dokunuşu.

Gözlerimi açıyorum ve nedenini anlıyorum. Bağırıp Ezra'nın elindeki eli savuşturuyorum ve el kuma düşüyor. Sanki kum tanelerinin üzerinde yolunu bulup beni saracakmış gibi ondan uzaklaşıyorum.

"İğrenç!" dedim, cildimi silerken. "O el hakkında şaka yaptığını sanıyordum."

"Sana biraz gülmek gerektiğini düşündüm."

"Ve sizce benim mizah anlayışım, beni öldürmeye çalışan bir adamın kopmuş uzuvunun sevgiyle okşanmasını da kapsayacak kadar geniş mi?"

Ağzımdan hafif bir kahkaha kaçıyor, sonra gözlerim günahkar derecede yakışıklı adamdan solgun ele gidip gelirken kahkaham daha da yükseliyor. Ezra'nın anlık tereddüdü, ikimiz de evet, mizah anlayışımın bu kadarla sınırlı olduğunu keşfettiğimizde ortadan kalkıyor.

Ezra bana yaklaştı ve beni kollarına aldı. Her şeye rağmen, izin verdim. Kahkaha içimdeki bir şeyi gevşetti ve

yine onun ellerinde bir oyuncağa dönüştüm.

"O gülüşün beni çok etkiliyor, canım," diyor. "Daha fazlasını duymak istiyorum."

Yaklaştı, nefesi dudaklarıma değdi. Neredeyse paramparça olmuştum, ama işte buradayım, o dudakların benimkilerde olmasını istiyorum. Mahvoldum.

Elleri vücudumda dolaşıyor. Biri kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çekiyor, diğeri ise boğazıma gidiyor. Kavrama sıkılaşıyor ve boynumdaki atardamarlarda bir zevk dalgası yayılıyor.

Kurbanlarını boğarak mı öldürüyor? Onun güzel gözlerine bakarken, canınızı boğarak alması en kötü ölüm şekli olmazdı.

"Herkesin önünde öpüşmeye devam edemeyiz," diyorum.

"Kimin gördüğü umurumda değil."

"Evet, Ezra. Buraya neden geldiğimi unutma. Eğer aramızda sadece arkadaşlıktan öte bir ilişki olduğunu düşünürlerse, insanlar bana karşı rahat davranmazlar."

"Bana az önce arkadaşım mı dedin, canım?" diye soruyor, kediye taklit ederek.

İkisinden de nefret ediyorum.

Ama gerçek bundan daha karmaşık ve gerçek şu ki, ikisinden de nefret etmiyorum. Bu tam bir sorun.

Beynim bana bu adamla ilişkiye girmemem gerektiğini ne kadar söylese de, vajinam her türlü mantıklı düşüncenin önüne geçiyor. Ben, cinayet dolu bir inziva yerinde seri katil olan bir seri katille ilişkiye giren bir seri katilim.

Bunların hiçbirinde mantıklı bir yan yok.

Belki bir dikkat dağıtıcı unsur daha o kadar kötü olmaz. Ondan sonra kendimi toparlayıp odaklanacağım.

Dudaklarımı yalayıp, sonradan pişman olmayacağımı umduğum bir şey söylüyorum: "Bakın, bunu herkesin önünde yapmak istemiyorum, ama kapalı kapılar ardında..."

Ne olduğunu anlamadan beni kollarına aldı. Tıpkı kıyasıya bir yarışmaya hazırlanan çılgın bir meyve sıkacağı gibi, villalara doğru sahilde koşmaya başladı.

On sekizinci Bölüm

Genel

Villanın kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz soyunmamı **istedi** ve ben de memnuniyetle itaat ettim. Gömleğimi hızla çıkardım, ardından şortum ve iç çamaşırım da çıktı. Bu noktada kıyafetlerim neredeyse üzerimden eriyordu. Onun kıyafetleri de çok daha iyi durumda değildi ve otuz saniyeden kısa bir sürede ikimiz de tamamen çıplaktık.

Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, her kıvrımda takılıp kalıyor, sonra daha aşağıya iniyor. Kalçalarımı kavrayıp etime bastırıyor, beni kendine doğru çekip tekrar kaldırıyor. Birinin kollarında kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim ve iri bir kız olarak bunu hiç düşünmemiştim, ama o beni hiç zorlanmadan, tüm güvensizliklerimi yenerek taşıyor.

Sırtım duvara dayanana kadar öne doğru adım atıyor, sonra ellerimi başımın üstünde sabitleyerek beni yerimde tutuyor ve öpüyor. Dürüst olmak gerekirse, şu an beni yere bıraksa bile kızmazdım.

Dudakları benimkilerden yavaşça ayrıldı. "Rahatla sevgilim. Düşmeyeceksin. Seni düşürmeyeceğim. Sadece tutunabileceğin her şeye sıkıca tutunmaya hazır ol."

O beni penisinin üzerine indirmeden önce tepki bile veremiyorum. Dudaklarımızdan vahşi bir ses çıkıyor, sanki bedenlerimiz birbirine karşı aynı derecede çaresizmiş gibi.

Ezra ellerimi bırakıyor ve ben de ellerimi omuzlarına koyuyorum. Parmaklarım boynunun arkasında kenetleniyor. Beni kaldırıp indiriyor, ta ki gözlerim şaşı olana kadar ve artık beni düşürse bile umurumda değil. Ölürsem ölürüm.

"Böyle devam edemeyiz," diye homurdanarak söylüyorum.

"Ne yapıyorsun canım?"

"Sanki son kezmişim gibi benimle seviş," diye fısıldıyorum.

"Öyle olmayacak. Ama yine de seni bir daha hiç görmeyecekmişim gibi becereceğim," diye hırslıyor.

Sözleri klitorisimi nasıl böyle dövebilir? Zaten boşalmaya çok yakındım, ama sonra aklıma bir fikir geldi.

"Eğer seni bir daha asla görmeyeceksem, küçük bir sapkınlığımı birlikte giderebilir miyiz?" diye soruyorum.

Ezra beni penisinin üzerinde zıplatmayı bırakıyor. "Bunun Beş Bin Rahip-Şeytan Kovucu ile bir ilgisi var mı?"

Yanaklarım kızarıyor, utanç verici temel anılar zihnimde canlanıyor. Titreşim. Rahip. Kendi utancımın pençesinde kaybolmuşken, daha fazlasını eklemenin bir zararı olmayacağını düşünüyorum.

Bu fetişimi daha önce kimseyle paylaşmadım. En hafif tabirle tuhaf, bu yüzden sadece yalnız başıma, ikinci bir tarafın da dahil olmasını hayal ederek kendimi şımarttım. Ezra'nın bir noktada bununla ilgili şakalar yapacağından eminim, ama fantezimi hayata geçirmek için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu.

"Benimle birlikte banyo yapmanı istiyorum," diye patavatsızca söylüyorum, fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan.

Ayaklarımı yere indiriyor. "Şimdiye kadar yaptıklarımıza kıyasla bu çok hafif."

"Henüz işim bitmedi." Derin bir nefes alıyorum. "Beni yıkamanı istiyorum."

"Burası çok hoşuma gidiyor—"

"Ve sonra beni boğmanı istiyorum."

Gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Affedersiniz, sanırım sizi yanlış anladım. Beni boğmanızı istediğinizi sandım." Garip bir şekilde kıkırdadı çünkü ikimiz de bunu söylediğimi biliyorduk.

"Beni cinsel tercihlerim yüzünden yargılama Ezra. Beni lanet olası bir Noel kazı gibi bağlamak istediğinde tek kelime etmedim."

"Pekala, haklısın, ama insan boğulmak istediğine nasıl karar verir? Tesadüfen mi, yoksa...?"

"İlla bilmek istiyorsanız, ergenlik dönemimde çok mastürbasyon yaptım. Duş başlığı olarak aşağı çekip bacaklarınızın arasına bastırarak kendinizi yere yığabileceğiniz türden bir duşumuz yoktu, bu yüzden küvetin musluğuyla yetinmek zorunda kaldım."

"Peki bu boğulmaya nasıl dönüştü?"

"Ev eskiydi ve giderler berbattı. Su yavaş yavaş yükselirken, ya kurtulacaktım ya da yanlışlıkla kendimi öldürecektim. Böylece bir sapkınlık doğdu."

"Peki ben seni boğarken ne yapacağım?"

Bu konuda gerçekten zorlanıyor, ama en azından beni küçümsemiyor ya da "hayır" demiyor.

"Beni becermen yeterli," diyorum. "Beni becer ve altında tut."

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Her şeyi bir kere deneyeceğimi hep söyledim, ama belki bunu değil."

"Bana biraz nefes alma fırsatı vermeye kendine güvenmiyor musun? Ben sana güveniyorum." Bu sözler ağzımdan çıktığı anda, bunun doğru olduğunu biliyorum. Ona güveniyorum. Ve bu yüzden ölebilirim.

Beni kendine doğru çekip başımın tepesini öptü. "Hadi banyo hazırlayalım."

Ezra beni banyoya doğru götürürken penisi gevşedi. Bu villalardaki duvardan duvara küvetler çok büyük, ikimiz için de bolca yer var. Sıcak bir banyo hazırladık ve ben içine girdim.

Ezra arkamdan gelip beni kendine doğru çekiyor ve şampuanı almak için diz çöküyor. Saçımı yıkıyor, parmakları ıslak saç tellerinin arasında dolaşıyor. Tekrar sertleşmiş durumda ve o sertliği omurgamda hissetmekten memnunum.

Ardından vücudumu yıkıyor, her kıvrımı özenle ve hayranlıkla temizliyor. Dudaklarından küçük iltifatlar dökülüyor.

"*Tanrım, sen çok mükemmelsin.*"

"*Cildiniz çok yumuşak.*"

Onun ilgisi karşısında içimden gurur duyuyorum ve olacakları merakla bekliyorum.

Dizlerimin üzerine doğruldum ve ellerinin bacaklarımın arasına düşmesine izin verdim. Penisi kalçalarımın sürtünürken, onun için eğildim ve o da içime girdi. Göğüs uçlarım suyun altına batarken küvetin iki yanından da tuttum. Su yüzeyine o kadar yakındım ki, ağır nefes verişim suyu dalgalandırdı. Heyecan omurgamdan yukarı doğru yükseldi.

"Beni boğ," diyorum.

Eli sırtımdan yukarı doğru hareket ediyor ve başımın arkasında duruyor. Bir katil asla tereddüt etmez, ama o bunu yapmaya cesaret edemiyor. Ama buna *ihtiyacım var* .

"Bunu beni boğmak gibi düşünme," diyorum. "Boğmak yerine, beni su altında tutmak gibi düşün."

"Yani... seni boğuyorum."

Sinirlenerek doğrulmaya çalıştım ama o bana doğru hamle yaptı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Yapmayacağım demedim ve seni becermeyi henüz bitirmedim." Saçlarını eliyle kavradı. "Güvenlik kelimesi kullanamayız ama en azından güvenli bir harekete ihtiyacımız var. Seni çok uzun süre tutarsam nefes almaya ihtiyacın olduğunu bana bildirmek için yapabileceğin bir şey."

"Bize gerek yok—"

"Benim kuralım bu. Güzel amcığınızı becerirken su altında tutulmak istiyorsun ve ben de güvenli bir hareket istiyorum. Seni yukarı çekmemi istersen, yumruğunu kaldır. Anladın mı?"

İhtiyaç sahibi.

"Anladığınızı söyle."

"Anlıyorum. Geri çekilmen gerekirse yumruklarımı kaldırırım."

"Aferin kızım."

"Gözlüklerinizi çıkarmayacak mısınız?"

"Hayat kurtaran el hareketinizi görme engelli birinin izlemesini mi istersiniz, yoksa...?"

İtme hareketini durduruyor, öne eğiliyor ve yüzümü suyun altına itiyor. Karanlık bir boşluk beni sarıyor ve dünya sessizleşiyor. Akciğerlerimdeki oksijen azalmaya başlıyor. Tükeniyor. Tükeniyor. Ama o benimle sevişmiyor. Diğer adımları atmadan beni kelimenin tam anlamıyla boğuyor.

Yumruğumu kaldırdım ve o da beni sudan çıkardı.

"İyi misin?" diye soruyor.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimden yaşları sildim. "Bu, karnını okşayıp başını sıvazladığın zamanki gibi mi? Beni aynı anda hem boğamazsın hem de benimle sevişemezsin, değil mi?"

Bana doğru hamle yaptı, beni öne doğru savurdu ve çenemi suyun altına soktu. Başımı tekrar aşağı itti ve bu sefer ihtiyacım olan her iki eylemi de elde ettim.

Elim bacaklarımın arasına gidiyor ve ciğerlerim hava için çılgık atmaya başlarken klitorisimi ovuyorum. Ama pes

etmeyeceğim. Bu orgazmı nefes almaktan daha çok istiyorum.

Ne yazık ki, vücudum bu mesajı almıyor. Sadık sağ elim klitorisimin üzerinde düzenli daireler çizerken, aldatıcı sol elim bacaklarıma katılarak su altında bir mücadeleye giriyor. Yaklaşan ölüme karşı savaşmak heyecanın bir parçası, ama Ezra bunu anlamıyor ve beni yukarı çekiyor.

Öksürükler ve nefes nefese kalmış bir halde, "Ben... yumruk yapmadım," diyorum.

"Aslında boğuluyordun!" diyor, ama yine de ona birkaç artı puan vermem gerekiyor çünkü sürekli penisini içime sokuyor.

"Bu... işin bir parçası. İzin vermedikçe beni yukarı çıkarmayın—"

Son bir nefes almak için bile vakit bulamadan tekrar suyun altına itildim. Saat işlemeye başladı, ama artık daha az zamanım var. O beni akıl almaz bir şekilde becerirken ben de klitorisimi çılgınca okşuyorum.

Hiç beklemeden beni tekrar yukarı çekiyor. "Boğulurken içimde olmamı ister misin, tatlım?" diye soruyor.

Suya tekrar batırılmadan önce inleyerek "evet" diyorum. İşte bu daha iyi. Tereddütlerini bir kenara bırakıp gerçekten işe koyuluyor ve ölüm riski arttıkça bacaklarım arasındaki zevk de artıyor.

Güçlü kalçalarının her itişine karşı kendimi ovuşturuyorum, zevkimin peşinden koşuyorum. Zihnimde inliyorum, boğazımdan kurtulmaya çalışan sesleri bir türlü dışarı atamıyorum. Ciğerlerim kıt havanın bir zerresini bile dışarı vermiyor.

Göğsüm yanmaya başlarken görüş alanımın kenarlarına karanlık çöküyor. Bilincimi kaybediyorum ve eğer bu olursa, onu durdurmak için yumruk kaldıramam. Güvenli hareketi kurarken ikimizin de düşünmediği tek şey buydu ve buna çok sevindim. Tam da ihtiyacım olan itici güç bu.

Dudaklarım istemsizce aralandı, boşalırken ağızım suyla doldu. Tanrılara dua ediyorum ki beni yukarı çekmesin.

Orgazmımı mahvedecek.

Su içiyorum, ciğerlerime hava çekmek yerine mideme sıvı dolduruyorum. Bu, vücudumu gevşetmek için yeterli bir kandırmaca, bu yüzden suyun üstüne güçsüz bir yumruk kaldırmadan önce kendime bir milisaniye daha süre tanıyorum.

Öksürerek ve tatmin olmuş bir halde, saçlarımdan tutup beni geri çekiyor ve ben hâlâ kasılırken içime boşalıyor.

Oturuyor ve ben de ona doğru dönüyorum. Beni kucağına çekiyor ve ikimiz de bacaklarımızı geriyoruz.

"Bunu durdurmalıyız," diye fısıldadım sonunda boynuna.

"Böyle bir şey yapmamıza gerek yok."

Artık sadece vajinamla düşünmediğime göre, ikimize de neden burada olduğumu hatırlatmam gerekiyor. "Bir görevim var, Ezra. Kardeşimin katilini bulmalıyım. Odaklanmam lazım. Ve sen varken odaklanamam."

Başımı öptü. Birkaç saniye sonra, "Katilini bulmana yardım edeceğime söz veriyorum. İki çift göz birinden iyidir," dedi.

Güzel bir jest ama planındaki sorunu göremiyor. "Eğer Adonis adında bir mezbaha benim vajinamda yaşamıyorsa, bunu birlikte yapmaya kalkarsak pek bir şey bulacağımızı sanmıyorum."

Gülmeye başladı. "Olaylara yanlış bakıyorsunuz. Seks, ipuçları aramakla geçen zorlu bir günün ardından tadını çıkarabileceğimiz hoş bir bonus sadece."

İçimden bir iç çekiş çıktı. "Güzel olurdu ama nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum."

"Bir dene bakalım," diyor.

İstiyorum ama bu adama karşı duygular besleme riskini göze almak istemiyorum. Cat'e karşı duygular beslemeye başlanmam bile yeterince kötü. İki kişiye birden önem vermek zamanımın çok büyük bir kısmını alacak.

Ama çıplak bedeni benimkine yapışmışken, en korkunç gerçeği fark ediyorum. Nasıl fark etmedim? Bunca zamandır gözümün önündeyken bunu nasıl kaçırdım?

Ezra'ya karşı hisler beslemeye kendimi
engelleyemiyorum çünkü bu zaten oldu.
Ona aşık oluyorum.

Ondokuzuncu Bölüm

Ezra

Kampın üçüncü sabahında, uzak ufkun hemen üzerinde **Koyu** fırtına bulutları gökyüzünü benek benek kaplıyor, ama yine de balık avı gezisinin tadını çıkarabileceğimizi umuyorum. Grim çoktan kaptanın direksiyonunda, kalkış için hazırlık yapıyor ve Bennett de güverte altında sığırları bağlama yerlerine yerleştirmeye yardım etmekle meşgul.

Gece yarısından çok sonrasına kadar Kindra'nın villasında kaldım, bu yüzden umarım bu sabah çıkmak için yeterince uyumuştur. Şafak vakti uyanıp bütün gün teknede oturmak konusunda pek hevesli değildi, ama Abattoir Adonis'i nasıl bulacağımız konusunda bir strateji tartışabileceğimizi söyleyerek onu ikna ettim.

Bu kişi elbette benim, ama o bunu henüz bilmiyor.

Son günde ona gerçeği söylemeyi hâlâ planlıyorum. Gerçeği açıklamadan önce onunla geçireceğim bu zamanı çalmak bencilce, ama kendime engel olamıyorum. Sonunda o istediğini alacak, ben de muhtemelen hak ettiğimi alacağım.

O ana kadar onunla geçireceğim zamanı en iyi şekilde değerlendireceğim.

Sahil şeridine doğru bakarken, iskeleye doğru ilerleyen iki figür görüyorum. Parlak neon yeşil mayoya bakılırsa, bunlardan biri Cat olmalı, bu da diğerinin Kindra olduğu anlamına geliyor.

Göğsümde heyecan ve korku eşit oranda yer kaplıyor. Onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum, ancak bir noktada kardeşinin katili konusu mutlaka gündeme gelecek ve yalan söylemesi hiç hoşuma gitmiyor.

Rıhtıma vardığında elini kaldırıp selam veriyor, ben de karşılık veriyorum. Siyah tek parça mayo ve kısa kot şortuyla çok güzel görünüyor. Haki şort ve polo tişörtümle biraz fazla şık giyinmiş gibi hissediyorum ama suya girmeyi planlamıyorum. Bunun için sığırlar var zaten.

"Ona bol bol kahve içirdim, bu yüzden yirmi dakika öncesine göre biraz daha sakin," diyor Cat tekneye binerken.

Kindra gözlerini devirdi. "Kızgın değildim. Uykuluydum. Arada fark var."

Kızların her biri atıştırmalıklar, içecekler ve malzemelerle dolu büyük birer plaj çantası taşıyor. Bunları teknenin önüne taşıyıp banklardan birine oturuyorlar. Bennett de bize katılıyor ve Grim'e onay işareti veriyoruz. Motoru çalıştırmak yerine bize doğru geliyor.

"Bu sabah dışarı çıkmak istediğinizden emin misiniz?" diyor. "Uzaktaki dalgalar pek de dostane görünmüyor ve gökyüzü kararıyor."

Hepimiz başımızı ufka doğru çevirdik ve haklıydı. Karanlığın dağınık noktaları bir araya gelerek suyun üzerinde uğursuz bir mürekkep lekesi oluşturmuştu.

"Biraz açılıp, yaklaşınca geri dönemez miyiz?" diye soruyor Cat. "Daha önce hiç açık deniz balıkçılığı yapmadım."

Bennett alaycı bir şekilde, "Daha önce pek çok şeyi hiç yapmadın. Mesela birini öldürmeyi." dedi.

"Çocuklar, uslu durun," diyor Kindra. Grim'e dönüyor. "Gerçekten ne kadar ciddi bir durum bu?"

Grim gözlüklerini çıkarıp gömleğiyle temizlemeye başladı. "Fırtınaya doğru gitmekten korkmuyorum, ama uzun bir hayat yaşadım. Bundan ne anlarsınız, size kalmış."

"Hâlâ buradayım," diyor Bennett.

"Ben de," diyor Cat, sesindeki titremeyi duyabiliyorum. Bunu sadece kardeşime, kendisinin de onunki kadar büyük testislere sahip olduğunu göstermek için yapıyor.

Kindra'ya bakıyorum ama o hâlâ seçeneklerini değerlendiriyor. Bennett ve Cat'i yalnız bırakıp Grim'in onları birbirlerini öldürmekten alıkoyacağına güvenemem, bu yüzden onun da benimle gelmesini ummaktan başka çarem yok.

Sonunda başını salladı. "Pekala, ben de kalacağım."

Biz yerimize otururken Grim direksiyon başına geri çekiliyor.

Balık tutma yerine giderken kimse konuşmuyor. Cat teknenin kenarından kusmakla meşgul, zaten geri kalanımız da birbirimizi duyamazdık. Dalgalar çok hırçın ve Grim sanki ölüm dileği varmış gibi dalgalara dalıyor. Belki de onun uyarısını dikkate almalıydık.

Tekne nihayet durup Grim demir attığında, Kindra ve ben yem almak için güverte altına indik. Yanımızda üç tane Sığır getirdik, hepsi şu anda çıplak ama pembe veya kırmızı tulumlu ağıla aitler. Her birinin boynunda metal tasmalar var ve tasmalardan duvara bağlı çelik bir çubuğa uzanan bir zincir bulunuyor.

Kindra adamlardan birine doğru ilerler. Onu seçtim çünkü karısını ve iki oğlunu öldürdü, sonra da on yaşındaki kızını kötü amaçları için yanında tuttu. Tam bir baş belası ve onun çektiği acıya şahit olacağım için mutluyum.

"Yem olarak kullanmak istediğimiz her şeyi kesip atabilir miyiz?" diye soruyor.

Bir dolaba doğru ilerleyip içinden elektrikli bir dağlama aleti çıkarıyorum. "Evet, sonra da kanamayı durdurmak için bunu kullanacaksın ki devam edebilelim."

Kindra, aleti elimden alıp yakındaki bir prize takarken, "Mükemmel," diyor. "İlk önce neyi çıkaracağımı biliyorum."

Adamın elleri arkadan kelepçelenmiş, ayakları da sert bir çubuğa zincirlenmiş, bu yüzden kadına zarar verme ihtimali yok. Bu da demek oluyor ki ben de rahatlayıp gösteriyi izleyebilirim.

Ona doğru yaklaştı ve gevşek penisini eline aldı. Tam onu kesecek olsa da, içimde bir kıskançlık dalgası yükseldi. Başka bir adamın cinsel organıyla oynamasını görmek beni rahatsız etmemeliydi. Birinin kalbime onun sonsuza dek benim olmadığını hatırlatması gerekiyordu. İki gün sonra benden nefret edecek.

Kindra cebinden bir bıçak çıkarıp penisini kesiyor. "Kesiyor" derken, kelimenin tam anlamıyla kesiyor demek istiyorum. Bıçak muhtemelen inanılmaz derecede körelmiş, çünkü kesene kadar birkaç dakika boyunca kesmeye devam ediyor. Sığır, tüm bu süreç boyunca burnundan çığlık atıyor—dudakları süper yapıştırıcıyla kapatılmış—sonra küçük egosundan ayrıldıktan sonra bayılıyor.

"Kahretsin, ütü hâlâ yeterince sıcak değil," diyor kadın, kan metal zemine sıçrarken. "Ben beklerken şuna biraz baskı uygulayabilir misin?"

Eğer o açık yarayı tutmak onun ona dokunmayı bırakmasını sağlayacaksa, evet, kesinlikle baskı uygulayacağım.

İleri adım attım ve elimle penisinin kalıntılarını kavradım. Adam bilinci yerine gelirken bana baktı, burnundan tekrar çığlık atarken gözleriyle yalvarıyordu.

"Sana hiç acımıyorum," diyorum. "Sen pis bir sapıksın ve bunların hepsini, hatta çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Sapık mı?" diye soruyor Kindra.

"Özür dilerim canım. Bazen ana dilimdeki argo kelimeleri kullanıyorum. Bu, onun iğrenç bir çocuk tacizcisi olduğu anlamına geliyor."

Gözleri anlayışla parladı. "İngiliz kökeninizden bahsetmişken, neden sizin ve kardeşinizin aksanları farklı?"

"Babamız biraz çapkındı. Muhtemelen Antarktika da dahil olmak üzere her kıtada kardeşlerimiz var. Annem öldüğünde, Amerika'da küçük bir erkek kardeşim olduğunu bildiğini söyledi, bu yüzden onu bulmak için okyanusun öbür tarafına geçtim."

"Bu ne kadar sürdü?"

Onun kimliğini ve yerini öğrenmek için ne kadar çok uğraştığımı hatırlayınca başımı sallayıp gülümsüyorum. "Çok uzun sürdü. Sadece adını ve benden üç yaş küçük olduğunu biliyordum. Ama bu yolculuk bana, çoğu insanın keşfedilmesini istemeyeceği şeyleri keşfetme konusunda çok iyi olduğumu gösterdi. Özel dedektiflik işime de böyle başladım."

Kadın, adama doğru yaklaşırken penisi bana doğru uzattı. "Bunu tut. İki elimi de kullanmam gerekecek."

Yüzümü buruşturarak uzatılan uzvu alıyorum. Penis bir erkeğin en çekici kısmı değil, hele ki cansız bir et yığınının dönüştüğünde, daha da itici oluyor.

Kindra, demirin ucunu adamın açıkta kalan etine bastırırken hiç tereddüt etmedi. Duman tavana doğru yükseldi ve küçük odayı mide bulandırıcı yanmış et kokusuyla doldurdu. Adam zincirlerinde çırpınıp kıvranırken, Kindra demirle yarasını takip etmeye devam etti.

"Eğer yerinde durmazsan, sıradaki adım kışına girecek," diyor.

Daha seksi olabilir miydi?

Sonunda kanamayı kontrol altına aldığı anda, merdivenleri çıkmaya başlıyoruz.

"Peki neden Amerika'da kalmaya karar verdiniz?" diye soruyor.

"İngiltere artık bana ev gibi gelmiyordu. Babamla yakın değilim ve hiç sağlam arkadaşlık kuramadım. Ben de senin gibiyim, kendi halimdeyim."

"En azından bir erkek kardeşin var," diyor.

Bu kalbime saplanan bir bıçak gibi. Kardeşini öldürdüğümü hâlâ hatırlamıyorum ama bunu yapan ben olmalıydım. Et kancalarına asılmıştı ve benim yöntemimi başka kimse kullanmıyor. Ölümü hakkında daha fazla şey bilseydim, belki neden benim elimle ölmesi gerektiğini hatırlayabilirdim, ama şu an böyle acı verici bir konuyu tekrar açmak istemiyorum.

Cat ve Bennett, oltaları hazırlamak için teknenin arkasına gittiler. Onları herhangi bir şey yapmaya bırakmamamız gerektiğini bilmeliydik, çünkü hiçbir şey başaramadılar. Ekipmanlarımızı hazırlamak yerine, acımasız sözlerle dolu hararetli bir tartışmaya girdiler.

Kindra aralarına girer. "İkiniz de artık sevişsenize!"

"Kindra, iğrenç!" diye ciyakladı Cat. "Bennett'in herpes mıknaısına bir santim bile yaklaşmaktansa, elindeki o hayalet penisle kendimi becermeyi tercih ederim."

"Herpes mıknaısı mı?" Bennett'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şunu bilmenizi isterim ki, korunma yöntemleri kullanıyorum ve hiç cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olmadı!"

"Asla mı?" diyorum.

Bennett'in omuzları düştü ve gözleriyle bana öfkeli bakışlar fırlattı. "Hiçbir zaman *tedavi edilemez* bir cinsel yolla bulaşan hastalığım olmadı."

Kindra ve Cat ikisi de ondan bir adım uzaklaşırlar.

Bennett yanımdan geçerken, "Üçünüze de lanet olsun," dedi. "Bana ihtiyaç duyan olursa Grim'le birlikte dümenci kabininde olacağım."

Kendini tutamayan Cat, son darbeyi indiriyor: "Eğer bel soğukluğu için en iyi antibiyotiği bilmemiz gerekirse, mutlaka sizi bulmaya geleceğiz."

Aslında klamidya enfeksiyonuydu, ama yeterince zarar verdim, o yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Tayland'ı ziyaret eden herkes hata yapar.

Bennett gittikten sonra oltaları kurmaya başlıyoruz. Çok geçmeden sallanan dalgalar Cat'i tekrar teknenin kenarına doğru koşturuyor. Kindra, güverte altına inip uzanmasını öneriyor. Geminin ortasında olduğu için sallanma daha az hissedilecek. Cat başını sallıyor ve aşağı iniyor.

Ve geriye iki kişi kaldı.

Etrafta bizi görecekt kimse yokken, Kindra'nın yanına yaklaştım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Diğerleri olmasaydı seni korkuluktan aşağı eğip reverans yapardım," diye fısıldadım kulağına.

"Onlar öyle olsa bile yine de yapardım," diyor alaycı bir gülümsemeyle ve haksız da değil. "Fırtına gelmeden önce oltayı suya atalım."

İşe koyuldum ve sararmış penisi elim büyüklüğünde bir kancaya taktım. Onu karanlık suya bıraktık, sonra da arkamıza yaslanıp bekledik.

Aramızdaki sessizlik beni tedirgin ediyor. Suya bakıyor ama derin düşüncelere dalmış olduğunu görebiliyorum. Son güne kadar biraz zaman kazanmanın ve onu oyalamanın bir yolunu bulmalıyım. Kardeşini neden öldürdüğümü keşfedebilirsem, belki de bunun haklı bir şey olduğuna onu ikna edebilirim.

Ardından çözümü kucağıma koyuyor.

"Seksenlerin olayı neydi?" diye soruyor. "Acaba o, Mezbahadaki Adonis olabilir miydi?"

Belki bir çıkış yolu sunmuş olabilir, ama sakın kalmalıyım, bu yüzden omuz silkiyorum. "Mümkün, sanırım. Teksaslıydı, ama seri katiller de herkes gibi iş için seyahat edebilirler."

Kindra ürperdi. "Bana I-90 katilini hatırlattı. O adamı yakaladılar mı acaba?"

"Hayır, ve sanırım asla da olmayacak. Görünüşe göre bir süreliğine ortadan kaybolmuş durumda. Aylardır yeni bir ceset bulunamadı."

Bir an bunu düşünüyor, sonra da "Sence bundan hiç vazgeçer misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bana kalırsa, öldürme ihtiyacım genetik. Kardeşimle birbirimizi tanımadan önce de katıldık ve babamız da hâlâ aktif bir katil."

"Babanız da mı?" Gözleri kocaman açıldı. "O da bizim gibi hayırlı işler yapıyor mu?"

Bu, değinmek istemediğim bir konu. Çok utanç verici. Ama o sordu ve onunla kendimi güvende hissediyorum, bu yüzden cevap veriyorum. "Hayır. Babamla yakın olmamamızın bir sebebi var. Ayrım gözetmeden öldürüyor. Çocukları öldürme noktasına kadar gitmedi, bu yüzden hala konuşuyoruz, ama Bennett ve benim katılmadığımız bazı şüpheli kararlar aldı."

"Üzgünüm Ezra."

Başını omzuma yaslıyor ve elini bacağıma koyuyor. Bu tür sevgi ve teselli tekliflerine alışkın değilim ve ancak şimdi uzun zamandır nelerden mahrum kaldığımı fark ediyorum. Öte yandan, bir kadından bu tür bir ilgiye hiç ihtiyaç duymamıştım.

Gerçekte, hiçbir şey kaçırmadım. Sadece bekledim.

Onun için.

Elimi çenesinin altına koyup yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. Öpücük bekleyerek gözlerini kapatıyor ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum ve eli daha yukarıya doğru gidiyor.

"Sözünüzü kesmek istemem," diyor Cat yanımda.

Kindra geri çekilip saçlarını düzeltti. "Daha iyi hissediyor musun? Çok uzun süre kötü durumda kalmadın."

"Hayır, değilim ve birazdan kendinizi daha kötü hissedeceksiniz." Telefonunu Kindra'ya doğru tuttu. "E-posta iki gün önce gönderildi, ancak adadaki sinyal neredeyse yok denecek kadar az. Sanırım kısa bir süreliğine sinyal aldık, çünkü bu mesaj az önce geldi."

Kindra telefonu alıp ekrana bakıyor, okuduğu her kelimeyle yüzü daha da soluyor. Okumayı bitirdiğinde ise

tüm rengi solmuş oluyor.

"Sanırım yeni bir iş aramaya başlamalıyım," diyor.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

Cat ve Kindra, buraya nasıl geldiklerini ve Kindra'nın işinin neden tehlikede olduğunu sırayla anlatıyorlar.

Kindra, "Benden son durumu öğrenmemi istiyor ve ona verecek hiçbir şeyim yok," diyor. "Burada bulunmamın iki nedenine odaklanamayacak kadar seninle birlikte olmaktan meşguldüm."

"Bunu ayarlarken ne kadar gizli davranması gerekeceğini bilmiyordum," diyor Cat. "Hepsi benim hatam."

Bennett'in aksine, sarışın kıza daha fazla sataşmayacağım, gerçi Kindra'nın bu adada geçen herhangi bir şey hakkında hikaye yazabileceğine inanması için tam anlamıyla cehalete düşmüş olması gerek.

Öte yandan, belki de 80'ler her sorunun çözümüdür.

"Size bir cevabım olabilir. Hemen geri döneceğim," diyorum.

Aklımda bir plan şekillenirken aceleyle dümen odasına koştum. İşe yarayabilirdi, ama büyük ölçüde Bennett'in yardımına bağlıydı ve güvertede yaptığım küçük işnelemeden sonra bana herhangi bir yardımda bulunacağından emin değildim.

Grim direksiyon başında derin bir uykuya dalmış, elleri kucağında, çenesi göğsüne yaslanmış. İnce dudaklarından her birkaç saniyede bir hafif horlama sesleri geliyor. Ben kabine girerken Bennett silah dergisinden başını kaldırıp bana bakıyor.

"Geri dönmeye hazır mıyız, yoksa önce geçmişimle ilgili daha fazla şey mi gündeme getirmeniz gerekiyor?" diye soruyor.

Ona sesini kısmasını işaret ettim, sonra yanına oturdum. "Aslında, senden bir ricam olması gerekiyor."

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça cesurca bir hareket. Ayrıca pazarlık kozunuz da yok. Ben zaten

Gary'yi öldürme hakkını elde ettim."

"Beni bir dinle," diyorum. "Odamdaki et kancalarını alıp Seksenler tarzı villaya saklamayı istiyorum."

Nereye varmak istediğimi zaten biliyor ve ben sözümü bitirmeden başını sallamaya başlıyor. "Hayır, kesinlikle hayır. Yanlış kafayla düşünüyorsun Ezra. Bu kıza yalan söylemeyi planlıyorsun ve o bunu hak etmiyor. Sarışını kandırmana bütün gün yardım ederdim ama Kindra'yı seviyorum, bu yüzden onu zaten kandırdığından daha fazla kandırmana yardım etmeyeceğim."

"Hâlâ son günde ona söylemeyi planlıyorum. Bu değişmedi. Ama biraz daha fazlasını istiyorum—"

"Onu becermenin zamanı geldi mi? Anlıyorum. Ama cevabım hâlâ hayır."

"Hayır, söylemek istediğim bu değildi. Kardeşini neden öldürdüğümü öğrenmek istiyorum ve bunu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Bu bana o zamanı kazandıracak ve Kindra'ya da yardımcı olacak."

Ona patronuyla olan durumunu ve Seksenler'in ölümünün bu soruna nasıl bir çözüm olabileceğini açıklıyorum. Sadece Jim'in Seksenler'in kimliğinin açıklanmasına onay vermesi gerekiyor ve Bennett'in bu onayı alma olasılığı daha yüksek.

Bennett içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı. "Pekala," dedi inleyerek. Ellerini çekti ve gözlerimin içine baktı. "Ama bunu tek bir şartla yapıyorum. Ne olursa olsun, son günkü avdan önce ona gerçeği söyleyeceksin."

"Neden avdan önce? Havaalanında, yollarımız ayrılmadan hemen önce yapamaz mıyım?"

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Hayır, yapamazsın. Eğer bu çukuru kazmana yardım etmemi istiyorsan, oradan kendi başına çıkmanı istiyorum. Bunu onun için doğru yoldan yapmalısın, senin için kolay yoldan değil. Sana bir yandan bir yandan da küfür etmesi için zamana ihtiyacı var ve ben bunu görmek istiyorum."

"Yani ödemeniz benim kamuoyu önünde rezil olmam mı olacak?"

"Evet."

"Bu da muhtemelen ava çıkamayacak kadar üzgün olacağım anlamına geliyor."

Elini sırtıma vuruyor. "Ben de bunu düşündüm. Gary'yi o zaman öldürmeyi planlıyorum ve sen ortadan kalkınca, 'kazara' benim avımı alman riski de kalmayacak."

"Bu sadece bir kez oldu, Bennett. Sadece bir kez."

"Bu da fazla oldu." Ayağa kalkıp gerindi. "Git, yalanlarından oluşan küçük ağını ör. Hava kararınca sineği tuzağa koyacağım."

Kızların yanına aceleyle geri döndüm, ama balık yakalamak için bana ihtiyaç duymadıklarını görünce mutlu oldum. Kindra oltanın ucunu havada tutuyor, yukarı aşağı hareket ettirirken Cat ile birlikte gülüyordu. Ama yaklaştıkça bunun hiç de balık olmadığını fark ettim. Güverte altındaki sığırlardan biriydi.

"Kindra, köpekbalıklarını çekmek için kafasına bir kanca sapladı ve ayaklarını kesti," diyor Cat. Mavi gözleri çocuksu bir yaramazlıkla parlıyor.

Kindra adamın başını suyun üstüne çıkarırken ben de teknenin kenarından aşağıya bakıyorum. Adam burnundan nefes nefese kaldıktan sonra tekrar kızıl suya batıyor.

"Bu ip, bir insan ya da bir köpekbalığı kadar ağır bir şeye dayanacak şekilde tasarlanmamış," diyorum. "Muhtemelen kısa sürede kopacak."

Sanki ben istemişim gibi, ip koptu ve kıvranan beden derinliklere doğru batmaya başladı.

"İyi yolculuklar!" diye bağırır kedi uzaklaşan adama.

Kindra olta kamışını yerine geri koyduktan sonra bana döndü. "Bir şey çözdün mü?"

Kedinin görebileceğini umursamadan onu kendime doğru çekiyorum. "Sanırım iş problemine bir çözüm buldum, ama Bennett'in önce Jim'le konuşması gerekiyor."

Diğerine gelince, gece yarısı civarında villamda buluşmanı istiyorum. Biraz keşif yapmamız gerekiyor."

Kindra içten bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Orada olacağım."

Yirmiinci Bölüm

Ezra

giBi Omuzlarından biraz yük kalkmış , Kindra tekne yolculuğundan sonra çok daha hafif görünüyordu. Hatta villasına dönüp uyumadan önce benimle mini golf bile oynadı. Onu suçlamıyorum. Dün gece çok geç saate kadar ayakta kalmıştık.

O gittikten sonra Cat'i aramaya başladım. Kindra'nın Seksenler kulübesine et kancalarını koyduğumdan şüphelenmemesi için o benim alibim olacaktı. Onunla birkaç saat geçirdikten sonra, kardeşimin neden onunla anlaşılamadığından emin değilim. Etrafında bulunması oldukça keyifli biri.

Ama o Kindra değil.

Bu sabah yollarımız ayrıldığından beri, simsiyah saçlı tanrıçamı düşünmeyi bırakamadım. Şimdi bile, Cat ile tiki barda oturup güneşin suyun üzerinden batışını izlerken, aklım onda. İtiraf etmeliyim ki, bu hayallerin çoğu yetişkinlere yönelik ve kendimi iyice cinsel gerilim içinde buldum.

Bu gece seksle ilgili değil, ama odaklanabilmek için bu azgın Őehveti dindirmem gerekiyor. Eğer birkaç saat sonra villama gelmeden önce mastürbasyon yapmazsam, daha kapıdan içeri girmeden kıyafetlerini yırtabilirim. Ona olan zlemim o kadar büyük.

"ok eğlenceliydi ama geri dönüp bu geceye hazırlanmam gerekiyor," diyerek bar taburesinden kalktım Cat'e.

Alt dudağı büzülüyor. "Keşke ben de onlarla gelebilseydim."

"Biliyorum dostum. Ama sıkılırdın. l bir adamın eşyalarını kurcalamaktan başka bir Şey yapmazdık."

İnleyerek, "Dur artık. Bu çok heyecan verici geliyor." dedi.

Bütün hayatını bir mağarada mı geçirdi? Kindra ile birlikte olmak dışında, bunun hiçbir yanı bana heyecan verici gelmiyor. Kindra ile birlikte olmak her zaman heyecan vericidir.

"İeeğinizi unutmayın," diyor barmen yaklaşık otuz dakika önce sipariş ettiğim piŐa coladayı getirirken.

Elinden alıyorum, başımı sallıyorum ve villaların bulunduğu sokağa doğru yöneliyorum.

Böyle bir gece için dolunay uygun olurdu. Kitaplarda ve filmlerde hep dolunay olur. Ama bu gerçek hayat ve yıldızlarla dolu gökyüzünde ince bir hilal ışık parlıyor. Fırtına kıyıda çok uzakta kaldı, ama içimdeki fırtına Şiddetle devam ediyor.

Küçük verandadaki basamakları geçerken, boşta kalan elimle haki pantolonumu çözmeye başladım bile. PiŐa coladayı sehpaye koyarken ve penisimi kavrarken kapı arkamdan tık diye kapandı. Tüm panjurlar kapalıyken, burası mastürbasyon yapıp kafamı boŐaltmak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyordu.

Ağırlığımı sehpanın üzerine vererek, Kindra'yı düşünerek penisimi okşuyorum. Onu bağladığımı hayal ediyorum. Yumuşak tenini ısırdığımı. Bana durmam için

yalvarana kadar vajinasını yaladığımı. Hatta onu tekrar boğduğumu bile hayal ediyorum.

Oraya geldiğindeki görünüşü... Tarif edemem. Güzel. Kusursuz. Hiçbir şey uymuyor gibi. Gördüklerimi kelimelerle ifade edemesem de, beynime kazınmış görüntüler beni tam uçurumun kenarına getiriyor.

Tam o sırada dışarıdaki merdivenlerden ayak sesleri duydum.

Artık durmak için çok yaklaştım, bu yüzden piña colada bardağının kenarına doğru eğildim ve penisimin ucundan fışkıran sıvıyı emdim. Aynı renkte olmasına rağmen, sıvı karışmıyor veya dibe çökmüyor. Sadece yüzeyde uğursuz bir topak gibi yüzüyor.

Aman Tanrım. Balgam gibi görünüyor.

Başımı hızla çevirip, onu gizleyecek bir şey ararken neredeyse boynumu kırıyordum. Gözlerim bardağın yanında duran küçük mor şemsiyeye takıldı. İçindekileri karıştırırken kapağa bir tıkırtı duydum.

Pantolonumu ilikleyip kapıyı açarken delilleri içeceğin içine karıştırmaya devam ediyorum. Kindra olmak için çok erken, ama işte orada duruyor, vücuduna yapışan simsiyah bir kıyafet içinde inanılmaz görünüyor. Gözlerinin etrafına biraz koyu eyeliner bile sürmüş. Tam bir suikastçı resmi.

Tanrım, eğer bir gün birinin eliyle ölmek zorunda kalırsam, umarım bıçağı tutan o olur.

Villama girerken, "Biraz erken geldiniz," dedim.

"Seni gördüğüme ben de çok sevindim," diyor. "Yerimde duramıyordum, o yüzden yanınıza gelmeye karar verdim."

O benim içeceğime uzandı, ben de onu elinden aldım. Şaşkın ve açıkçası biraz da gücenmiş bir şekilde bana baktı, ben de bardağı ağızma dayayıp zorla bir yudum aldım.

"Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var, Ezra."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum, çünkü artık kesinlikle öyle düşünüyorum. Onun damak zevkini korumak için kendi damak zevkimi feda ediyorum.

"Kaba olma," diyor, elini bardağın tabanına sarıp kendine doğru çekerken.

Onu bırakıyorum. Elindeki o korkunç şeyi içmesini engellemek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bardağın kenarını ağızına götürüp uzun bir yudum almasını dehşet içinde izliyorum. Bu, hayatımda gördüğüm en büyük yenilgi. Sanki lüks bir şarap turunda enfes bir kadeh merlotun tadını çıkarıyormuş gibi, ağızındaki sıvıyı gezdiriyor.

"Bu ne?" diye soruyor, emin olmak için bir yudum daha alarak. "Bunu kendin mi yaptın?"

"Öyle diyebilirsin." İçeceği elinden almaya çalışıyorum ama o tekrar göğsüne bastırıyor.

Göğsüm sanki kalp krizi geçirecekmişim gibi sıkışıyor. Alnımdan terler akıp yanaklarıma doğru yuvarlanıyor. Tek istediğim, içmeyi bırakması ve bana bununla ilgili daha fazla soru sormaması. Bu kesinlikle en gurur duyduğum an değil.

"Bir yudum daha alayım. Şu an çok stres altındayım." Bardağı geriye doğru eğip kalan kısmının dörtte birini içti, sonra öksürdü. "Şey, biraz ekşiydi..."

"Çünkü bu bir piña cum-lada."

Gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Ne dersiniz?"

"Sanmıyorum çünkü bunu zaten yaptım. O bardakta. Siz gelmeden hemen önce."

Şaşırtıcı bir şekilde omuzlarını silkip son bir yudum aldı. "Bu yüzden mi bu kadar hasta görünüyorsun?"

"Hasta görünmüyorum."

"Bir insanın bu kadar çok terleyebileceğini fark etmemiştim. Polis sizi cinayetlerinizle ilgili sorgulasaydı bu kadar perişan olmazdınız herhalde."

Bu konuda haklı. Alnımdaki teri siliyorum.

"Hem zaten senin menini ağızımda hissettim," diyor. "En azından bu daha katlanılabilir."

Konuşamayacak kadar şaşkınım, o yüzden son damlasına kadar içmesini öylece izliyorum. Bu kadınla ilgili şaşırtıcı

şeyler bitmiyor. Ve onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Bu tam bir sorun.

Kindra beni baştan aşağı süzdü, tepeden tırnağa inceledi. "Böyle giyinmişken keşif mi yapıyorsun?"

Gömleğime ve pantolonuma baktım. Ölen bir adamın villasına ne giydiğimin önemli olduğunu düşünmemiştim.

"Evet?" diyorum.

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Yatak odama doğru yöneldi ve ben de peşinden gittim çünkü odamda görmemesi gereken şeyler vardı. Daha doğrusu, bavulumda. Ve tam olarak da bavulumu yatağa sürüklemeye ve fermuarını açmaya başladı.

Onu durdurmaya çalışıyorum. Eğer Bennett anlaşılmamıza sadık kalmadıysa, çok kötü bir şeyle karşılaşacak. "Kendim giyinebilirim canım."

Bana bakıyor. "Tam olarak değil."

"Bir adamın olay yerine ne giydiği konusunda mı bok atmamız gerekiyor? Bu son derece kişisel bir kıyafet seçimi." Onu bavulumun kişisel alanından uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yerinden kıvıldamıyor.

Valizimin kapağını hızla açıp içine daldı. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladı, özenle katlanmış kumaşlarımı buruşturup yatağın üzerine bıraktı.

"Sanki Men's Warehouse dergisinden bir şeyler seçiyormuşum gibi hissediyorum dostum. Çok 'iş kıyafeti' tarzından farklı bir şeyin var mı?"

"Tişörtlerim var."

Valizimin dibine kadar ulaştı ve sonunda derin bir nefes aldım. Bennett beni kurtarmış. Çok şükür.

Ona biraz daha yaklaştım. "Saçma görünmek istemiyorum canım. Şöyle gidemez miyiz?"

"*Bana* gülünç göründüğümü mü söylüyorsun?"

Hayır, kastettiğim bu değildi.

Kindra, kesinlikle korkacağım bir fikir aklına gelince gözleri faltaşı gibi açıldı. Beni paramparça olmuş bavulumla

yalnız bıraktı ve mutfaktaki tüm dolapların açılıp kapandığını duydum. Elinde makas ve şeytani bir ifadeyle tekrar ortaya çıktı.

Hayatım için endişeleniyorum.

Makasla kasıklarına doğru hamle yaptı, ama aramızda mesafe bırakmak için elimi başına koydum.

"Ne yapıyorsun?"

"Biraz khort yapıyorum," diyor.

"Affedersin?"

"Haki şort."

"Benim haki renkli şortlarım var. Onları bir kenara atabilirsin."

"Bunlardan daha kısa."

"Arkadaşınızın giyeceği türden şortlarla ölü bir adamın eşyalarını karıştırmıyorum. Bu iş ortamına uygun değil."

"Yapmalısın."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim."

"Şey, sende deri bir kedi kostümü yok ve *gülünç şekilde* giyinen tek kişi ben olmayacağım." Tekrar öne atıldı.

Onu durdurmaya çalışıyorum ama o zaten kasıklarına kadar gelmiş durumda ve yapabileceğim tek şey, çift bıçaktan testislerimi korumak. Pahalı pantolonumun paçaları düşüyor ve yırtık, pürüzlü kumaş olması gerekenden çok daha yüksekte sarkıyor. Tam bir aptal gibi görünüyorum.

"Hayretlerim," diye fısıldıyorum kederle.

Haki renkli kısa şortlar asla moda olmamalı. Hiç kimse için. Hiçbir zaman. O kadar kısa değiller ki, Grim'inki gibi testislerim dışarı sarksın, ama yine de benim için biraz fazla Richard Simmons tarzı.

Ama eğer bu onu daha iyi hissettirecek ve yüzüne o gülümsemeyi getirecekse, o lanet şeyleri giyeceğim.

Bu mesele hallolduktan sonra villamdan çıkıp sıranın sonundaki Eighties'e doğru yürümeye başladık. Kindra'nın

spor ayakkabıları kaldırımda sessizdi, ama benim terliklerim yıpranmış tahtalarda gürültü çıkarıyordu.

Takla at, takla at, takla at, takla at .

Kindra bana bakıp ayaklarıma dik dik bakıyor.

"Ne? Güzel ayakkabılarımla bu *şortlarla* çok komik görünürdüm," diyorum.

"Zaten çok komik görünüyorsun," diye fısıldıyor.

"Rahat ettiğim kıyafetleri giymeme izin verilseydi bunu yapmazdım."

"Bir dahaki sefere kapüşonlu bir sweatshirt dene. Söz veriyorum bir daha asla eskisine dönmeyeceksin. Ayrıca, şu an o *şortlarla* oldukça rahat görünüyorsun," diyor bana kaşlarını oynatarak.

"Bak, şöyle yapalım. Eğer bir daha kıyafetlerimi kesmeyeceğine söz verirsen, sırf sana bir tişört alacağım."

"Lütfen ekstra büyük beden olsun, ben de giyebileyim."

Bunu söylediğinde, hafif terliklerim ayaklarımda kurşun ağırlıklara dönüşüyor. Kindra ne söylediğinin farkında olmayabilir, ama ben farkındaydım. Bu inzivanın dışında bir şeyler planlıyor. Bilinçaltı düzeyde, kesinlikle içinde olamayacağım bir gelecek düşünüyor. Ve bu, tüm bu olayın en trajik yanı.

Villaya ulaşana kadar sessizce yolumuza devam ediyoruz. Kapısı açık ve içeri giriyoruz.

Kindra telefonunu çıkarıp bir uygulamaya bir şeyler yazıyor, sanırım makalesi için Seksenler hakkında notlar alıyor. Jim, fotoğraf kullanılmadığı sürece Seksenler hakkında yazmasına izin vermişti ve Kindra da anlaşmanın gereğini yerine getiriyor. Organizatörün dar görüşlülüğünün fark edemediği şey ise, kelimelerin bir fotoğraftan daha güçlü olabileceğidir.

Ve benim kısa görüşlülüğümün fark edemediği şey, kendimi daha da derin bir çıkmaza soktuğumdur.

O et kancalarını bulduğunda, Adonis Mezbahası'nın gerçek kimliğini keşfettiğine inanacak. Muhtemelen çok

kapsamlı bir ifşa yazısı olacak, uzun bir makale yazacak; ama son gün ona gerçeği söylediğimde her şey boşa gidecek.

Eğer kardeşini neden öldürdüğümü anlayabilirsem, ona ölümünü kabullenmesine yardımcı olacak bilgileri verebilirim belki, ama bu? Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum.

O telefonunda bir şeyler yazmakla meşgulken, mutfağa girdim ve Bennett'in tembel bir herif olduğunu fark ettim. Et kancalarını bir yerlerde bırakmış, doğru. Tezgahın üzerindeki lambanın altında duruyorlar. Bunları buraya yerleştirmek için en fazla on adım atmış olmalı.

Et kancalarını böyle ortalıkta bırakan kim var ki? Ben bırakmam, üstelik ben et kancası kullanıyorum.

Kindra mutfağa girer ve parıldayan metali görünce gözleri faltaşı gibi açılır. Onlara dokunmadan incelerken başını yana eğip döndürür.

"Seksenler Adonis'in mezbahası mıydı?" diye fısıldıyor ve sesindeki hafif çatlak kalbimi parçalıyor. O metal kancalar onu benim kurguladığım korkunç bir anıya geri itti. Ve hâlâ *neden* yaptığımı bilmiyorum.

"Öyle görünüyor," diyorum ve bir yalanın tadı dilimde hiç bu kadar acı olmamıştı.

"Yine de kardeşimi asacak kadar güçlü görünmüyor. Ayrıca onu tam anlamıyla bir Adonis olarak da nitelendiremem."

Seksenlerin cılız fiziğine yönelik iğneleyici yorumu benim için bir iltifat olsa da, egomu okşamak yerine kalbime bir bıçak daha saplıyor.

"Belki de vinç veya makara kullanmıştır?" diye düşünüyorum.

"Bunu düşündürecek hiçbir şey görmedim."

"Bilmiyorum Kindra. Bir şekilde yapmış olmalı. Başka kimde böyle et kancaları olurdu ki?"

Benim de buna benzer et kancalarım var. *Bu* et kancalarına sahibim.

"Bu kadar hayal kırıklığı mı olacak?" Yüzünde yürek burkan bir yenilgi ifadesiyle tezgâha yaslandı. "Bundan daha görkemli olacağını hayal etmiştim. Onu bulup yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordum. Belki burada, adada değil, ama gerçek dünyada. Kardeşimin hak ettiği intikamı alabilirdim."

Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Seksenlerin onun erkek kardeşinin katili olması benim için harika ama Kindra için kesinlikle yıkıcı.

"Onu öldürmelisin," diyor, gözleri benimkine dikilmiş. "Beni değil."

"Üzgünüm canım. Eğer bilseydim, onu asla öldürmezdim. Sana gümüş tepside sunardım."

Bu bir yalan, çünkü *kendime* gümüş tepside hizmet etmem gerekirdi. Ve nedense bunu yapmakta zorlanıyorum. Kendini koruma içgüdüğü mü?

Ya da başka bir şey...

Yanına gidip kollarımı ona doladım. Beni itmek yerine, başını göğsüme yasladı ve kollarını belime doladı. Bu zayıflık anından faydalanmak istemesem de, neden böyle davrandığımı anlamak için zamanım azalıyor.

"Kardeşine ne olduğunu anlatabilir misin?" diye soruyorum. "Biliyorum, hassas bir konu ama belki faydası olur."

Başını salladı ve ben de bu fırsatı değerlendirdim.

"Ne zaman öldürüldü?" diye soruyorum.

"Önümüzdeki ay on yıl olacak." Kelimeleri göğsüme fısıldadı, sonra derin bir nefes aldı. "Aslında, şu an bunun hakkında konuşmak istemiyorum, sakıncası yoksa."

Başını okşadım. "Sorun değil canım. Yapmak zorunda değiliz."

En azından bir ipucu. On yıl önce. Bu biraz daha daraltıyor. Sanırım o yıl dört kişiyi öldürdüm. Ya da belki

altı. O kadar uzun zaman öncesini kim hatırlar ki?

Evet, kesinlikle öyle ve kardeşinin öldürülmesi aramızdaki ilişki olasılığını tamamen ortadan kaldırıyor.

Yirmi Birinci Bölüm

Genel

EH, haberi aldım ve işimi kaybetmeyeceğim, en azından bu iyi bir şey, ama son on yıldır peşinden koştuğum her şey gözlerimin önünde buharlaştı. Böyle bir şeyin sona ermesi suç olmalı. Bu adamı aylarca takip edip, kaçırıp sefil hayatına yavaş yavaş son vermeyi hayal ediyordum. Şimdi tüm bu öfkeyle ne yapacağım?

Ama sonra kulağımı Ezra'nın göğsüne yaslıyorum ve o öfke onun sıcaklığıyla birlikte yok oluyor. Onun kollarındayken öfkelenmek oldukça zor.

"Hadi senin villana geri dönelim," diyor.

Elimi tutuyor ve beni tahta kaldırımdan geri götürmek yerine sahile doğru götürüyor. Minik beyaz yengeçler ayaklarımızın etrafında koşuşturuyor ve gelen suya doğru hücum ediyorlar.

"Et kancalarını aldın mı?"

"Bunu yapmalı mıydım?"

Sanırım değil. "Hayır, muhtemelen böyle daha iyi. Bir daha asla et kancası görmezsem, çok iyi olur."

Sonunda villamın kapısına ulaştık ve bana iyi geceler öpücüğü vermek için yaklaştı. Ama şu an yalnız kalmak istemiyorum. Seks aklımdan geçen en son şey, ama onun arkadaşlığına çok ihtiyacım var. Onu içeri davet etmeden önce, kaldırımın kenarında bir figür belirdi.

"Neden böyle giyinmişsin?" diye soruyor Bennett, kapının yanındaki küçük ampulün yaydığı ışık çemberinin içine girerken.

"Kindra tek başına gülünç görünmek istemedi."

"Yani özensiz kesilmiş şortlar giymek zorundaydınız," diyor Bennett. "Anladım."

Kindra koluma vuruyor. "Gülünç görünmüyorum."

Cat, kaldırımın karşı tarafından olaya dahil olurken daha fazla ayak sesi duyuluyor, ancak Ezra'nın kısa şortundan fırlayan kaslı uyluklarına o kadar odaklanmış durumda ki neredeyse bana çarpıyor.

"Allah aşkına," diyor Ezra. "Bu partiye başka gelen var mı?"

"Sanırım hepimiz buradayız," diyor Cat, "ama pantolonunun geri kalanı kayıp."

Bennett ve Cat ikisi de gülüyor ve bir an için hepimiz Ezra'nın kıyafetinin ne kadar berbat olduğu konusunda ortak bir noktada buluşuyoruz.

"Talihsiz kıyafetim yüzünden hepinizin güzelce güldüğüne sevindim. Şimdi gidip düzgün bir pantolon giyeyim."

Bennett, Ezra'nın kolunu tutarak, "Mağaraya gidiyorum," dedi. "Yüzme şortunu giy ve orada buluşalım."

Ezra'nın bakışları benimkilerle kesişti. "Bize katılmak ister misin?"

Villama geri dönüp mutsuz bir cadı gibi davranmayı planlıyordum ama bana bakış şekli, cadılığımın bir süre daha bekleyebileceğine beni ikna etti.

Kedi çocuksu bir heyecanla kolumu kavradı. "Hadi Kindra, gece daha çok genç."

"Seni kimse davet etmedi," diyor Bennett, ama Cat onu görmezden gelip bana bakmaya devam ediyor.

Gece berbattı. Ama yine de Ezra'ya zoraki bir gülümseme gönderdim. "Sanırım kederimi biraz içkiyle gidermekten zarar gelmez. İçki olacak, değil mi?"

Kedi başını salladı.

"Üzerimi değiştirmeme izin verin, hepinizle orada buluşurum."

Ezra villasına doğru ilerlerken, Cat de aceleyle kıyafetlerini değiştirmek için uzaklaşınca Bennett hafifçe inledi.

Kapı arkamdan kapanıyor ve mağarada herkese katılmayı kabul ettiğime şimdiden pişman oluyorum. Yalnız oturup surat asmayı tercih ederim. Ama eğer biri beni bu berbat ruh halinden çıkarabilirse, o da Ezra'dır. Belki de Kedi de.

Parıldayan gümüş rengi tek parça bir mayoya sıkıştım ve üzerine siyah bir file örtü geçirdim. Ayaklarıma ucuz terlikler geçirdikten sonra, tahta kaldırımdan aşağı doğru yürüdüm.

Kan Mağarası muhteşem. Dev jakuzinin etrafını rengarenk tiki mumları çevreliyor ve kumun içinden çıkan ışıktandırılmazlar, kan lekeli taş sunağın üzerine kırmızı bir parıltı saçıyor.

Neredeyse bir masa gibi görünüyor; dört iri taşın üzerinde tek bir sağlam levha duruyor. Altından, sıcak su küvetine doğru kıvrılarak ilerleyen, kan izleriyle lekelenmiş bir kanal geçiyor. Sanırım bu, orada kurban edilenlerin kanında yıkanmak için yapılmış.

Ona bakıyorum ve kardeşimin katilinin orada yatarken nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Ölmeden önce ne kadar kan kaybetti? Acıdı mı? Umarım öyledir.

Umarım çok acı verici olmuştur.

"Kindra!" Kedi başımın yanında ciyaklıyor ve onu o sunağın üzerine bırakmayı hayal ediyorum.

"Ne?"

"Dikkatini çekmeye çalışıyordum ama sen boşluğa dalmış dalgın bakıyorsun. Sana bir içecek isteyip istemediğini sordum."

Hiç bu kadar içkiye ihtiyaç duymamıştım, ama tercihen Ezra'nın özel sosuyla hazırlanmış bir içki olmasın. "Evet, bir kadeh kırmızı şarap alayım."

Ezra arkamdan gelip omzumu kavradı. Ona yaslandım ve gözlerimi dev kayadan ayırdım.

"Evcil hayvanım için şarap," diye fısıldadı elime bir kadeh uzatırken.

Arkamı dönüp Ezra'ya baktım. Benim yaptığım şeyi, dizlerinin altına kadar uzanan bir mayo ile değiştirmişti.

Bennett yanlarına doğru yürürken, "Kim doğruluk mu cesaret mi oyunu oynamak ister?" diye soruyor. İki elinde bira şişesi var, birini Ezra'ya uzatıyor.

"On iki yaşında mıyız?" diye soruyor Ezra.

"Hayır, hatta daha da iyi," diyor Bennett. "Biz yetişkiniz."

"Oynayacağım," diyorum ve herkes bana bakmak için dönüyor.

"Kindra da varsa ben de oynarım," diyor Cat.

Bennett alaycı bir şekilde, "Elbette yapacaksın, küçük peşine takılan." dedi.

Ezra bir kadeh daha şarap alıyor çünkü ben ilkinin tek nefeste bitirmiştim, sonra da hepimiz jakuziye giriyoruz.

Cat, Bennett'e doğru döndü. "Doğruluk mu cesaret mi, aptal herif?"

"Gerçek."

"Berbat," diye mırıldandı Kedi.

"Hayır, saçma değil," diyor Bennett. "Akıllıca. Muhtemelen beni şenlik ateşine atlayıp yüze kadar saymaya cesaretlendirirdiniz."

"Kesinlikle yapardım," diyor Cat sinsi bir sırıtışla. "Doğrusu... Şey... Bize gerçek seri katil adınızı ve yönteminizi söyleyin."

Bennett ayağa kalkmadan önce büyük bir yudum aldı, arkasını döndü ve gömleğinin arkasını kaldırdı. Omuzlarının

arasında, diğer dövmelelerinin arasında iki kelime yazılıydı.

Kaos. Katil.

"Bana 'Kaos Katili' diyorlar," diyor.

"Onlar derken, beni ve onu kastediyor," diyor Ezra.

"Beni bu kadar tanınmaz kılan şeyin kaosum olması yüzünden benden nefret etmeyin. Bu benim tarzım. Bu sefer çekiç olabilir, ama bir dahaki sefere balta olabilir. Belki de ateş."

Cat dudaklarını bükerek, "Kendi katil adını vücuduna dövme mi yaptırdın? Bu da..." dedi.

"Birini öldürdükten sonra ne yaptığını bana neden söylemiyorsun? Şu an itibariyle, bu küçük grubun bir parçası olmak için can atan birisin, ama değilsin." Bennett'in gülümsemesi genişlerken Cat'in gülümsemesi soluyor. "Muhtemelen asla bizden biri olamayacaksın."

Belki de elime verilir verilmez bir dikişte içtiğim şarap kadehindendir. Belki de kardeşimin katilini arayışımın aldığı tam bir absürtlüktür. Her iki durumda da, Bennett'in sözleri Cat'in dudağının titremesiyle birlikte içimde bir sızıya neden oluyor.

Öne doğru eğildim ve şarap kadehinden bir yudum daha aldım. "Bennett, her zaman bu kadar acımasız olmak zorunda mısın?"

Kediye şöyle bir göz attı. Kedi acısını çoktan derinlere gömmüştü ve bunu o kadar hızlı yapmıştı ki, epey pratik yaptığını anlayabiliyordum.

Ezra, oyunu devam ettirmeye çalışarak, "Hadi devam edelim," diyor.

Bennett, Ezra'ya döndü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

Bennett'in "Crumpet Killer" (Çörek Katili) ismini nereden aldın? derken gözlerinden geçen şeytani parıltıyı hiç özlemiyorum.

"Bunu tekrar tartışmayacağım." Ezra başını salladı ve sadece başı kabarcıkların üzerinde kalacak şekilde suya daldı. "Bana meydan okumayı ver."

"Kindra'ya dövmeni göstermeye cesaretin var mı?"

"Kesinlikle hayır," diyor Ezra ve merakım uyanıyor.

Ezra'nın vücudunu gördüm. Sanırım vücudunun neredeyse tamamını. Ama utanç verici bir dövme fark etmedim. Gerçi, başka şeylere bakmakla oldukça meşguldüm.

"Sporcu ruhlu olmayın," diyor Bennett.

"Pekala, salak herif."

Ezra ayağa kalkar, arkasını döner ve mayosunu indirir. Sol yanağında yeşilimsi bir... yılan mı var? Sanırım yılan olması gerekiyor. Çok dikkatlice bakıyorum çünkü kırmızı bir gülün üzerinde duran bir penise benziyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyorum, elimi ağzımdan çekerek.

Mayosunu yukarı çekip tekrar suya giriyor. "Amerika'ya ilk taşındığımda, kardeşimle sarhoş olup dövme yaptırmaya karar verdik. O aptalca ismini vücuduna yazdırdı, ben de gülün üzerinde bir kobra seçtim. O dövme 'sanatçısı' belli ki hayatında hiç kobra görmemiş, bu yüzden sonsuza dek kışımında penis varmış gibi görüneceğim."

"En güzel kısmı bu bile değil," diyor Bennett gülerek. "Öldüğünde, adli tıp görevlisi onu ters çevirecek ve o güzellikle yüz yüze gelecek."

"Defol git," diyor Ezra.

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, ben de neredeyse sarhoşken dövme yaptıracaktım," diyor Cat. "Adam dövmeye başlamadan önce üzerine kustum."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor ama teşekkürler," diyor Ezra, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli dudak büzmeyle. "Sıra bende. Kindra, doğru mu cesaret mi?"

Keyfim yerinde olsa da, bu oyunu oynayacak kadar içki içmedim. Başımı sallayıp başka birini seçmesi için işaret ettim, ama bana öyle sivri bir bakış attı ki, bu işten sıyrılamayacağım belli oldu.

"Gerçek," diyorum.

"Bize kardeşinizin ölümünü anlatın."

Ezra'nın yüzünü inceliyorum ama gözlerinde hiçbir kötülük belirtisi göremiyorum. Peki onu böylesine acı verici bir soru sormaya iten neydi?

"Şey... Onu garajda buldum. Katili kanını akıtıp et kancalarına asmış."

Cat, "Diğer ayrıntıları da unutmayın," diye ekliyor. "Bunlar hakkında konuşmak faydalı olabilir."

Olmayacak. Yıllarca süren terapi bunu kanıtladı.

Başımı sallayıp şarabımın geri kalanını tek nefeste içtim. "Sanırım bir tane daha içmeye hazırım," dedim bardağı Ezra'ya doğru sallarken.

Devam etmem için beni zorlamıyor. Bunun yerine bardağımı alıp bara gidip yeniden dolduruyor. Kedi de sıranın bende olduğunu hatırlatarak işleri kolaylaştırıyor.

"Pekala," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Bennett, doğru mu cesaret mi?"

"Bu sefer iddiaya gireceğim." Birasını bir dikişte içti, sonra boş şişeyi beton zeminde yuvarladı.

Ezra şarabımı getiriyor ve bu sefer şişeyi de getirdiği için minnettarım. Bennett'e ne yapacağımı düşünürken bardağın ağzından uzun bir yudum alıyorum.

Kedi bana doğru yaklaştı ve elini kulağıma götürerek fısıldadı: "Cesaretini topla da mayosunu çıkarıp havuza atlasın bakalım."

Başımı salladım ve ona doğru döndüm. "Soyun ve Cat'e cinsel organını iyice göster."

Kedi koluma vuruyor. "Ben öyle demedim!"

Ama artık çok geç. Bennett çoktan şortunu çıkarmış ve sarkık penisini Cat'in burnuna bir santim kadar yaklaştırmıştı. Cat yanımda kıvranıp çığlık atarken, akıl sağlığını tehdit eden etkileyici (ve piercingli) penisten kurtulmaya çalışırken, Bennett sırtını geriymiş gibi yaptı.

"Neden bana öyle bakıyor?" diye ciyaklıyor.

"Kaldır şunu," diyorum kahkaha atarak. "O yeterince gördü, ben de!"

Arkama yaslanıp rahatlıyorum, dördümüz birlikte ilk kez kahkaha atıyoruz ama hayat bana kahkahanın sadece belirli bir süre sürdüğünü öğretti. Bir fırtına bulutu gibi, Bennett yine neşeyi kaçırıyor.

"Kindra, sana geri ateş ediyorum," diyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek şu ki," diyorum, her şeyimi ortaya dökerek sahilde koşmak istemediğimden.

Bir an düşündükten sonra, "Kardeşinizin ölümünde dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Garip bir şey?" diye sordu.

Ezra elimi tuttu. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Bu tür bir soruya hiç başlamamalıydım."

"Ama yaptınız," diyor Bennett. "Şimdi meraklı zihinler öğrenmek istiyor."

"Hayır, sorun yok." Derin bir nefes alıp, gözlerinin kayıp olduğunu ve soğuk tenine karalanmış numarayı da içeren tüm ayrıntıları aktarıyorum.

"Vay canına, cesedi parçalanmış mı?" diyor Bennett. "Kardeşini öldüren kişi tam bir alçakmış."

Artık kimse gülmüyor. Kardeşimin ölümü konusu, ortamın neşesini tamamen öldürdü. Ezra bana dik dik bakıyor. Bennett birasını yudumluyor. Cat ise gözlerime bakmaktan kaçınarak geriye yaslanıyor. Evet, artık kimse eğlenmiyor.

"Bu arada Kindra, ben yatmaya gidiyorum," diyor Bennett, çenesine dökülen birayı silerken.

"Sanırım ben de öyleyim," diyor Cat.

Jakuziden çıktıktan sonra, her biri kendi villalarına doğru zıt yönlerde doğru ilerlemeye başladı.

"Sanırım ben de yatmalıyım," dedim Ezra'ya. "Bu gece çok şey başardık."

Başını salladı ama bana bakmayı bıraktı. Şimdi, tıpkı Kedi gibi, bana bakmak bile istemiyor. "Sizi villanıza kadar götüreyim."

Kumların arasından ağır ağır ilerleyip villama doğru geri dönüyoruz. Buharlaşan suda yüzdükten sonra hava buz gibi geliyor. İnce örtü de işe yaramıyor, bu yüzden vücuduma biraz ısı tutmak için omuzlarıma bir havlu sarıyorum.

Ezra bunu fark bile etmiyor. Bakışları yere sabitlenmiş durumda ve neredeyse önündeki bir tabelaya çarparak kendini öldürüyor. Katillerle dolu bir inziva yerinde cinayet hakkında konuşmanın herkesi bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Artık ölümle ilgili yeterince tecrübe edinmiş olmaları gerekirdi diye düşünürdünüz.

Kapı üzerindeki ampulden yayılan ışığın kenarına çarptık. Başımızın üstünde böcekler daireler çiziyordu.

"İçeri girmek ister misiniz?" diye soruyorum.

Umarım öyle yapar, çünkü arkadaşlığa ihtiyacım var. Ben de kendimi onlar kadar, hatta belki daha fazla yıprattım.

Ezra yanıma yaklaşip alnımdan öpüyor ve bu "evet, içeri gireceğim" tarzı bir öpücük değil.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyor. "Sanırım kendim geri döneceğim."

Şaka mı yapıyorsunuz? Kardeşimin katilini buldum. Hikayemi herkesin önünde anlattım. Göğsümden büyük bir yük kalktı ve kalbim nihayet biraz daha özgürce atmaya başladı. Ve şimdi gidecek mi? Şimdi mi?

Sözlerim yetmiyor.

"İçeri gir Kindra. Sabah görüşürüz."

"Evet. İyi geceler."

Gidişini izliyorum, elleri ceplerine giriyor ve karanlığın içinde kayboluyor. Ve her zaman böyle olmaz mı zaten? Duvarlarımı yıktığım anda, adam benim artık çabaya değmeyeceğime karar veriyor.

"En azından hâlâ sen varsın," diyorum sağ elimdeki şarap şişesine. Ve işte o zaman gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Ezra

OnLar *yedi numara değildi.*

Yorgun zihnimi sürekli meşgul eden düşünce bu, villama doğru körü körüne sendelerken. Derisine kazıdığım o küçük çizgiler yedi sayısını temsil etmek için değildi, ama neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

Onu, ailesi onu keşfetmeden çok önce, bir masaya bağladığım sırada parçalara ayırmıştım; bu yüzden yönünü değiştirip kancalardan sarkıttığımda her sembol ters görünmüş olacaktı.

Ama bunlar yedi rakamı değildi. Harflerdi. Daha doğrusu, onlarca büyük harf L idi.

Harfler ya da sayılar, fark etmezdi. O ve annesi, sevgili oğullarının ve kardeşlerinin boş zamanlarında nelerle uğraştığından tamamen habersiz oldukları için bu bağlantıyı kuramazlardı. Kayıp gözler de pek mantıklı gelmezdi. Ama şimdi bilmem gereken her şeyi biliyorum.

Kindra'nın erkek kardeşini öldürdüm.

Yıllar önce dehşete kapılmış bir anne onu benim dikkatime sundu. Ancak beni çocuğuna cinsel istismarda bulunan adamı öldürmem için tutmadı. Sadece adalete

teslim edilebilmesi için yeterli kanıt bulmamı istedi. Bunun yerine, adaleti kendim sağladım.

Yıllar içinde yöntemlerim pek değişmedi. Birisi özel dedektiflik büroma bir isim getiriyor, ben de gidip ihtiyaç duydukları kanıtlarla geri dönüyorum. Ancak nadir durumlarda, bu kanıtlar öldürme hakkımı güvence altına alıyor ve Kindra'nın kardeşiyle olan durum da böyleydi.

Adı Reese Amato'ydu ve kendini toplumun iyilikseveri olarak gösteriyordu. Özellikle de lisede yerel beyzbol takımının yıldızı olan yirmili yaşlarındaki bir gençlik papazının mahalledeki çocukların vuruş ortalamalarını yükseltmelerine yardımcı olmak istemesi kimseyi rahatsız etmiyordu. Oysa birilerinin bazı sorular sorması gerekirdi.

Bir haftalık soruşturma bana kaldıramayacağım kadar çok ayrıntı verdi. Annenin endişelenmekte haklı olduğu ortaya çıktı. Oğluna korkunç şeyler yapmıştı, ama aynı zamanda takımda başka çocuklara da cinsel tacizde bulunmuştu. Ne yazık ki, oğlunun sekiz yaşından beri onun en sevdiği çocuk olduğunu öğrendim.

Çocuğun ailesini uyardıktan sonra, Reese'i üç gün boyunca takip ettim, saldırmak için doğru anı bekledim. O an hiç gelmeyince, beklemekten yoruldum. Böylesine masum çocuklara böylesine iğrenç şeyler yaptığını bilmek bile kalbimdeki öfkeyi doruğa çıkardı. Kendimi bir cinayete kaptırdığım tek an buydu.

Genellikle dikkatli planlama ve katı uygulama içeren yöntemimden bu kadar sapmak aptalcaydı, ama kendimi tutamadım. O pislige gerçekten zarar vermek istedim, bu yüzden bir gece onu yatağından alıp evime götürdüm.

Onu masaya bağlayıp derisine o harfleri kazıdığım yer orasıydı. Gözlerini de kavun oyma aletiyle oyup çıkardım, hem de o daha hayattayken. O çocuğun damgasıyla ölecekti ve bir daha asla masum bir bebeğe şehvetle bakamayacaktı.

Çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Onun kısa ve tombul penisini ağzına sokup, sıçmasını bekleyip, sonra

tekrar ağzına yedirmek istiyordum. Parmaklarından ve ayak parmaklarından tırnaklarını tek tek söküp, açık yaralarına asit damlatmayı çok arzuluyordum.

Yeterli zaman yoktu. Hiçbir zaman da olmuyor.

Ben de onu arabama yükleyip annesinin adresine götürdüm, garajda astım ve kanını akıtarak öldürdüm. Sanırım Kindra'nın devreye girdiği yer burası.

Şimdi tüm bunları bildiğime göre, aşık olduğum kadına her şeyi açıklamak zorunda kalacağım. Elimdeki tüm kanıtlar yok edildiği için ona hiçbir şey kanıtlayamam, bu yüzden sadece bana inanmasını umabilirim.

Eğer anakarada olsaydık, aileleri arayıp anlattıklarımı doğrulamalarını isterdim, ama burada bu mümkün değil. Cep telefonu bağlantısı çok kesintili ve internete erişim, dindar bir rahibenin iç çamaşırı kadar zor.

Yani, hiç de öyle değil.

İçimden bir ah çekip villamın kapısına yaslandım. Kalbim çok aptalca bir şey yaptı ve karşılık veremeyecek birine bağlandı. Kardeşini öldürdüğümü ve yalan söylediğimi öğrendiğinde, beni bir daha asla görmek istemeyecek.

Bu, onunla bir günüm daha olduğu anlamına geliyor. Bennett'e son günkü avdan önce ona söyleyeceğime söz vermiştim, yani yarın da vaktim var. Ama bu Kindra'ya karşı adil mi?

"Hayır, değil," diye fısıldadım arkamı dönüp koşmaya başlarken.

Ağaçlar ve meşaleler hızla geçip gidiyor. Ona her şeyi şimdi anlatmazsam, belki de asla anlatamam. Kolay olmayacak, ama yaranın iyileşmesi için biraz zaman tanımak ve yara bandını şimdi koparmak daha iyi. Kindra zeki bir kız. Kendi araştırmasını yapacak ve gerçeği keşfettiğinde aklı başına gelecek.

Kulağıma tuhaf bir ses ulaşınca koşmayı bıraktım. Sanki rüzgarla gelen hafif bir feryat gibiydi, ama deniz bu acı çığlığı kulağıma tam olarak ulaşmadan yuttu. Kindra'nın villasına yaklaştıkça sesin şiddeti arttı.

Ağlıyor mu...?

Saçlarına ışık vuruyor. Verandada, onu bıraktığım yerde oturuyor ve evet, o ses ondan geliyor. Bunu biliyorum çünkü şarap şişesini dudaklarına dayayınca ses kesiliyor, sonra içmeyi bitirince tekrar başlıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Benim açımdan pek de zekice bir hareket değildi. Sesim onu ürküttü ve şarap şişesi doğrudan kafama doğru fırladı. Tam zamanında eğildim ve şişe tahta kaldırımın arkasındaki kuma çarptı. İnanılmaz bir şekilde, şişe sağlam kaldı, ama onu almadım. Kindra'nın daha fazla şaraba ihtiyacı yok.

Yaklaştığımda, gözlerinin üzerinden ellerini geçiriyor, kırılğanlığının en ufak bir izini bile gizlemeye çalışıyor. Bu zavallı, zavallı yaratık. Duygularını dünyadan saklayarak yaşamak ne kadar korkunç. Ve ben bunu çok iyi biliyorum.

"Seni korkutmak istemedim. Sadece..." Söylemem gereken kelimeleri zihnimde ararken küçük verandaya adım attım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Elini sallayıp dudaklarını büzdü. "Hayır, hayır. Bir şey söylemene gerek yok. Zaten biliyorum. Sana aşık olmaya başladığıma göre, sen de ilgini kaybettin. Sorun değil. Ben iyiyim. Sen de iyisin."

"Hayır, canım. Söylemek istediğim kesinlikle bu değildi." Hemen yanına koşup terden sıırıslıklam olmuş saçlarını gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarından çektim. "İlgimi kaybetmedim. Aksine, seni ilk gördüğüm andan itibaren sana olan ilgim daha da arttı."

Öne eğilip onu öpmek istiyorum ama bunun doğru an olmadığını da biliyorum. Özellikle bu kadar dağınırken. En nahoş şekilde içini dökebilir. Bunun yerine yanına oturuyorum, başını omzuma yaslıyorum ve kolumu etrafına sarıyorum.

"Sana ilgimi kaybettiğimi hissettirdiğim için çok üzgünüm," dedim ve başının tepesine bir öpücük

kondurdum. Güneş saatler önce batmıştı ama saçlarında hâlâ güneş ışığını hissedebiliyordum.

Başını sallayıp burnunu çekti. "Hayır, özür dilemesi gereken ben olmalıyım. Ben sefil, içine kapanık, asosyal bir mega-cadıyım. Sürekli 'defol git' halindeyken birinin bende beğeneceği bir şey bulmasını nasıl bekleyebilirim ki?"

"Doğru kişi, sert dış görünüşün ardını görür ve içindeki potansiyeli fark eder." Onu kendime doğru çekip kolunda yukarı aşağı doğru elimi gezdiriyorum. "Henüz beni korkutup kaçırmadın, sevgilim."

Bu onu tekrar çileden çıkarıyor ve çıplak göğsüme yaslanarak feryat ediyor. Başka bir kadın olsaydı -ve bunu tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum- bu melankoli gösterisi büyük bir itici unsur olurdu. Yerimde kıvranır, çıkış yolunu arardım.

Peki ya şimdi?

Şimdi, onun ağlamasına izin vermek istiyorum. Tüm duygularını dışa vurana kadar onu kucaklamak istiyorum. Onun teselli kaynağı olmak istiyorum. Dünya ona karşı geldiğinde ve gidecek başka yeri olmadığını hissettiğinde, bana koşmasını istiyorum.

Hakkım olmamasına rağmen.

Yıllardır onun acısının kaynağı ben oldum. Gerçeğin bana ne yapacağına bakmaksızın, bu sırrı ondan daha fazla saklamam doğru değil.

"Kindra, sana gerçekten dürüst olmam gereken bir şey var." Kolumu arkasından çekmeye çalıştım ama bileğimi kavrayıp omzunun üzerinden tekrar yerine çekti.

"Hayır," diye mırıldandı. "Her neyse, şu an bilmek istemiyorum. Sadece olabildiğince uzun süre böyle kalmak istiyorum. Sadece beni tut, Ezra."

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onu kucaklıyorum. Kolunu okşuyorum ve yıldızlar gökyüzünde yol açarken göğsüme yaslanmasına izin veriyorum. Eğer bana söylemek için beklememi isterse, beklerim, ama bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor.

Dudaklarımda tembel bir gülümseme belirdi. "Gerçek."

Doğrulup gözlerini ovuşturdu, sonra gözlerime baktı. "Kampın ardından ne olacağını düşündün mü?"

Ne sorduğunu biliyorum ama onunla biraz dalga geçmeye karar veriyorum. "Şey, çok düşünmeme gerek yok. Ne olacağını zaten biliyorum. Jim'in cesetleri temizlemek için gelen bir ekibi var. Bir yamyam kabilesi..."

"Ne? Hayır!" Koluma vuruyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ha, yani bizimle mi demek istiyorsun? Evet, biraz düşündüm ama daha çok erken, o yüzden bunu dile getirmenin garip olup olmayacağından emin değildim. Ayrıca, yalnız uçmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorsun ve özenle oluşturduğun gizemini bozmak istemedim."

"Özenle kurgulanmış bir gizem mi? Söylediklerinizi hiç dinliyor musunuz?"

Ağlama krizinden beri ilk kez gülüyor ve bir ses duyduğuma hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Uzun zamandır yalnızım," diyor ve içini çekiyor. "Bunu sorun etmiyorum ama bazen yalnızlık hissediyorum. Belki de uzun bir günün sonunda arayabileceğim birinin olması o kadar da kötü olmazdı."

"Numaramı mı istiyorsun Kindra? Ne kadar da cüretkârsın."

O kıkırdıyor ve bu benim için müzik gibi geliyor. "Belki de öyleyim. Sence bu yerin dışında bir şey olabilir miyiz?"

"Bence başarabiliriz."

"Senin pedofil kardeşini öldürdüm" olayını bir kenara bıraktıktan sonra...

Doğrulup başparmağının kenarını kaşımaya başladı. "Eğer durum böyleyse, benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var."

Şimdi onun mantığını anlıyorum. Şimdi, kurduğumuz bu cennet trenini raydan çıkarabilecek hiçbir şeyi ona

söylememi neden istemediğini anlıyorum. Çünkü şimdi ben de onun konuşmasını istemiyorum. Sakladığı karanlık sır ne olursa olsun, saklı kalsın.

"Bilmek istemiyorum," diyorum.

Beni görmezden geliyor, başını yana eğiyor ve alt dudağını ısıyor. "Ben Kalp Kırıklığı Katiliyim."

Bana sarhoşmuş gibi cilveli bakışları bile kanımı harekete geçirmeye yetmediyse, sözleri kesinlikle işe yarıyor.

İdolümle birlikte oldum!

Takıntılı olduğum katil, tanışmayı hayal ettiğim katil, benim penisimi onun ağzına almıştı.

Az kalsın altıma işeyecektim.

"Sen... kalp kırıklığısın—"

"Katil, evet. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Bu sadece İngiliz ten rengimden kaynaklanıyor. Gayet iyiyim. Şaşırdım ama iyiyim." Saçlarımı elimle düzelttim ve tekrar ona baktım. " *Kalp Kırıklığı Katili* mi?"

Başını salladı ve bankın kendi tarafına geri oturdu. Sarhoşluğun etkisiyle neredeyse verandaya düşecekti. Kolundan tutup onu tekrar öne doğru çektim.

"Belki de seni yatağa götürmeliyiz, HBK." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve o da bana yaslanıyor.

"Evet, kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor."

İçeri girdikten sonra, soyunmasına ve çarşafların altına girmesine yardım ediyorum. İyi bir çocuk olmak zor, özellikle de mayosunu çıkarırken mükemmel meme uçları dudaklarıma değdiğinde, ama kararlı kalıyorum. Ve acı verici derecede sertleşiyorum.

"Uyuyana kadar yanımda kalabilir misin?" diye soruyor esneyerek.

Yatağın kenarına oturup parmaklarımı onun koyu renk saçlarının arasından geçirdim. "Elbette yapabilirim."

"Sanırım artık ne söyleyeceksen dinlemeye hazırım," diye mırıldanıyor. "Kötü bir şey bile olsa, umrumda

olmayacak kadar yorgunum.”

"Kötü bir şey değil," diyorum ve yalan söylemiyorum.
Kötü değil.

Bu korkunç.

Ve şimdi ona kardeşini öldürdüğümü söyleme cesaretini
kaybettim, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söylüyorum.

“Kindra, sana aşık olmaya başlıyorum.”

Hafif bir horlama sesiyle karşılık veriyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Genel

oTururKen Ertesi sabah küçük kahvaltı köşesinde kapıma hafif bir tıkırtı duydum. Güneş ufuktan yeni yükselmişti ama dün gece pek de huzurlu uyuyamamıştım.

Kahvemi masaya bıraktıktan sonra, üzerime hafif bir sabahlık geçirdim ve kapıya doğru koştum. Güneş ışığına adımımı attığımda Cat çoktan kaldırımın yarısına kadar gelmişti bile.

"Kalktım!" diye seslendim ona ve o da hızla arkasına döndü.

Utanmış bir ifadeyle geriye doğru sendeleyerek gitti, muhtemelen beni uyandırdığı için azarlayacağımdan korkuyordu. Kolundan tutup onu villaya çektiğimde ve kapıyı arkasından kapattığımda gözleri ancak o zaman irileşti.

"Dün gece ikiniz gittikten sonra neler olduğuna inanamayacaksınız," diyorum.

"Tahmin etmem gerekirse, daha çok sapkın bağlama seks deneyimi yaşadığınızı söyleyebilirim," diyor.

Kahvaltı köşesine oturup kahve fincanımı göğsüme sıkıca bastırıyorum. Seramik fincanın sıcaklığı kalbimin

hemen üzerinde hissediliyor ve olanları ona anlatmaya hazırlanırken içimde başka bir sıcaklık yeşeriyor.

"Bana aşık olduğunu söyledi," dedim.

Kedi ciyaklayıp zıplamaya başladı ve aman Tanrım, ben de ona katılmaktan kendimi alamadım. Bardağı yere bıraktım, sandalyeden fırladım, ellerini tuttum ve iki beyinsiz aptal gibi, daire şeklinde zıplayıp ciyakladık.

Oturduktan sonra, "Aman Tanrım Kindra, lütfen bana her şeyi anlat," diyor. "Sana söylediğinde ne dedin?"

Kupayı dudaklarıma götürüp uzun bir yudum aldım. "Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sadece... horladım."

"Sen ne?"

"Şok oldum, tamam mı? Ona HBK olduğumu söylemiştim ve o da bana korkunç bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi davrandı, ama sonra bana aşık olduğunu söyledi. Buna bir yanıt hazırlamamıştım, bu yüzden uyuyormuş gibi yaptım."

Ayağa fırlayıp yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Önemli değil. Hiçbir şey önemli değil. Sana aşık olduğunu söyledi ve senin adına çok mutluyum!"

Normalde sarılmayı seven biri olmadığım için kollarında kaskatı kesildim. Rahatsızlığımı hissedince beni bıraktı ve tekrar yerine oturdu. Yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu ve bu kadar geniş gülümsemekten yanakları acıyordu. Sanki dün gece biri *ona* aşkını ilan etmiş gibiydi. Benim için o kadar mutluydu ki.

Ve sonra birden aklıma geldi.

İşte gerçek bir arkadaşına sahip olmak böyle bir şey. Eğer bu kadar huysuz ve aksi biri olmasaydım, her şey baştan beri böyle olabilirdi. Hayatımda küçük başarılarıma gerçekten sevinen birinin olması çok güzel bir duygu ve neden bu kadar uzun süre bundan kaçtığımı bilmiyorum.

Masayı geçip elini tuttum. "Zor zamanlarda bile arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Cat."

Gözlerine yaşlar doldu ama onları sildi. "Ah, yeter artık. Ben de işleri kolaylaştırmadım. İyi niyetli olsam da,

yaptığım her şey senin için bir karmaşayla sonuçlandı."

Haklı. Ama her şey sonunda yoluna girdi, o yüzden şikayet edemem.

"Bu yüzden mi bu kadar erken kalktın?" diye soruyor. "Uykuya dalmak için çok mu heyecanlısın?"

"O gittikten sonra uyuyamadım. Sonra uyuyakaldım ama uykumu sürdüremedim. Saat beşe doğru pes edip kahve yaptım."

"Anlaşılan sizi meşgul edecek bir şeye ihtiyacınız var. Bu sabah yürüyüşe çıkmak ister misiniz? Ben de bu yüzden geldim. Yürüyüşün sonunda, bir uçurumdan birkaç sığırı aşağı itebilirsiniz. Birini öldürmenin en lüks yolu değil belki ama hiç kimseyi öldürmemekten daha iyidir diye düşündüm. Zamanım azalıyor."

Bugün yapmak istediklerim listesinin başında şafak vakti yürüyüş yapmak gelmese de, ona hayır demeye gönlüm el vermiyor. Kendi hatası olmaksızın her fırsatta engellendi ve ilk cinayetini işlediğinde yanında olmak istiyorum.

"Elbette sizinle gelirim," diyorum. "Sadece üzerimi değiştirmeme izin verin."

Yatak odasında askılı bir tişört ve kot şort giyerken, kapıda bir tıkırtı daha duydum, ardından Cat'in kalın bir sesle biriyle konuştuğunu işittim. Arkadaşlığımıza yeni bir değer biçmiş olsam da, kız ıslak bir rüyayı bile mahvedebilirdi. Eğer kapımda Ezra varsa, onun söylediklerini duyduğumu ağzından kaçırma riskini göze alamam.

Hemen tuvalete gidip çişimi yaptıktan sonra ana alana geri döndüm ve korktuğum gibi Ezra koltukta oturuyordu. Giydiği kıyafetlere bakılırsa -açık mavi bir gömlek, haki kargo şort ve yürüyüş botları- o da bu sabah yürüyüş yapmayı planlamıştı.

"Yürüyüşe katılmak isteyip istemediğinizi sormaya gelmiştim ama benden önce birinin geldiğini görüyorum," diyor. "Kızlar, size katılmamda sakınca var mı?"

“Hiç de değil,” diyorum ve sesim neden üç oktav yükselmiş gibi geliyor? Onunla konuşurken hep böyle mi konuşuyorum? Boğazımı temizliyorum. “Kardeşin de bize katılacak mı?”

Ezra başını salladı. “Bu sefer değil. Atletik faaliyetlerin çoğundan hoşlansa da, yürüyüşü biraz kaba buluyor.”

“Günüm birdenbire çok daha iyi oldu,” diye mırıldanıyor Cat. “Gerçi, eğer yürüyüşten nefret ediyorsa, belki de onun da benimle gelmesi daha iyi olur. Onun mutsuzluğundan beslenebilirim.”

“Sanırım sormamız gerekiyor,” diyorum. “Kendini dışlanmış hissetmesini istemem.”

Evet, müstakbel kayınbiraderimle iyi geçinmeliyim, diye düşündüm kendi kendime, sonra da hemen bu çılgın hayal gücümü azarladım. Bana *aşık* olduğunu değil, benden hoşlanmaya başladığını söyledi.

Ve biz tam olarak sevgili değiliz, değil mi?

Bunun böyle olup olmadığını nasıl anlayacağım? Bu soruyu ben mi soracağım, yoksa o mu açıklayacak?

Ama sorarsam çok muhtaç görünür müyüm? Ya gerçekten *muhtaçsam* ?

Aman Tanrım. İlişkim olmayalı çok uzun zaman oldu. Hatta bilmiyorum bile—

“Kindra?” Ezra kaşlarını çatarak bana baktı. “Söylediklerimi duydun mu?”

“Muhtemelen biraz yorgun çünkü—”

“Çünkü çok derin uyudum!” diyorum, Cat tamamen sırrımı açığa çıkarmadan önce. “Biliyorsun işte. Bazen o kadar iyi uyursun ki, o sersemlik hissini atlatmak daha uzun sürer.” Esnerken dudaklarımı kapatıyorum ve sonra onlara gülümsüyorum.

Kedi, kendisine açıkça söylenmesine gerek kalmadan mesajı anlıyor gibi görünüyor. Gelişiyor.

“Elbette villasının yanına uğrayıp katılmasını isteyebiliriz, ama yine de hayır diyecek,” diyordu Ezra.

Saatine bakıyor. “Ama yürüyüşü yapmak istiyorsak acele etmeliyiz. Kırk beş dakikadan az bir süre sonra başlıyor.”

Aceleyle kuruyemiş karışımı, şişe su ve güneş kremiyle dolu bir çanta hazırlıyoruz. Ezra da yük hayvanı rolünü üstlenip çantayı taşıyor.

Sabah güneşine adım attığımızda her şey biraz daha aydınlık görünüyor. Kardeşimi öldüren adamın kimliğini ortaya çıkardım ve her ne kadar umduğum gibi sonuçlanmasa da, yine de kapatmaktan mutluluk duyduğum bir hayat bölümü bu. Bir arkadaş ve bir asistan kazandım ve Seksenler hakkında çok bölümlü bir ifşaat başlatmak için gerekli bilgileri topladım.

Ve evet, hayallerimdeki adam bana dokunduğumu itiraf etti ve belki de bu, hayatın canlılığını normalden biraz daha fazla bozuyor.

Cat ve ben tahta kaldırımında yürüyoruz, villaların sırası boyunca ilerlerken Ezra'nın hemen arkasından gidiyoruz. Maudlin Rose, verandasında güneş şapkası ve gülümsemesinden başka bir şey giymemiş halde oturuyor. Biz geçerken el sallıyor.

Buraya geldiğimizden beri yaşlı kadının konuştuğunu duymadım sanırım. *Konuşabiliyor* mu, ondan bile emin değilim.

Bennett'in villasına vardığımızda, açık pencerelerden Tom Jones'un "It's Not Unusual" şarkısı yankılanıyor, hafif bir esinti perdeleri dalgalandırıyor. Gülmemi bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Bennett'in Tom Jones hayranı olduğunu asla tahmin etmezdim. Sonra, şarkının ritmine göre duvara vuran biri gibi çok hafif bir ses duyuyorum.

Ezra da benim kadar şaşkın görünüyordu ama başını sallayıp yine de kapıyı çaldı. Bennett cevap vermedi ve garip tıkırtı sesi devam etti.

“Bennett? İçeride misin?” Ezra bu sefer biraz daha yüksek sesle tekrar kapıyı çaldı ama kimse gelmedi. Bize baktı ve omuz silkti. Bennett muhtemelen bas sesinin ve

yumuşak erkek vokallerinin gürültüsünden bizi duyamıyordur.

"Bir kez daha dene," diyorum, ancak Bennett'ı bize katılmaya ikna etmekten çok, içeride ne yaptığını keşfetmekle ilgileniyorum.

Ezra kapıya doğru dönerken Cat verandadan ayrılıp pencereye doğru gitti. Ezra kapıyı çalmadan önce Cat kolunu savurdu ve ağzını kapattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bizi yanına çağırdı ve ben de, her zamanki gibi meraklı bir tip olduğum için, hemen yanına koştum.

Yıllar içinde çok şey gördüm, ama internette izlediğim hiçbir pornografik içerik, Bennett'in yatak odasına doğru savrulan bu ince mercan rengi perdenin ardında beni neyin beklediğine hazırlayamazdı.

Beynim ilk başta bunu neredeyse algılayamadı. Yatak odasındaki şifonyerin önünde, ellerini üstüne sıkıca dayamış, kendini hazırlayarak... bir ananasla sevişiyordu. Dikenli meyveyi çekmecelerden birinin içine sıkıştırmış, penisinin tam oturacağı yüksekliğe getirmişti. Her agresif itişte, şifonyerin arkası duvara çarpıyordu.

En azından o tıkırtı sesinin ne olduğunu biliyorum.

Kalçalarını ritme göre sallarken kahkahamı tutamıyorum. Yani, bu ananasa kimin patron olduğunu *gerçekten* gösteriyor ve Tom Jones'un dediğinin aksine, bu kesinlikle alışılmadık bir *durum* .

Sonra Bennett'in başı geriye doğru eğildi, gözleri tutkunun etkisiyle kapandı ve Cat ile ben ayakta kalmak için çok uğraştık. Birbirimize sarıldık ve gözlerimiz kahkaha gözyaşlarıyla dolarken kuma yığıldık.

Karnımın tamamı ağrıyor ve nefes alamıyorum. Aslında, neredeyse nefesim kesilse altıma işeyecek gibiyim ama duramıyorum. Ve durmak da istemiyorum. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum.

Ezra yanımıza koşuyor, geniş bir sırtısla bizi susturmaya çalışıyor ama kardeşi bizi duyamaz ki. Tutkuya, ananaslara

ve havalı bir altmışlar şarkısına kendini kaptırmış durumda.

Kendimizi toparladıktan sonra pencereye geri döndük. Bennett, çekmecenin içine sıkışmış meyveyi okşayabilmek için ellerini şifonyerin üstünden çekti. Hareketleri yavaşladı ve hepimiz dehşet içinde onun amacını tamamlamasını izledik—tam da ananasın içine.

Ama, aman Tanrım, olay burada bitmiyor.

Bennett işini bitirip boşaldıktan sonra dizlerinin üzerine çöker. Şimdi meyvenin alt kısmını kesip orta çekirdeğini çıkardığını ve penisi için mükemmel bir boşluk bıraktığını görebiliyorum. Parçalanmış, posalı iç organların önünde diz çöken Bennett öne eğilir ve oluşturduğu dış deliği yalamaya başlar.

"Ananasın tadını güzelleştirdiğini söylerler ama sanırım kastettikleri bu değildi," diyor Cat... tam şarkı biterken.

Bennett'in başı hızla bize doğru döndü ve iki ayak üzerinde yürüyen bir bukalemun gibi ayağa fırladı ve ten rengi bronzdan pancar kırmızısına dönüştü.

"Neden siz pislikler yürüyüşe katılmıyorsunuz?" diye bağırarak yataktan bir battaniye kapıp kasıklarını örtmeye çalıştı. Ama önce de piercingli ihtişamını görme şansına eriştik.

Başka bir şarkı başlıyor ve Bennett, Celine Dion'un "I'm Your Lady" şarkısını susturmak için aceleyle müzik setine koşuyor, ardından banyoya giriyor.

Ezra pencereye doğru eğildi. "Yürüyüşe bizimle gelip gelmeyeceğinizi görmek istedik."

"Şimdi bunun olma ihtimali çok düşük," diyorum. "Onu suçüstü yakaladıktan sonra, bizimle takılmak isteyeceğini sanmıyorum."

Kedi dudağını ısırıp kıkırdadı. "Tam tersine, Kindra. Artık seçeneği yok. Meyveli küçük sırrının ortaya çıkmasını istemiyorsa, bizimle gelmek zorunda."

"Akıllı kızsın," diyor Ezra. "Tanrım, bu küçük bilgi kırıntısı çok işimize yarayacak."

Bennett'in kapıyı açmayacağını anlayan Ezra, pencereden içeri girerken Cat ve ben dışarıda bekledik.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ezra

eTmem Biraz ikna gerekti ama pencereleri kapatıp kızların hala dışarıda olduğunu söyledikten sonra Bennett sonunda banyodan çıktı. O rahatsız edici ananası gözden uzaklaştırmak için acele etti, odadan çıkardı ve sanırım attı. Yatak odasına döndüğünde ten rengi daha doğal bir hale gelmişti, ama hala gözlerime bakamıyordu.

"Siz üç aptal burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Hepinizin yürüyüşte ya da bu kadar erken uyuyor olacağınızı düşünmüştüm."

Yatağın kenarına oturup yarı açık çekmeceye bakmamaya çalışıyorum. "Kindra seni yürüyüşe davet etmenin güzel olacağını düşündü. Kendini dışlanmış hissetmeni istemedi."

Kedinin entrikalarından bahsetmiyorum.

"Biliyorsun, yürüyüş yapmaktan nefret ediyorum," diyor.

"Bence Kindra için çok şey ifade ederdi eğer—"

"Bunun ne önemi var?" Bana dik dik baktı ve sesini alçalttı. "Sadece kızla yatıyorsun, değil mi? Yani, yarın ona gerçeği söylemeyi planlıyorsun, bu yüzden bundan sonra görüşmeye devam edemezsiniz."

Söylemek istediğim her şeyi yutuyorum. Beni tamamen yıktığını ve ona gerçeği söyleme arzusunun olmadığını. Hayatımda ilk defa, kendimi başka birine bağlamanın ve diğer herkesi terk etmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündüğümü. O anlamazdı.

Ama benim sessizliğim ona her şeyi anlatıyor.

"Ezra, onu elinde tutamazsın. Aklında kurduğun tüm fantezileri bir kenara bırakıp ona ve kendine karşı dürüst olmalısın."

"Kendim mi? Bu ne anlama geliyor?"

Bennett giyinmeye başlar, boxer şortunu spor şortuyla, çıplak ayaklarını da yürüyüş botlarıyla değiştirir. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun ve doğru olanı yaptığından emin olmak için bu yürüyüşe çıkıyorum. Onu kandırmayı bırak, kendini de kandırmayı bırak. Bugünden sonra bu sadece bir anıdan ibaret kalacak."

"Ya ona söylemezsem?"

Kardeşimin sırtı bana dönük, dolapta asılı gömlekleri karıştırıyor ama vücut dili çok şey anlatıyor. Omuzları düşük, başını sallıyor ve gölgelerin arasından bir gömlek çıkarıyor.

"Bak," diyor, "eğer dürüst olmaya cesaret edemezsen, bunu senin için yapmam, ama aynı zamanda sana duyduğum saygının da zerresini kaybederim."

Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Baştan dürüst olsaydım, ilk engeli bir şekilde aşabilirdik, ama şimdi yalan kulesi inşa ederek sorunu daha da kötüleştirdim. Bu sıçramayı yapmamızın imkanı yok.

"Ona aşık olduğumu söylesem fikriniz değişir mi?" diye soruyorum.

Bennett'in itirafıma güleceğini ya da kaba saba bir şekilde beni azarlayacağını bekliyordum, ama yapmadı. Yatağın yanına oturdu ve belki de onu on iki yıl önce bulduğumdan beri ilk kez, söylemek üzere olduğu şeyi gerçekten düşündü.

“Hayır, fikrimi değiştirmiyor. Sadece yapman gerekeni pekiştiriyor.” Koyu saçlarını eliyle düzeltip iç çekti. “Ben bir aşk gurusu değilim ve bağlılık kavramına bile inanmıyorum, ama eğer kızı gerçekten seviyorsan, ona karşı dürüst olmak zorunda değil misin? O eski atasözü neydi? Aşık sabırlıdır, aşk... Bilmiyorum ama dürüstlikle ilgili bir şey söylüyor sanırım.”

“Bu bir atasözü değil. Bu İncil'den bir alıntı,” diyorum.

Gölerek omzuma vurdu. “Alev almadan önce gidip ağzımı yıkasam iyi olur.”

Ve konuşma burada sona eriyor. Sanki Bennett'in ananası taciz ettiği aynı odada az önce içten bir sohbet etmemişiz gibi ayağa kalkıp villanın ön kapısına doğru yürüyoruz.

Kapıdan çıkarken saate bir göz attım. Çok fazla zaman kaybettik ve biraz hız yapmazsak yürüyüşü kaçıracamız.

Bennett güneş ışığına adımını atar atmaz kızlar tekrar gülmeye başlıyor. Her beş saniyede bir kıkırdama krizine girmek zorunda kalırsak asla başaramayız. Ayrıca onların dürtmelerinin onu hiç duymak istemediğim bir şey söyleyecek kadar sinirlendireceğinden de endişeleniyorum.

“Biraz ara verelim,” diyorum kızlara, ama onlar göz kapaklarındaki siyah çizgilerden yaşlar süzölene kadar gülmeye devam ediyorlar.

Gölmekten konuşamayan Kindra, Bennett'ı işaret edip parmağını sallayarak dönüp bakmamı istedi.

Ben de öyle düşünüyorum.

Arkamda gördüklerim, odanın loşluğuna ve Bennett'in derin bir tartışma sırasında ayrıntılara dikkat etmemesine bağlanabilir. Kardeşimin bu kararı önceden düşünerek aldığını hayal bile edemiyorum.

Bennett'e bakarken, ateşe benzin dökmek istemediğim için gülmemi zor tutuyorum. “Gömleğinizi değiştirmek isteyebilirsiniz, ama çabuk olun. Geç kalıyoruz.”

Aşaağıya bakıyor ve üzerinde ananas desenleri olan bir Hawaii gömleği aldığını fark edince yüzüne yeniden

kıpkırmızı bir renk yayılıyor.

Villasına çekilirken, "Hepinizden gerçekten nefret ediyorum," diyor.

Tekrar ortaya çıktığında—bu sefer düz beyaz bir tişört giymişti—kızlar kahkahalarını kontrol altına almış ve ananas olayı hakkında sessiz kalmaları konusunda uyarılmışlardı. En azından şimdilik.

Tahta kaldırımdan koşarak yola koyulduk. Son villaya vardığımızda sağa dönüp orman yoluna girdik. Yarın sabah, Jim ve Jeff'in av için hazırlık yapabilmeleri için bu yol kapatılacak. Geriye kalan sığırlar ormana salınacak ve biz de onları yok etmek için serbest bırakılacağız.

Pek çok kişi öyle düşünecek, ama ben onlardan biri olacağımı sanmıyorum. Muhtemelen odama kapanıp, köpüklü bir bira yudumlayarak zaman makinesi dileyeceğim.

Açık konuşmak gerekirse, yine de kız kardeşinin erkek kardeşini öldürürdüm, ama bunu çok daha önce, erkek kardeşinin suçluluğuna dair kesin kanıtlarla birlikte itiraf ederdim.

Dalların arasından sıyrılıp ağaç köklerinin üzerinden atlarken, beynim de kendi engelleriyle boğuşuyor. Yaptıklarımın haklı olduğunu kanıtlamanın bir yolu olmalı. Kıta ABD'sine döndüğümüzde, Bennett bana biraz zaman verirse, her türlü kanıtı toplayabilirim.

Bennett'ten bahsetmişken, o bizden epey öne geçti. Orman bir labirent gibi, özellikle de neredeyse görünmez patikalara aşına değilseniz, bu yüzden kızların kaybolmaması için onlara yakın duruyorum.

Patıkada bir açıklığa yaklaşırken, arkamdan yüksek bir gürültü ve ardından kadınsı bir inilti duydum. Döndüm ve yerde Cat'i gördüm, elleri ayak bileğini kavramış, gözlerinin köşelerinden istemsizce yaşlar akıyordu. Ağlamıyordu, yanlış anlamayın, ama ayak bileğindeki acı o kadar şiddetliydi ki gözyaşlarını durduramıyordu.

Dişlerini sıkarak yan tarafına döndü ve inledi. "Sanırım bir yerimi kırdım."

Kindra arkadaşının yanına diz çöktü ve gözleriyle yalvarırcasına bana baktı.

Cat'in yanına diz çöktüm ve ayak bileğini ellerimle tuttum. Zaten şişmişti ve derisi morarmaya başlamıştı, ama kırık hissetmedim. "Sanırım sadece kötü bir burkulma, ama bugün dinlenmen gerekecek. Maalesef yürüyüşe çıkamayacaksın."

Kindra, "Onu villasına nasıl geri götürebiliriz?" diye soruyor.

"Onu ben taşıyacağım," diyorum.

Sanırım Bennett arkasında olmadığımızı fark etti, çünkü ben Cat'i kucağıma alırken koşarak yanımıza geldi.

"Neden gecikme oldu?" diye soruyor. "Kedi yavrusu devam edemeyecek kadar mı zayıfladı?"

Kedi kollarımda kıpırdanarak ona doğru döndü. "Birisi ananas kokusu mu alıyor? Tuhaf."

"Yeter," diyorum. "İkiniz de."

Kindra öne doğru adım atıp Cat'in ayak bileğini işaret etti. "Bence onun kötü niyetli olmadığı oldukça açık, Bennett. Yaralı. Ezra onu geri götürüyor—"

Bennett başını salladı. "Gerek yok. Ben yaparım. Sevgili kardeşimin böyle bir fırsatı kaçırmamasını istemem."

Kindra, "Ne tür bir fırsat?" diye soruyor.

İleri adım atıp Cat'i Bennett'in kollarına bırakıyorum, başka bir sebep olmasa bile onu hızla susturmak için. Adını aldığı kişi gibi, pençelerini kollarıma saplıyor ve kucağımda kalmaya çalışıyor.

"Ya beni bir çekmeceye tıkıp 'What's New Pussycat' eşliğinde benimle ilişkiye girmeye çalışırsa?" diye yalvarıyor, ancak korkusu apaçık bir şekilde yapmacık.

Bennett gözlerini devirip yürümeye başladı. "Grim'in sikini ve Ezra'nın itişini bile yapsam seni becermezdim. Sadece sus ve dayan."

Kedi, Kindra'ya " *Lütfen beni bu ibneyle yalnız bırakma*" der gibi bir Şeyler söylüyor. Eğer Bennett'in tam da bunu yaptığını grmeseydik, dudaklarını yanlış okuduğumu düşünürdüm.

"Yürüyüşten sonra seni kontrol etmeye geleceğim!" diye sesleniyor Kindra, patikanın yapraklı bir virajını döndüklerinde gözden kaybolurlarken. Sonra mırıldanıyor, "Eğer yürüyüşü tamamlayabilirsek tabii."

Saate bakıyorum. Yürüyüş beş dakika önce başladı ve baŐlangıĉ noktasına daha yarı yoldayız. Jim ve Jeff aŐırıtizler -ve eğlenceli bir Şekilde değil- bu yüzden muhtemelen haklı.

"Hâlâ yürüyüşe ĉıkabiliriz," diyorum. "Galloway Köprüsü'ne kadar gidebiliriz en azından. Orada güzel bir Şelale var, size göstermekten mutluluk duyarım."

"Yükseklik korkunuz yüzünden köprüden geĉemiyor musunuz?" diye soruyor.

"Bu korkumu büyük lĉde yendim, ama köprüyü görünce anlayacaksınız. Sadece ikimiz birlikte bir gün geĉirmek güzel olmaz mıydı, ne dersiniz?"

Gergin bir kahkahayla zoraki bir glmsemi takındı. "Daha iyi bilmeseydim, bugünü birlikte geĉireceęimiz son gün olarak görüyordun sanırdım. Öyle mi?"

Şu anda cevabını bilmediğim sorular soruyor. Bana kalsa asla birlikte son bir günümüz olmazdı, ama bu benim kontrolüm dışında. Bennett tam olarak idrar yoluma bastırıyor ve itaat etmek zorunda kaldım.

Bu yüzden, zaten büyüyen yalan yığınınna daha fazla yalan eklemeden söyleyebileceğim tek Şeyi söylüyorum: "Eğer benim bir söz hakkım varsa, bu kesinlikle birlikte geĉirdięimiz son günümüz değil."

Gülümsedi ve elini uzattı, ben de elini tuttum ve birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerledik.

Yirmi Beşinci Bölüm

Genel

Güneş yükseldikçe nem de artıyor. Buna, otlarla kaplı patikadaki ayak seslerimizin fısıltısının üzerine gelen tuhaf cıvıltılar ve ısıklık sesleri de eklenince, kendimi okyanusun ortasındaki bir adada değil de neredeyse Amazon'un derinliklerinde hayal edebiliyorum.

Aşırı büyümüş patikadan bahsetmişken, anlaşılan patikadan sapmışız. Ağaç kökleri ayaklarımın altında kıvrılıp uzanıyor ve yaprakların arasından gökyüzünü göremiyorum.

"Nerede olduğumuzun farkında mısın?" diye soruyorum, yüzüme düşen büyük bir yaprağı savuştururken.

"Elbette, canım. Günahkarlar Sığınağı başladığından beri bu adaya geliyorum."

Haklısın. Sonuçta hepimiz buraya sahte bahanelerle gelmedik.

Biraz daha ilerliyoruz. Ağaçlar seyrekleşmeye başlıyor ve uzakta bir yerlerden su akıyor. İleride, hayatımda gördüğüm en sallantılı köprü iki uçurum arasında asılı duruyor. Köprünün basamaklarını oluşturan yıpranmış tahtaları düğüm düğümler bir arada tutuyor.

Ezra ayak parmaklarının ucuna yaslanıp gülümsedi. "Galloway Köprüsü'ne hoş geldiniz. Adını nasıl aldığını öğrenmek ister misiniz?"

"Bunu yapan kör adamın adı Galloway mıydı?"

Ezra gülüyor ve başını sallıyor. "İlk yıl köprü 538'di çünkü 538 numaralı sığır inşaat sırasında düşüp ölmüştü. İkinci yıl ise Balıkçı Köprüsü oldu. Balıkçı seri katildi ve aynı zamanda çok kötü bir dengesi vardı. Şimdi ise Galloway Köprüsü. Geçen yıl Jim sessiz bir yatırımcı getirdi. Söylemeye gerek yok, o köprüde sadece anlaşma değil, daha fazlası suya düştü."

Vay canına, bu gerçekten çok karanlık.

Köprünün ötesine, diğer tarafı kaplayan sık bitki örtüsüne bakıyorum. "Orada ne var?"

"Burası avlanma alanlarının bir parçası."

"Av nedir? Bunu birkaç kez duydum."

"Tatilin en güzel anı. Jim, kalan tüm sığırları adanın bu ıssız bölgesine götürüyor ve serbest bırakıyor. Sığırlar burada ve köprünün karşısında dağılıyorlar."

"Yani yarın uyuyakalırsam, benimle tecavüzcü arasında sadece küçük bir ormanlık alan ve bu köprü denen zavallı şey mi kalacak?"

"Endişelenecek bir şey yok canım. Jim'in çevrede pusu kurmayı seven birkaç adamı var. Oradan gizlice geçmeye çalışan herkesi etkisiz hale getiriyorlar."

"Anladım. Ama ya ormanda kalırlarsa? Orada hayatta kalabilirler mi?"

"Eğer birileri hayatta kalırsa -ki bu sık olmaz- adada çalışma fırsatı bulurlar. Jim herkesin her an nerede olduğunu bilsin diye üzerlerine takip cihazları takılıyor. Yamyam aşçı mı? O nadir hayatta kalanlardan biri."

"Ya arkadaşın hayatta kalırsa?"

"Gary mi? Hayır, Gary hayatta kalamaz. Bennett, yaptıklarından sonra ona izin vermez."

"Onun yaptıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

“Onun idam emri için fazlasıyla yeterli kanıtım var. Ben özel dedektifim, unutmama?” Ezra bir dalı kavrayıp yolumdan çekiyor, ben de altından geçip köprüye yaklaşıyorum.

“Ha, doğru. Kardeşini de böyle bulmuştun.”

Ezra'nın geçmişindeki sırları öğrenmek için bolca zamanım var, bu yüzden kişisel soruları bir kenara bırakıyorum. Şu anda daha çok o köprünün öbür tarafında nelerin beklediğiyle ilgileniyorum.

"Şuraya, avlanma alanına gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

Ezra suskun kalıyor, ama soğukkanlılığını korumak için tüm gücünü kullanıyor. Titreyen elini cebine sokuyor, ama ben onun nadir görülen zayıflığını görmeden önce değil.

"Adanın o bölümüne geçmenin tek bir yolu var," diyor, "ve o da köprüden geçmeyi gerektiriyor."

"Kocaman kötü Çörek Katili korkuyor mu?" Parmaklarımı göğsünde yukarı doğru gezdirip çenesine dokunuyorum.

Sırıttı ve gözlüklerini çıkarıp gömleğine silerek temizledi. "Gelecek yıl Ezra Carter köprüsü gibi olmasını istemiyorum, o yüzden sana adanın gizli hazinelerinden birini daha göstereyim mi?" Dalı tekrar yolumdan çekti ve ormana geri döndük.

Aynı var olmayan patikadan geri döndük, geldiğimiz yoldan ilerledik, ama sonra Ezra bir ağacın yanında sağa döndü. Bütün ağaçlar bana tıpatıp benzediği için nereye döneceğini nasıl bildiğinden emin değilim. Nereye gittiğinden emin olup olmadığını sormak üzereyken, kulağıma tekrar akan suyun sesi geldi. Sonra bir açıklığa çıktık ve nefes almakta zorlandım.

Ondan asla şüphe etmemeliydim.

Sessizliğe bürünmüş bir halde, adanın gizli güzelliğine hayranlıkla bakıyorum. Devasa hibiskus bitkileri suyun kenarında kendi haline bırakılmış, yeşillikleri parlak kırmızı, turuncu ve pembe renklerle süslüyor. Suyun içinden fırlayan kayaların üzerinde yosunlar yetişiyor;

suyun mavisi o kadar koyu ve derin ki, dalgalanan yüzeyinin altını göremiyorum.

Yüksek bir uçurumun kenarından aşağıya doğru akan bir şelale, aşağıdaki geniş bir havuza dökülüyor. Niagara Şelaleleri değil, ama olmasına da gerek yok. Ezra ve benim için tropikal bir vaha burası.

Ezra tişörtünü çıkarmaya başlıyor ve şimdi başka bir nedenden dolayı şaşkınlıktan dilim tutuluyor. Yüzmeye mi gidecek acaba?

"Mayo giymedim," diyorum.

"Ben de bilmiyordum." Şortunu çıkarıyor.

Hayır, kesinlikle yapmadı.

Parmak uçlarını tişörtümün etek ucunun altına kaydırıyor ve tüy gibi hafif bir dokunuşla kaldırmaya başlıyor. Gözlerim kayaların ve ağaçların arkasında saklanabilecek insanları tararken, onu durdurmak için ellerimi onun ellerinin üzerine kapatıyorum. Beni epey gevşetti ama çıplak yüzmeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Burada soyunamam," diye fısıldadım. "Birileri beni görebilir."

Ezra etrafına bakındı, tam bir tur döndü ve bana kusursuz kalçasını ve o korkunç dövmesini gösterdi. Hatta kalçalarının üstünde o seksi gamzeleri bile var. Bu İngiliz koro çocuğunun böyle şeytani bir yanı olduğuna hala inanamıyorum.

Tekrar bana döndüğünde omuzlarını silkti. "Eğer bu kadar ürkeksen kuşları uzaklaştırabilirim, ama balıklar konusunda ne yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Uslu bir çocuk olup yüzmeye gitsen de ben şu kayanın üzerinde oturup seni izlesem, ne dersin?" Oturmak için hareket ettim ama kolumu yakalayıp beni çıplak bedenine doğru çekti.

"İyi çocukmuşsun, değil mi? Ben hiçbir zaman çok iyi bir çocuk olduğumu söyleyemem."

Cümlesini zar zor bitirmişken dudakları benimkine yapıştı. Kollarının arasında gevşedim ve güneşten yanmış bedenine yaslandım, vücudumda kıvılcımlar uçtu.

O uzaklaşırken, azmim ve dizlerim güçsüzleşiyor.

"Bu sefer kazanamayacağım, değil mi?" diye soruyorum.

Alnımdan öpüyor. "Hiç şansın yok. Şimdi soyun."

Kusursuz çıplak kalçasını tam da oturtmak istediğim kayanın üzerine yerleştirdikten sonra, tüm dikkatini bana çevirdi.

Daha önce hiç bir ormanın ortasında bir erkek için soyunmadım, bu yüzden cesaretimi toplarken bana katlanabileceğini umuyorum. Gömleğimden başlıyorum. Başlamak için en kolay yer gibi görünüyor. Çok bir şey yok, o yüzden sadece yırtıp atıyorum.

"Yavaşça, evcil hayvanım," diyor. "Gitmemiz gereken hiçbir yer yok."

Sırtımı ona dönerek şortumu çözdüm ve kalın uyluklarımdan aşağı doğru yavaşça indirdim. Onu göremiyordum ama belimden eğilirken çıkardığı derin iniltiyi duydum.

"Sana vücuduna ne kadar hayran olduğumu hiç söyledim mi?" diye soruyor.

"Olabilir," diyorum bağcıklarını çözüp botlarımı çıkarırken. "Ama bir kız bunu duymaktan asla bıkmaz."

Üzerimde sadece ince dantelli bir sütyen ve neredeyse yok denecek kadar az bir külotla, onun yanına giriyorum. Ereksiyonu, sözleri kadar yüksek sesle konuşuyor ve bana ne kadar mükemmel olduğuma inandığını gösteriyor.

Öne eğilip karnımı ısırdı. "Geri kalanını da çıkar. Her yerini görmek istiyorum."

"Yavaş gitmemi söyledin, o yüzden belki bununla yüzebilirim, sonra villaya döndüğümüzde geri kalanını çıkarabilirim diye düşündüm." Öpücükleri aşağı doğru inerken aceleyle kelimeleri ağzımdan çıkardım. "Ama belki de hepsini çıkarabilirim."

Arkamdaki sütyenimin tokasını açmak için elimi uzattım ama o ayağa kalkıp elimi itti. Tek eliyle o havalı serseri numaralarından birini yapıp, kirli parmaklarının ucuyla sütyeni açmasını bekliyordum ama yapmadı. Bir beyefendi gibi tokasıyla uğraştı.

Dantel aşağı doğru kayarken göğüslerim gevşiyor. Elleri onları kavıyor, parmak uçları pütürlü meme uçlarımı ararken nazıkçe sıkıyor. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık yayılıyor.

Eğilip göğüslerimi öpmeye başladı, sonra vücudumda aşağı doğru ilerledi. Ağzı yol göstererek külotuma doğru bir yol açtı. Sonra onlar da gitti.

Çıplak olduğumu fark edince suya doğru koştum ve neredeyse bir taşla takılıp düşüyordum. Ezra hemen arkamdaydı ve yere düşüp boynumu kırmadan önce beni yakaladı.

"Yeni bacaklarınızla ilk gününüz mü?" diye soruyor.

Elini can havliyle kavrayıp tekrar öne doğru bir adım attım. "Hayır, ama dikkatli olmazsam..."

Kayalar yok oluyor ve ben aşağı doğru yuvarlanıyorum. Görünüşe göre havzanın dibini görmek imkansızdı çünkü lanet olsun ki dibi yok.

Yukarı doğru öksürerek saçlarımı yüzümden çektim. Ezra bana elini uzattı ama beni sığ sudaki kayalıklara geri çekerken gülmeyi bırakmadı.

"Şelaleden biraz daha uzaklaşalım," diyor beni yönlendirirken. "Orada su biraz daha derin, ama Timmy, az önce düştüğün kuyu kadar derin değil."

Koluna vurup onunla birlikte gülüyorum. Başka ne yapabilirim ki? Nehirden kurtarılmış bir çuval yavru kedi gibi hissetmeme ve görünmeme rağmen, Ezra'da beni mutlu eden bir şey var...

Havuzun kenarında, birlikte yavaşça suya giriyoruz. Sırtımı neredeyse bir sandalye görevi gören büyük bir kayaya yaslıyorum. Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor

ve o kalçalarımı kaldırıp başını suyun altına daldırırken ben de kayaya yaslanıyorum.

Bacaklarımın arasında kabarcıklar yükseliyor ve gıdıklanma hissi, çıplak tenime binlerce dokunuş gibi geliyor. Sonra dili dudaklarımın arasına kayıyor ve beni sıcaklıkla sarıyor.

Elimi geriye uzatıp pürüzlü kayaya tutunurken, sudaki yansımama bir anlığına baktım. Dalgalanan kıvrımlarım bana bakıyordu. Meme uçlarım hafifçe merkezden kaymıştı ve göğüslerim istediğimden biraz fazla sarkıktı. Beni nasıl böyle görebiliyor?

Ama sonra diliyle suyun altında beni yiyip bitirirken tüm güvensizliklerimi silip süpürüyor.

Saniyeler sonra su yüzüne çıkıp nefes alıyor. Ağzı meme ucumu tamamen kaplıyor, emiyor ve ısıyor ama yetmiyor.

"Lütfen," diye inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Memnuniyetle."

Yine ortadan kayboluyor ve Tanrım, onu bacaklarımın arasında hissetmek inanılmaz bir duygu. Ezra hiç susmuyor ve bu yeteneği dilinin üzerimdeki hareketlerine de yansıyor gibi. Sanki klitorisimde bir hikaye anlatıyor.

Hâlâ zevkten gözlerim şaşı olmuşken, beni daha aşağıya çekiyor, böylece sırt üstü yüzerken beni adeta yutuyor. Suyun sesi tüm sesleri bastırıyor ve istemsizce bacaklarımı başının etrafına sıkıştırıp gözlerimi kırptıştırırken yıldızlar görüyorum.

Tam orgazmın eşiğinde olduğum sırada, o tekrar nefes almak için su yüzüne çıktı.

"Normal bir insan gibi ön sevişme yapmayı hiç duymadın mı?" diye nefes nefese sordum.

"İkimizden hiçbir şey normal değil, canım. Sıkıcı seksin de yeri ve zamanı var, şelale gibi ön sevişmenin de yeri ve zamanı var."

Buna itiraz edemem.

Ezra elini belimin altından çekti ve ben de vücudumu suya bıraktım. Beni kendine doğru çekti. Bacaklarım beline

dolanmış halde, penisinin uzunluğu vajinama bastırıyordu. Suyun soğukluğuna rağmen, sertleşmiş penisini korumakta hiç zorlanmamıştı.

Bacaklarımı belinden çözerek ona yukarıdan gülümsedim. "Sıra sende."

Güçlü vücudunu bir destek ipi gibi kullanarak, ağzım penisinin ucuna değene kadar kendimi aşağı indiriyorum. Ancak kalçalarından elimi çektiğim anda vücudum su yüzeyine çıkmaya başlıyor. Ezra sorunu fark ediyor ve beni suyun altında tutarken bir kayanın üzerine oturabilmek için geriye doğru kayıyor.

Bir sistem kurduk. Neredeyse boğulana kadar onu emdim, sonra o beni yukarı çekti. Kolumdan çekilip sudan çıkarılana kadar her şey harika gidiyordu.

Ama sonra aşağı bakıyorum ve Ezra'nın hâlâ kayanın üzerinde oturduğunu, yüzündeki ifadenin benim hissettiğim şaşkınlığı yansıttığını fark ediyorum. Suyun üzerinde sallanırken, beni esir alan kişiyi tanımak için dönüyorum... ve karşımda Buz Kıracağı beliriyor.

"Diğer katılımcıları boğamazsın!" diye bağırarak beni kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Elinden kurtulmak için çırpındım ama kurtulamadım.

"Ona izin veriyordum!" diye bağırdım ve sonunda iri eli kolumu bıraktı.

Suya geri yuvarlanıyorum ama durumum hakkında sızlanmaya gerek duymuyorum. Sadece göğüslerimi örtmek için daha da aşağıya batıyorum. Utanç duygusu, hele ki çıplaklığım, durumu tam olarak ifade etmeye yetmiyor. Tüm vücudumu kaplayan kızarıklığın sıcaklığı suyu kaynatırsa şaşırmam.

"Buz kıracağı," diyor Ezra gülümseyerek. "Aslında onu boğmuyordum, ama bence bunu isterdi."

Ezra'ya doğru yüzüp yan tarafına yumruk attım. "*Sus!* " diye fısıldadım.

Ice Pick, adaşını elinde döndürdükten sonra çimenlere saplıyor. Ardından güneşten yanmış bacaklarından şortunu hızla indiriyor. Tanrım, bu tatilde ömür boyu yetecek kadar penis gördüm.

Ice Pick ile çok fazla vakit geçirmemiş olsam da, ortamı okuma konusunda pek de iyi olmadığını biliyorum. Sonraki hareketiyle de haklı olduğumu kanıtlıyor. Tamamen çıplak bir şekilde, koşarak havuza atlıyor.

Su üzerime doğru akıyor ve yüzüme çarpıyor. Gözlerimden su birikintisini kazıyıp dururken, aklıma sadece *Çeneler* filmiyle pornonun karışımı bir şey geliyor. Ezra'ya daha da yaklaşıyorum, neredeyse kucağındayım. Buz Topu benden bir şey ısırarak isterse, Ezra'yı da ısırması gerekecek.

Buz Kıracağı, bıyıklarından su damlayarak içten bir kahkahayla ortaya çıktı. "Çok güzel bir şeysin, güneş ışığım," dedi gülümseyerek bana doğru yaklaşırken.

Ezra sakince aramızdan geçti. "O güzel şey *benim* , Ice," dedi gülümseyerek. "Senden hoşlanıyorum ama onun ilgisini paylaşacak kadar hoşlanmıyorum."

Ice Pick yatıştırıcı bir jestle ellerini kaldırdı. "Zaten bir hak iddianız olduğunu fark etmemiştim. Saygısızlık etmek istemedim Ezra. Sanırım neredeyse tüm kampı, hatta yeni başlayan aşkınızı bile kaçırdım. Olimpiyatlar bittikten kısa bir süre sonra villama kapandım. Sanırım ilk gece kötü bir şey yedim."

Kötü bir şey mi yedin? Mesela bir insan?

Ezra başını salladı. "En azından avı kaçırmadın."

"Kendimi daha iyi hissetmesem bile, avı hiçbir şey için kaçırmazdım." Ice Pick bize yaklaşıyor. Biraz fazla yaklaşıyor. Suyun altında minik askerini görebiliyorum ve o da bir kasktan ibaret. Tanrı onu korusun.

"Büyük bir iş olacağı kesin," diyor Ezra başını sallayarak.

Nasıl oluyor da şu an bu kadar rahat bir şekilde sohbet edebiliyor? Grubumuzun çıplak olması beni çok rahatsız

ediyor. Üç kişi bir arada olunca gerçekten kalabalık oluyor.

"Şey, bunu yanlış okudum," diyor Ice Pick, yüzündeki gülümseme solgun bir şekilde. "Sanırım sahile geri dönmeliyim. Şef öğle yemeği için sandviç tabağı hazırlıyor."

Bunun bir grup seks partisine dönüşeceğini mi sandı? Hayır, teşekkürler. Bir psikopatın içime sızmasına izin verdiğime şaşırdım. Ben burada kendimden nefret eden bir iğne yastığı değilim. Herkesi kabul etmiyorum.

Garip bir şekilde vedalaşıyoruz ve Ice Pick kıyıya doğru yüzüyor. Giyinip giderken Ezra ve ben birbirimize bakmaktan kaçınıyoruz.

"Eh, bu gerçekten çok rahatsız ediciydi," diyorum yalnız kaldığımızda. O muhteşem seks maceramız artık uzak bir anı olarak kaldı.

"Özür dilerim. Biz katiller sosyal ipuçlarını okumakta biraz beceriksiziz."

"Bunun neresi bize katılmamızı istedi?" diye soruyorum, aramızdaki mesafeyi işaret ederek.

"Onun yerinde olsam ben de denerdim." Elini yüzünden aşağı doğru sildi. "Sanırım şimdi geri dönmek istiyorsunuz?"

Kıyıya doğru yüzmeye başlıyorum. "Evet, şu ilan panosu kulağa çok iyi geliyor."

Yirmi Altıncı Bölüm

Ezra

yaşanan Buz Kazması ile olay günümüzün geri kalanını tamamen rayından çıkarabilirdi, ancak Kindra bunu soğukkanlılıkla karşıladı ve ormandan dönüş yolunda olaya güldü. Tam öğlen vakti pavilyona ulaştık ve yerimize oturduk.

Maurice'in asistanı telaşla yanımızdan geçerek önümüze bir sandviç tahtası koydu ve diğer masalardaki eksik malzemeleri tamamladı. Büyük ahşap tahtanın her iki ucunda çeşitli dilimlenmiş ekmekler duruyordu. Et seçimi ağzımı sulandırdı: hindi, jambon ve umarım dana etinden yapılmış rosto biftek. Her et parçası rulo haline getirilmiş ve bir kase mayonezin etrafına yerleştirilmişti.

Kindra bir bıçak alıp kremsi beyaz maddeye doğru işaret etti. "Bu aslında mayonez, değil mi?" diye sordu yanından tekrar geçen asistana.

Yardımcı, zil sesini kesip tamamen hareketsiz kaldı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Bize *insan eti* servis ederken bu kadar endişeli görünmüyordu. Mutfakta başka şeyler de kullanıyor olabileceklerini varsaymak çok da uzak bir ihtimal değil.

Onu destekliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, geçerli bir soru. Gerçekten de sadece evet ya da hayır cevabı var."

"İğrenç!" diye gür Fransız aksanıyla haykırdı.

Kindra, tamamen şaşkın bir halde koşarak uzaklaşırken, "İnsan yemek de öyle," diye mırıldandı.

Kindra'nın öğle yemeğinden keyif almasını istiyorum, bu yüzden fedakarlık yapıyorum. Elinden bıçağı alıyorum, ucunu karışıma batırıp tadına bakıyorum.

"Mayonezmiş," diyorum rahat bir nefes alarak.

"Şükürler olsun." Bıçağı parmak uçlarımdan alıp sandviç yapmaya başladı.

Bennett, pavyona girerken ve önümdeki bir koltuğa otururken "İyi günler," diye mırıldandı.

Kardeşim buradaysa, baş düşmanı nerede? Şarkı söyler gibi karşılaması, onu gerçekten de şifonyere tıkmış olabileceği konusunda beni endişelendiriyor... ama onunla birlikte olmak için değil.

Lütfen bana onun onu öldürmediğini söyleyin.

"Bennett, Cat nerede?" diye soruyorum.

Birkaç dilim ekmek, peynir ve et alıp hepsini bir araya getiriyor. "Kedi uyuyor."

Umarım kalıcı değildir. Ama sonra Bennett'in Gary'ye uyku kokteyli hazırladığını hatırlıyorum. "Ona ilaç mı verdin?"

"Onu uyuşturmak mı?" Kindra'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Sakin ol," diyor Bennett. "Ayak bileği oldukça ağırly görünüyordu, bu yüzden uyumasına yardımcı olacağını düşündüm."

Kardeşıme anlamlı bir bakış attım. İyilikseverlik onun karakter özelliği değil.

Boğazını temizleyip ekledi: "Ayrıca, birinin *SüngerBob'un* tema şarkısının müstehcen bir versiyonunu söylemesini ne kadar süre dinleyebilirsiniz ki?"

Kindra kıkırdar ve kendi kendine melodiyi mırıldanmaya başlar.

"Sırada sana ilaç mı vermem gerekiyor?" diye soruyor Bennett.

"Ölümüm pahasına bile olmaz," diyorum, omurgam içgüdüsel olarak kaskatı kesilirken.

"Bana pislik atabilir ama ben ona karşılık veremez miyim? Bu numarayı bırak." Bennett, rulo haline getirilmiş bir hindi parçasını kapıp ağzına tıktırdı, ama aklına bir fikir gelince gözlerindeki parıltıyı yakalamadan önce değil. "Gece Yarısı Mazoşisti'nin av için geldiğini biliyor muydun?"

Tükürüğüm boğazıma kaçtı.

"Bu kim?" diye sordu Kindra sırtımı sıvazlarken.

Öksürmeye devam ediyorum.

Bennett gülümsedi. "Eski bir dostum, değil mi Ezra?"

Bana tuhaf bir bakış attı ve anladım. İyi bir arkadaşının yakında geleceğini duyunca kim böyle tepki verir ki?

Konuyu uzatmak yerine Kindra sırtımı sıvazlamaya devam ediyor. Ben hâlâ panik halinde öksürüyordum ki durup bana baktı.

"Tamam, havayla boğulmadan önce sana bir içecek getireyim," diyor. "Su ister misin?"

"Harika," diyorum yüzüme taktığım en acı dolu gülümsemeye. Ne olursa olsun, dışarıdaki bara doğru giderken beni fark etmiyor. Hemen Bennett'e dönüyorum. "Maverick ne zamandan beri geliyor?"

"Jim ödevini erken bitirdiğini söyledi, ben de ona davetiye gönderdim. Doğrusu, gelmekten çok memnun oldu."

Bu, hayatımda gördüğüm en alçakça hareket. Midnight bizim iyi bir arkadaşımız ve neredeyse birbirimizi tanıdığımız kadar uzun zamandır onu tanıyoruz. Bu da demek oluyor ki, benim "Çörek Katili" olmadığımı biliyor.

Bu da demek oluyor ki, her şey benim başıma bela olabilir.

"Ben sana ne yaptım ki, Bennett?"

"Bana *hiçbir* şey yapmadın. Sadece cinsel yolla bulaşan hastalık geçmişimi tüm adaya duyurdun."

"Maverick'i davet etmen sebebi... Kahretsin, Bennett."

"Hayır, bununla hiçbir ilgisi yok." Bennett tahtadan bir parça ekmek alıp üzerine mayonez sürmeye başladı. "Bence ona söylemeyeceksin. Avdan *önce* söyleyeceğini söylemiştin, bu yüzden bir şeyleri berbat etmez. Zaten biliyor olacak."

O buraya gelmeden ve ona benim söylemeye cesaret edemediğim her şeyi anlatmadan önce ona ulaşmalıyım. Bencil yanım onu öngörülebilir gelecekte karanlıkta tutmak istiyor. Bu çok adaletsiz. Sonunda birine aşık oldum ve o benden koparılacak. Ama bunu ondan saklamaya devam etme hakkım var mı?

Çünkü burada kötü adam benim.

Kardeşini öldürdüğüm için değil—o adi herif ölümü hak etmişti—ama Kindra'ya yalan söylediğim için. Ama nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Bennett—"

"Hayır, Ezra. Beni kendi tarafına çekmeye *çalışma* . O zavallı kızın kalbiyle ve vajinasıyla yeterince oynadın zaten." Her çeşit eti ve en az iki farklı peynir çeşidini alıp hepsini mayonez yığınının üzerine tıktırmaya başladı.

"Anlamıyorsunuz. Birinin sizi önemseydiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

"Birçok kadın bana ilgi duydu, Ezra. Ama bu duygular karşılıklı *değildi* ."

"O zaman orada olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun—"

"Hey çocuklar, neden bu kadar öfkeli konuşuyorsunuz?" diye sordu Kindra, önüne bir şişe su koyup yerine otururken.

Bennett ve ben aynı anda cevap veriyoruz. Ne yazık ki, cevaplarımız farklı; ben spor diye bağırırken o siyaset diye

ağlıyor. Yaptıkları yanlışları gizlemekte usta olan insanlar için, gerçekten de bu işi berbat ediyoruz.

Kindra'ya "Spor ve siyaset" diye açıklama yapıyorum.

"Kulağa son derece sıkıcı geliyor."

"Bu uzun sürmeyecek," diyor Bennett gülümseyerek sandviçinden bir ısırık alırken.

Yemin ederim, tam burada kalp krizi geçirmemi istiyor.

Bütün dünyam alevler içinde ve hiçbir şey yolunda değil. Mutluluğu hak etmeyebilirim, onu da hak etmeyebilirim, ama bir süre daha öyleymiş gibi davranamaz mıyım? Tanrı'nın lütfunu beklemiyorum, ama Şeytan da bana bir anlaşma teklif etmiyor. Ve eğer ona sahip olabilseydim, istediği her şeyi ona verirdim.

Bir ömür boyu sürecektir sevgisi karşılığında ruhumu ve sonsuz laneti feda ettim.

Ama buna izin veremem. Birkaç saat daha vaktim var, sonra her şey bitecek. En iyisi bu süreyi en iyi şekilde değerlendireyim.

Kindra'ya döndüm. "Bowling oynamaya gitmek ister misin?"

Sandviçini yere indiriyor. "Jim adaya bir bowling salonu mu yaptırdı?"

"Tam olarak değil. Sahilde kurulmuş küçük, iki şeritli bir oyun. İnsan kafalarını bowling topu olarak kullanıp, kuma dikilmiş ağaç dallarına doğru fırlatıyorsunuz. Jim'in ürkütücü icadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha çok bowling ile cornhole karışımı gibi, ama çok eğlenceli ve stres atmak için iyi bir yol."

"Henüz yemek bile yemedin," diyor boş tabağımı işaret ederek.

Bennett, kolesterol dolu sandviçinin geri kalanını yutmak için bir bira içti, sonra da yeni bir sandviç yapmaya başladı. "Sanırım şu anda pek aç değil."

Yemeğinin son lokmasını yerken, "Gideceğim," dedi. "Güzel bir zaman geçirecekmişim gibi görünüyor."

Genellikle onu oyuna dahil etmek için çok uğraşmamız gerektiği düşünöldüğönde, ondan daha fazla direnç bekliyordum. Bu hoş bir sürpriz oldu.

"Kardeşimin katilinin kim olduğunu öğrendiğime göre artık gerçekten keyif alabiliyormuşum gibi hissediyorum," diye ekliyor ve kalbim sönmekte olan bir yıldız gibi kendi içine çöküyor.

Bennett boğazını temizleyerek kangrenleşmiş yaraya tuz döktü. Masanın altında ayak bileğine tekme attım ve bir sonraki sandviçin onu yere sermesi için dua ettim.

Vedalaşıyoruz. Daha doğrusu, Kindra Bennett'e veda ediyor. Ben de öylece uzaklaşıyorum.

Yıllar önce kardeşimi ararken hayal ettiğim şey bu değildi. Kardeşçe bir bağımız olacağını ve birbirimizi destekleyeceğimizi düşünmüştüm ve büyük ölçüde de öyle oldu, ancak ahlaki pusulası olmayan biri için, benim dürüst olmamamdan çok rahatsız görünüyor. Ya da belki de daha derin bir şey var.

Belki de Bennett beni kaybetmekten korkuyor.

Kindra ile birlikte sahile doğru yürüyoruz. Oyunumu sürdürmenin yollarını zihnimde hızla düşünüyorum ama zamanım tükeniyor. Bennett'in gerekçesi ne olursa olsun, Kindra ile benim aramda devasa bir mesafe olmasını sağlamaya kararlı.

Kesik başlardan oluşan bir yığına ulaşıyoruz ve bazılarını katıldığımız oyunlardan tanıyoruz. Diğerleri ise tanınmayacak kadar çürümüş durumda. Sinekler bu ürkütücü yığını istila ediyor.

İki şerit halatla çevrilmiş ve sonunda kumdan kopmuş kollar ve bacaklar dışarı çıkmış durumda. Uzuvarları dik tutmak için ete metal çubuklar saplanmış. Ne de olsa, sertlik sonsuza dek sürmüyor.

Kafa yığınınına doğru ilerleyip en üsttekilerden birini koparıyorum. Kindra için daha taze bir tane seçiyorum ki dokunduğönde derisi dökölmesin.

Kafayı ellerine veriyorum, sonra da kulvarları işaret ediyorum. "Amaç, bir kafa alıp fırlatmak ve olabildiğince çok lobutu devirmek."

Kindra kafayı inceliyor, sonra harekete geçmeye karar veriyor. İki parmağını burnuna, birini de ağzına sokuyor. İlk şeride doğru adımlıyor, kafayı kaldırıyor ve sonra duruyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını öne eğdi ve omuz silkerek bana döndü. "Emin değilim. Köşkten ayrıldığımızdan beri bana neredeyse hiç bakmadın ve sahilde yürürken de sessizdin. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Ne değişti?"

"Hiçbir şey yok canım. Söz veriyorum. Sadece avı düşünüyordum, hepsi bu."

"Buna gerçekten çok sevindim. Her şey geride kaldığına göre kendimi çok daha iyi hissediyorum. Daha hafif hissediyorum. Ve bunların hepsi senin sayende." Kindra, kopmuş kafayı kavrayıp sokağa fırlatırken bana gülümseyerek baktı; altı kol ve bacak da yanlara doğru devrildi.

Ama sözleriyle *beni* tamamen altüst etti.

Hepsi senin yüzünden.

Evet, onun on yıllık ıstırabı. Kardeşi için döktüğü her gözyaşı. İnsanlığa olan güvenini kaybettiği için başkalarıyla bağlantı kurmakta yaşadığı zorluk. Bütün bunlar benim yüzümden.

Normalde onun gülümsemesini görmeyi çok severim, ama şimdi onun gülümsemesi benim için ölüm fermanı gibi. Bu gece, başka kimse fırsat bulmadan önce, ona gerçeği söylemeliyim. Kolay olmayacak, ama bu benim kurtuluş için son şansım.

Maverick, kötü niyetle ona söylemezdi. Bennett gibi değildi. Ama Maverick gençti ve olması gerektiği kadar ketum değildi. Gençlik coşkusuyla, neden söylememesi gerektiğini açıklasam bile, ağzından kaçırıp beni AA (Adsız Alkolikler) diye arayabilirdi.

Şimdilik, kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyor. Bu son saatleri unutulmaz kılabilirsem, belki de yaptıklarımı unutmasına yardımcı olmak için yeterli olur.

Yirmi Yedinci Bölüm

Genel

sonra Bu sıcakta birkaç tur bowling oynadıktan , serinlemeye fazlasıyla hazırım, bu yüzden su aktivitesine katılmak için iskeleye doğru yöneliyoruz. Kampın ilk birkaç gününü kaçırdıktan sonra, kalan zamanımda bu deneyime gerçekten kendimi adanmak için can atıyorum.

Ezra öğle yemeğinden sonraki keyifsizliğinden kurtulmuş gibi görünüyor. Spor ve siyaset konularından uzak durmaya karar verdim çünkü bu konular onun moralini bozuyor gibi görünüyor.

Balıkçı teknesine binip, dalış kıyafetlerimizi giymek için güverte altına iniyoruz. Ice Pick, Maudlin Rose ve Grim çoktan giyinmiş ve kaptan köşkünde bekliyorlar.

Dalgıç kıyafetlerini çıkarmadan önce Ezra bana tüplü dalış hakkında kısa bir eğitim veriyor. Tekneye ilk bindiğim zamana göre bu hobi hakkında daha çok şey biliyorum ama yine de katılmak için yeterince bilgiye sahip olduğumu düşünmüyorum. Sonra Ezra bana bir neopren kıyafet veriyor ve asıl aktiviteden çok kıyafetten korkuyorum.

"Bunun içine nasıl sığacağım ben?" diye soruyorum dalış elbisesini havaya kaldırarak. "Kedi benden daha küçük, o

bile içine sığmazdı. Sanki çöp adam için tasarlanmış gibi."

Ezra kıyafetini kaldırarak, "Bunlar vücuda tam oturacak şekilde tasarlanmış, tatlım. Donmaman için yalıtım bariyeri oluşturuyor. Ayrıca ısınmak için kıyafetin içine işemen de tavsiye edilir." dedi.

"İdrar yalıtımı. Anladım."

O kıkırdadı ve takım elbisemi giymeme yardım etti, ve o kadar da kötü değil. Daha dolgun vücudumu kabullenmeden önce, gençlik yıllarımda sonlarında denediğim bel inceltici korseden daha kötü değil.

Şeytani, sıska Teletubbies'lere benzeyen Ezra ve ben merdivenlerden yukarı, üst güverteye çıktık. Ezra gözlerini güneşten koruyarak dümenciye doğru baktı. Grim bize başparmağını yukarı kaldırdı ve biz de demir atmaya ve birkaç sığır öldürmeye hazır olduğumuzu işaret ettik.

Ice Pick aşağı iner ve o ve Ezra çapayla uğraşırken Maudlin Rose ve ben oturup izleriz. Yanımdaki sessiz kadına gizlice bakarım. Şu anda, baştan aşağı neoprenle kaplı, herhangi birinin büyükannesesi gibi görünebilir. Çok aranan bir seri katil olduğunu ve aynı zamanda poposunu güneşlenmekten hoşlandığını asla anlayamazsınız.

"Bugün hava çok sıcak," diyorum.

Gülümsedi ve başını salladı.

"Umarım su bizi serinletir."

Rose'dan yine gülümsemeler ve baş sallamalar.

"Bu konuda ne düşündün?"

Oturduğu yerden kalkıp kaptan köşküne doğru yürümeye başladı. Görünüşe göre, ortamı okuyamayan tek kişi Buz Kıracağı değilmiş, zavallı kadını o kadar sinirlendirmişim ki, oradan uzaklaşmak zorunda kalmış.

Ezra yanıma geri döndü ve o garip karşılaşmanın ardından onun arkadaşlığından memnun oldum.

"Neden konuşmuyor?" diye sordum ona.

"Duygusal Gül?"

İhtiyaç sahibi.

"Boynundaki yara izini hiç fark etmedin mi?"

"Hayır. Çoğu zaman çıplaktı, bu yüzden çok yakından bakmak istemedim."

Göğsünden derin bir kahkaha yükseldi ve dalış kıyafetimin kasık bölgesini eritti. Tanrım, seksi olmayan bir şey yapıyor mu acaba?

"Konuşamıyor, canım," diyor. "Birçoğumuz bizi bu işe iten bir tür travma yaşıyoruz. O da farklı değil, ancak senin ya da benim gibi seçici bir katil değil. Erkekleri hedef alıyor ve tek şart penis sahibi olmak."

"Peki onu bu yola iten neydi?"

"On beş yaşında evlendi ve adam birçok yönden bir canavardı. Balayından kısa bir süre sonra sarhoşken öfke nöbeti geçirip boğazını kesmeye çalıştı. Hayatta kaldı, ancak ses telleri onarılamayacak kadar hasar görmüştü."

Elim boğazıma gidiyor. "Aman Tanrım, bu korkunç."

"Gerçekten de öyle. Bu yüzden ona, cevabı evet ya da hayır olmayan hiçbir soru sormuyoruz."

"Lanet olsun. Bu, neden çekip gittiğini açıklıyor. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum."

Omuzlarıma rahatlatıcı bir kolunu doladı ve beni kendine çekti. "Endişelenme. Bilmiyordun ve o da bunu sana karşı kullanmayacak. Ama bu yüzden bu inzivalarda Grim'le birlikte kalıyor. Garip bir dilleri var. Konuşmadan iletişim kurabiliyorlar."

"Ne kadar güzel ve hüzünlü," diyorum. "En azından birbirlerini bulmuşlar. Bunun dışında bir ilişkileri var mı acaba?"

Ezra omuzlarını silkerek, "Tam olarak emin değilim. Ne birlikte gidiyorlar ne de birlikte geliyorlar, bu yüzden birlikte olmadıklarını düşünüyorum." dedi.

Beni başka hiç kimsenin anlamadığı şekilde anlayan birini bulup, sonra da onu yılda sadece birkaç gün görebileceğimi hayal bile edemiyorum. Sonra Ezra'ya bakıyorum ve belki de bunu hayal etmek *zorunda* kalabileceğimi fark ediyorum.

Adadan ayrıldıktan sonra ne olacağı hakkında pek konuşmadık. Ne istediğinden ya da ne beklediğinden emin değilim ve sormaya da çok korkuyorum. Eğer bunun sadece eğlenceli bir ilişki olmasını istediğini söylerse, kalbim kırılacak çünkü ben daha fazlasını istiyorum. Başlarda istemiyordum ama şimdi...

Her şeyi yeniden düşünmeme neden oldu.

Tanrı aşkına, kendimi gelinlik içinde hayal ettim! Hatta tek nedimem olan Cat'in ne giyeceğini ve onu Bennet'le nikah masasına yürümeye ikna etmek için ne söyleyeceğimi bile seçtim. Bir ev, bir köpek ve Tanrı'nın bize verdiği kıyafetlerden başka hiçbir şey giymeden, şömine başında geçireceğimiz birçok mutlu gece hayal ettim. Ama çocuk yok. En sevdiğimiz hobimizi gizlemekle meşgulken çocuk yetiştiremeyiz.

Tek bir önemli şey eksik, o da Ezra'nın katkısı. Sonuçta o benim fantezilerimin baş karakteri.

Konuyu açmaya cesaret edemedi tekne durdu. Ezra, Ice Pick ile birlikte demirleme görevine başlamadan önce dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu.

Grim, kaptan köşkünden inip güverteye katılıyor. Artık dalış kıyafetini giymiyor. Onun yerine, çok sevdiği Speedo mayosunu giymiş.

"Rose ve ben siz yüzerken teknede kalmaya karar verdik," diyor. "İstersek suya da gireriz, ister girmeyelim. İyi eğlenceler."

Arkasını dönüp merdivenlerden yukarı doğru geri çekildi, ama ben onların geride kalmasının sebebinin ben olduğumu hissetmeden önce değil. Rose'a bunu bir şekilde telafi etmeliyim.

Ezra, benim moralimin bozulduğunu hissederek yanıma yaklaştı ve kulağıma eğildi. "Bu senin yüzünden değil," dedi. "Doğrusu, muhtemelen sevişmek için burada kalıyorlar."

Çıplak bedenlerinin birbirine çarpma görüntüleri istemsizce zihnimde canlanıyor ve biraz midem bulanıyor.

Eğer sorarsa, deniz tutmasına bağlarım.

"Hadi hemen suya girelim," diyorum.

Ekipmanlarımız yüklendikten sonra, alt güverteye inip teknenin arka tarafına doğru ilerliyoruz. Yakınlarda, teknenin ardında beyaz bir şamandıra sallanıyor. Bunun aktivite alanını işaretlediğini tahmin ediyorum.

Hiçbir yardıma ihtiyaç duymayan Ice Pick, yüzünü bir dalış maskesiyle kapatır, göğsüne bir pala dayar ve sırt üstü suya atlar. İri cüssesine rağmen, su yüzeyine geri çıkmaz. Hatta sadece birkaç saniye içinde gözden kaybolur.

Ezra sırtıma bağlı tüplerle uğraşüyor, her şeyin bağlı ve düzgün çalıştığından emin oluyor. "Unutma, nefesini tutmamalısın. Çok derine inmeyeceğiz, ama özellikle yüzeye çıkarken nefes almaya devam et."

"Ne yani, ciğerlerim patlayacak mı yoksa?" diye gülüyorum, o da bana doğru dönüyor.

Yüzünde en ufak bir gülümseme bile yok.

"Ezra? Akciğerlerim patlayacak mı acaba?"

"O kadar derine inmeyeceğiz, canım."

Elimi sıkıca kavradı ve beni teknenin kenarına doğru götürmeye çalıştı, ama ayaklarım kocaman kurşun ağırlıklar gibiydi.

"Artık bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değilim." Birkaç adım geri çekildim. "Belki de teknede kalmalıyım. Ne olur ne olmaz, acil bir durum olursa diye."

Bana gülüp saçmaladığımı söylemek ya da omuz silkip yaşlıların sevişmesini dinlemeye bırakmak yerine, beni kendine çekiyor. Güçlü kolları beni sarıyor ve başıma bir öpücük konduruyor.

"Rahatsız olduğunuz hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Ayrıca, eğer birkaç sığırı boğmak istersek, Jim'den havuzda bir şeyler ayarlamasını isteyebiliriz."

İstemedenden de olsa gururuma bir bıçak sapladı. Oyun oynamak için çocuk havuzu kurulmasına ihtiyaç duyan bir korkak değilim. Sadece ciğerlerimin, biliyorsunuz, patlamasını istemiyorum.

Derin bir nefes alıp ondan uzaklaştım. "Hayır. İyiyim. Bana daha önce anlattıklarınızın dışında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Sadece yanımdan ayrılma. Sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Maskeyi yüzüme geçirirken başımı salladım. "Hadi şu işi yapalım artık."

Kafamda canlandırdığım kadar havalı konuşmuyorum. Maske burnumu sıkıştırıyor ve sesime genizden gelen bir ton veriyor.

"Düzenli olarak nefes alıp verin," diye hatırlatıyor maskesini indirirken. "Hemen yanınızda olacağım. Paniklerseniz, bana işaret vermeniz yeterli."

Kısa güvertenin kenarına doğru adım atıp derin bir nefes alıyorum. Küçük beyaz köpükler teknenin yakınında kırılıyor. Başımın üstünde, gökyüzü bulutsuz mavi, sadece ara sıra bu tarafa doğru gelmeye cesaret eden açık deniz kuşları tarafından bozuluyor. Sanırım eğer ölmem gerekiyorsa, ölmek için güzel bir gün bu.

Ezra'ya doğru döndüm.

"Bunu başarabilirsin," diyor. "Seni kısa bir süredir tanıyorum ama aklına koyduğun her şeyi yapabileceğini bilmek için yeterince uzun bir süre. Eşek kadar inatçısın ve birkaç bira içmiş bir İrlandalı kadar cesursun."

Gözlerimi kapatıp regülatörü ağızma yerleştirirken Ezra bana doğru yaklaşıyor. Sıcak dudakları alnıma değiyor. Daha doğrusu, maskenin üst kısmı ile dalış elbisesinin kapüşonu arasından görünen incecik alın bölgeme.

Sırtım suya dönük, garip bir çömelme pozisyonu alıyorum. Şimdi aynı anda hem öne eğilmem hem de geriye doğru düşmem gerekiyor. Sol elimle regülatörü, sağ elimle de maske kayışının arkasını kavrayarak suya atlıyorum.

Etrafım suyla çevrili ve ben birkaç adım öteye yüzüp, su yüzüne çıkıyorum ve Ezra'ya başparmağımı göstererek, üzerime düşmeden güvenle suya girebileceğini işaret

ediyorum. O da bana el sallıyor ve bana yaptırdığı o saçma geriye doğru taklayı atmak yerine suya giriyor.

Yüzeyde süzülerek, onun önümde belirmesini bekliyorum. Saniyeler geçiyor, dakikalara dönüşüyor. Ona kesinlikle hiçbir şey olmadı...

Yüzümü suyun altına daldırıp derinliklere doğru baktığım anda, bir kan bulutu bana doğru hızla yaklaştı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Genel

eDerKen Akciğerlerimin patlamasından endişe , okyanustaki diğer tehlikeleri düşünmeyi ihmal ettim. Mesela köpekbalıkları. Kanı görünce aklıma ilk gelen şey bu oluyor.

Sualtı nefes almanın ne kadar tuhaf bir his olduğunu düşünmeye vakit ayırmıyorum. Bacaklarımı çırpıp aşağı doğru yüzüyorum. Eğer köpekbalığını ağzında yarı yenmiş sevgilimle bulursam ne yapmayı planladığımı bilmiyorum, ama onları bulduğumda bir çözüm bulurum.

Kan berraklaşmaya başladı ve aşağıda beni neyin beklediğini daha iyi görebildim. Bir köpekbalığı keşfetmek yerine, kendimi çapalara zincirlenmiş insanlardan oluşan bir mayın tarlasında buldum. Elleri arkadan bağlı ve ayak bileklerine zincirler geçirilmiş halde su altı akıntısında yüzüyorlardı. Hepsi bizimkine tıpatıp benzeyen dalış ekipmanları giyiyordu.

Sığırlardan birinin başı yok, bu da kan izlerini açıklıyor. Cesedin yakınında büyük, karanlık bir figür serbestçe

yüzüyor. Bu Buz Kıracağı olmalı, ama Ezra nerede Allah aşkına?

Ayak bileğimde bir çekme hissettim ve doğrudan aşağıya baktım. Sığırlardan biri bileklerindeki bağlardan kurtulmayı başarmıştı ve şimdi beni sıkıca kavramıştı. Ve beni aşağı çekiyordu.

Eller dalış elbisesine yapışıyor ve ben de onların beni yeterince yaklaştırmalarına izin veriyorum ki paletlerimi kafalarına vurabileyim. Regülatörlerini yerinden sökmeye çalışıyorum ama bu lanet olası paletler aşağı doğru tekme atmayı zorlaştırıyor. Sanki bir kabusun içinde savaşıyorum.

Sonra, el beni yakaladığı kadar hızlı bir şekilde bıraktı. Tekrar aşağı baktım. Ezra, Ice Pick'in palasını kullanarak saldırganımın kolunu tamamen kesmişti. Bana baktı ve kopmuş koluyla el salladı; onu öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğine karar veremedim.

Ezra tek bir hareketle sığırların solunum yolunu kesti ve beni de takip etmem için işaret etti. Kıvranan, tek kollu o pisliğin yanından yüzerek uzaklaştık ve daha az tehlikeli olan gruba doğru yöneldik.

Hangi sığırların hedefimiz olduğunu gösteren hiçbir işaret yok, bu yüzden sebepsiz yere birini öldürmekte tereddüt ediyorum. Masum birini boğmak bana iyi hissettirmeyecek.

Buz kıracağı sığırlardan birinin karnını parçalarken, bir başka kırmızı bulut bize doğru yaklaşıyor. Parlak gümüş balıklardan oluşan bir sürü, dalış kıyafetindeki yarıktan dışarı fışkıran organlara doğru birlikte hareket ediyor. Parlayan metal iğneler gibi, uzayan bağırsak ipinin içine girip çıkıyorlar. Ağır kan kaybına ve balıkların onları kelimenin tam anlamıyla canlı canlı yemesine rağmen, yaralı figür kıvranmaya devam ediyor.

Bu kadar hak ettiler mi? Bu belirsizlik içimi kemiriyor ve o korkunç manzaradan yüzümü çeviriyorum. İşin özü şu: Ben çoğu insanın sandığı gibi acımasız bir katil değilim.

Ölümden zevk almıyorum, ama bunu hak eden birini cezalandırmaktan zevk alıyorum. Motivasyon önemli.

Tereddütümü sezen Ezra, bana yaklaşmam için işaret etti. Yaklaştım ve o da her bir Sığır'ın dalış maskesinin arkasını işaret etti. Kayışlar, tulumlar gibi renk kodluydu. Buz Kazığı'nın saldırdığı kişi kırmızı renkteydi.

Vücudum gevşiyor ve yavaş yavaş artan mide bulantısı azalıyor.

Ezra'ya başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti veriyorum ve yüzen başka bir figüre doğru yüzüyorum. Kayışın rengini kontrol ettikten sonra, maskeyi Sığır'ın yüzünden çıkarıyorum. Onu öldürdüğümde gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum.

Ezra ve ben yanımızda hiçbir silah getirmediğimiz, bu yüzden eski usul bir boğma yöntemiyle işi bitirmek zorunda kalacağız. Ağzındaki regülatörü çıkarmak yerine, arkasından yüzüp oksijeni kaynağından kestim. Etkisi neredeyse anında oldu.

Bacakları kıpırdamaya ve zorlanmaya başlıyor ve bileklerindeki bağlardan o kadar çılgınca kurtulmaya çalışıyor ki, derisi beyaz şeritler halinde soyulmaya başlıyor. Yakındaki balıklar sunulan atıştırmalıkları hızla tüketiyor ve ben de kendimi çarpık bir su altı masalındaki bir prenses gibi hissediyorum.

Tekrar onun önüne doğru yüzüyorum. Hava olmamasına rağmen, Sığır regülatörü dişlerinin arasında sıkıca tutuyor. Çenesi kasılıyor ve yanakları, bir türlü gelmeyen nefes için her umutsuz özlemde içeri doğru çöküyor. Kasıklarının etrafındaki suda koyu bir bulut belirliyor ve altına işediğini anlıyorum.

Yüzgeçlerimizi hafifçe çırparak, Ezra ile birlikte regülatörleri çekerek hat boyunca ilerliyoruz. Dönüp yarattığımız şeye baktığımızda, gülmemi zor tutuyorum. Kıvrılan bedenler, su altı bir rave partisine katılanlara benziyor. Açık ağızlardan fişkıran baloncuklar ışık

parçacıklarını yakalıyor ve etraflarında hareket eden balıklar pembe, gümüş ve turuncu tonlarında parıltıyor.

Aşağıda birkaç sığır daha var ama onları Ice Pick'e bırakıyoruz. Bir kafa daha kırmızı bir bulut içinde okyanus tabanına düşerken, Ice Pick palasıyla çok eğleniyor gibi görünüyor.

Ezra kumdan bir şey alıyor, sonra da beni takip etmem için işaret ediyor. Yüzdükçe, deniz tabanı birkaç metre yükselip bir resif görünür hale gelince su daha da aydınlanıyor.

Önümüzde mercanlar, deniz yosunları ve rengarenk balıklar serili. Su bulanık maviden parlak masmaviye dönüşüyor ve sanki bambaşka bir yere ışınlanmış gibiyim. Sonra Ezra bana katliam alanından aldığı şeyi gösteriyor. Kopardığı kolu.

Ezra kolunu balıklara doğru sallıyor ve benden ne yapmamı istediğini anlıyorum. Sadece onları besleyemediği için üzülüyorum. Gerçi, sanırım bu tür şeyleri her yıl yapıyor.

Kolunu elinden aldığımda yanakları hafifçe yukarı kıvrıldı, gülümsedi. Bu küçük anı benimle paylaşmaktan çok heyecanlıydı. Eli kolumda yukarı doğru hareket etti ve balığı kendine çekmek için kolun etli ucundaki güdük kısmı nasıl sallayacağımı gösterdi. Kan ve doku parçaları suya dağıldı ve balıklar bize doğru döndü.

Etrafımız, parıldayan renklerin girdabında kaybolmuş durumda. Türlerin hiçbirini tanımıyorum, ama her biri eşsiz ve güzel. Kendi küçük grupları halinde ileri atılıyorlar, et parçaları kapıyorlar ve sonra başka bir yöne doğru hızla uzaklaşıyorlar. Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerim yaşıyor. Bu gerçekten büyümlü bir an.

Üzerimize karanlık ve tehditkar bir gölge çöküyor ve ben yüzeye doğru bakıyorum. Başımın üzerinde bir köpekbalığı görmeyi bekliyorum, ama keşfettiğim şey çok daha kötü.

Dalgıç maskemin hemen üzerinde, Grim'in buruşuk cinsel organı dalgaların arasından yol açıyor. Yanında, eli

sıkıca onun elini kavramış halde, çıplak Maudlin Rose yüzüyor. Soluk meme uçları sarkık göğüslerinin uçlarına yapışmış ve akıntıda sallanırken yapışık kalmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar. Dalgıç ekipmanı yerine sadece şnorkel maskesi ve palet giymeyi tercih etmişler.

Bize bakıp boşa kalan elleriyle el sallıyorlar. Ezra ve ben de selamımızı iade ediyoruz, ancak Grim'in testisleri görüş alanıma girince bakışlarımı kaçırıyorum. Başkalarıyla yakınlaşmaya kendimi açmıştım, ama bu biraz fazla yakın.

Büyülü an bozuldu, Ezra'ya yüzeye çıkmak istediğimi işaret ettim. O da işaret verdi ve yükselmeye başladık. Solumda yüzen iki kalçadan gözlerimi kaçırmaya özen gösterdim.

Ezra regülatörü ağzından çıkarır. "Tekneye geri dönmeye hazır mısın?"

Ben de başımı sallayıp aynısını yapıyorum. "Evet, Grim'in o garip çizimi ortamın havasını bozdu."

"Anladım," diyor gülerek.

Tekneye doğru yüzerek geri döndük ve kendimi sudan çıkarmak son gücümü de tüketti. Yüzmek için kaç kas grubumu kullandığımı fark etmemiştim ve yarın kesinlikle ağrılarım olacak.

Ezra beni bir kez daha güverte altına götürüyor ve ekipmanları asıp kıyafetlerimizi giyiyoruz.

"Suya ilk girdiğimizde, bir köpekbalığının seni ısırıldığını sandım," diyorum küçük odadan çıkarken. "Her yer kan içindeydi ve seni bulamadım."

Merdivenlerin dibinde elimi tuttu ve beni ona doğru çevirdi. "Seni endişelendirmek istemedim canım. Tam arkamda olduğunu sanıyordum. Ama sadece merakımdan soruyorum, öyle olsaydı ne yapardın?"

"Sanırım bir köpekbalığıyla savaşıyor olurdum."

"Çok heyecanlıyım," diyor beni öpmeden önce. "Kesinlikle çok heyecanlıyım, tatlım. Benim o sert küçük

Amerikalı kızım, erkeğini kurtarmak için bir köpekbalığıyla bile mücadele etmeye hazır."

Yanaklarım kızarıyor, o bana aşık bir genç kız gibi hissettiriyor. Bu tanıdık bir duygu değil, ama kelebekler uçuşması ve havai fişekler yüzünden kafam karışmasına izin vermeyeceğim. Sadece bu anın tadını çıkaracağım ve onun da aynı şeyi hissetmesini umacağım.

Merdivenlerden yukarı çıkıp üst güverteye oturuyoruz. Uzakta—neyse ki ayrıntıları seçebileceğim kadar yakın değil—Grim ve Rose yüzeyde süzölmeye devam ediyor. Ara sıra kırmızı bulutlar yukarı doğru yükseliyor, bu da Ice Pick'in altlarında hâlâ meşgul olduğu anlamına geliyor.

Şu an için sadece ikimiz varız.

Ağzım zor sorularla dolu, ama dudaklarım çelik gibi sağlam. Ona ne olduğumuzu ya da ne olabileceğimizi sormaya çok çekiniyorum. Gerçeği ne kadar istesem de, bazen gerçek acı veriyor.

"Dalgınken çok tatlı oluyorsun. Bunu biliyor muydun?" diyor. Bana doğru eğilip saçlarımı omzuma doğru itiyor. "Ağzınla yaptığın şu sevimli küçük hareket, ağzını yana doğru itip iç yanağını ısıırıyorsun."

Bunu yaptığımın farkında bile değildim, ama şimdi bana söylendiği için duruyorum.

"Aklında ne var?" diye soruyor.

"Her şey," diyorum nefesimi verirken. "Ama bu saçma kız düşüncelerimle sizi rahatsız etmek istemiyorum."

"Düşüncelerinizin hiçbirisi saçma değil ve eğer sizi rahatsız ediyorsa, bunu benimle paylaşmanızı istiyorum. Benimle konuş, Kindra."

"Peki, öncelikle, neden? Neden dertlerimi seninle paylaşmamı istiyorsun?" Ona doğru döndüm.

Kafasında bir ışık yanıyor ve bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anlıyor. "Düşüncelerinizi benimle paylaşmanızı istiyorum çünkü ne düşündüğünüzü önemsiyorum. Sizi önemsiyorum."

"Bu seyahat için mi geçerli demek istiyorsunuz? Yoksa bu özen yarından sonra da devam edecek mi?"

Çenemi avuçlarının arasına alıp dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırdı. "Bu yolculuk için seni önemsiyorum, evet, ama çok daha uzun süre seni önemsemek istiyorum. Belki de sen izin verdiğin sürece."

Gözlerimi kapatıyorum ve öpüşünde kayboluyorum. Elleri saçlarımın arasından geçiyor, başımı kendine doğru çekiyor ama onu her yerimde hissediyorum. Öpüştüğümüzde, sanki ruhlarımız birbirine değiyor.

"Sana aşık oluyorum," diye fısıldadı dudaklarımın arasına. Geri çekildi ve başparmağıyla yanağımın üzerinden geçti. "Ne olursa olsun, bu anın gerçek olduğunu bilmeni istiyorum. Bunu asla sorgulama."

"Ne olursa olsun mu?" Gergin bir kahkaha atıp arkama yaslandım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Gözlerimin içine bakıyor ama bana cevap vermiyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ezra

DönüşTürDüm Bu işi tam bir felakete . Ona karşı dürüst olma ihtiyacım, sahip olduklarımızı koruma ihtiyacımla çatışıyor. Şimdi gerçekleri ortaya koymak için iyi bir fırsat olurdu. Teknede olduğumuza göre, kaçıp gidemez. O da, ben de bu durumla yüzleşmek zorundayız.

Ama bunu yapamam. Gerçek onu paramparça edecek ve parçaları kim toplayacak? Ne kadar uzun sürerse sürsün, onu seve seve yeniden bir araya getirirdim. Keskin kenarları derin yaralar bıraksa bile, eğer bu onun yeniden bütünleşmesi anlamına geliyorsa, acıya katlanırım. Keşke bana izin verseydi.

Onun asla yapmayacağını bildiğim için, bunu sürdürmek zorundayım.

"Bununla hiçbir şey kastetmedim canım," diyorum. "Sadece samimiyetimi anlamanı istiyorum. Hepsi bu."

Omuzları gevşedi ve ellerini göğsüme koyarken hafif bir iç çekişle, "Demek bu senin için sadece geçici bir ilişki değil, öyle mi?" dedi.

Başımı sallıyorum, bunun ne olduğunu açıklayacak kelimeleri bulamıyorum.

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," diyorum. "İkimiz de o kadar uzun zamandır bağlanmaktan kaçıyoruz ki, bu konuda çok beceriksiziz."

"Çok da garip hissetmediğimiz bir alan aklıma geliyor." Üzerime tırmanıp kucağıma oturuyor. "Diğerleri gemiye dönmeden önce ne kadar vaktimiz var?"

Ellerimi vücudunun yanlarında yukarı aşağı gezdiriyorum. "Sana yapmak istediklerimin hepsi için yeterince uzun değil."

"Peki kıyıya vardığımızda ne olacak? Belki villalarda kendi aktivitelerimizi düzenleyebiliriz?" Kucağıma sürtünüyor ve bu sürtünme omurgamda hoş bir ürpertiye neden oluyor.

"Bu ne kadar cazip olsa da, bu akşamki yemeği kaçıramayız. Büyük yönetmenin emriyle katılım zorunlu."

İnleyerek başını geriye doğru eğdi ve bana kusursuz boynunu gösterdi. Bağlıyken nasıl görüldüğünü hatırladım ve belki de Jim'in öfkesi, bunu tekrar görebilmek anlamına geliyorsa buna değerd.

"Her zaman şık bir şekilde geç kalabiliriz," diyorum.

Başını sallayarak kucağımdan kalktı. "Hayır, bu akşamki şık akşam yemeğini tamamen unuttum. Hazırlanmak için zamana ihtiyacım olacak ve kardeşin Cat'i uyuşturduktan sonraki ruh haline bağlı olarak, onun da yardıma ihtiyacı olabilir."

"Akşam yemeği bütün gece sürmeyecek," diyorum kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çekerken. "Ama belki *ben* sürerim."

"Ezra Carter!" Göğsüme vuruyor. "Benim odamda mı, senin odanın mı?"

"Benimki." Kulağına doğru eğilip sesimi alçalttım. "Ve oyuncağını da getirmeni istiyorum."

"Beş Bin Rahip-Şeytan Kovucu?"

"İşte bu." Kulağını hafifçe ısırdım ve o da bana yumuşak bir iniltiyle karşılık verdi.

Avuç içi sertleşmiş penisime değiyor, sonra sıkıyor. Onun varlığına neredeyse Pavlovvari bir tepki veriyorum ve üzerine çıkıp onu burada alt üst etmekten kendimi alıkoymak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Aslında, bu o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Fermuarımı indirmek üzereyken merdivenlerden ayak sesleri yükseldi ve Ice Pick güvertede belirdi. Her zamanki gibi umursamaz bir tavırla yanımıza geldi ve Kindra'nın yanına, neredeyse dokunabileceğimiz kadar yakına oturdu. Penisimin sönerken çıkardığı buharı neredeyse duyabiliyordum.

"Çok uzun süre kalmadınız. Bütün eğlenceyi kaçırdınız." Uzanıp Kindra'nın saçlarını yüzünden çekti. Saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, Kindra onun dokunuşundan irkildi.

"Ona biraz alan tanıyın," diyorum.

Ice Pick kıkırdadı, sonra ayağa kalkıp gerindi. "Özür dilerim. *Kancalarınızı* çoktan ona sapladığınızı unutmuşum."

Ayağa kalkıp yumruğumu o kendini beğenmiş suratına geçirme isteğine yenik düştüğümde dişlerimi sıkıyorum. Bana ait olan şeye dokunmaya, sonra da beni tehdit etmeye nasıl cüret ediyor? Beni ne kadar çabuk unutuyor.

Dikildim, yumruklarımı yanlarımda sıktım ve ona doğru adım attım. Kel kafasının parlayan tepesi köprücük kemiğimi zar zor geçiyordu. Gözlüklerimi yüzümden çıkarıp Kindra'ya uzatırken, Buz Kurdu hiyerarşideki yerini hatırlamış gibiydi. Avuçlarını uzattı ve bana en yatıştırıcı gülümsemesini gösterdi.

"Sadece şaka yapıyordum," diyor. Yalvaran sesi sinirlerimi bozuyor ve boynumdaki gerginliği atmak için boynumu çıtlatıyorum. "Hadi ama Ezra. Kötü niyetim yoktu dostum. Sadece biraz eğleniyordum, ama bırakacağım. Söz veriyorum."

Omzuna elimi koyup yüzüne doğru eğildim ve sadece onun duyabileceği şekilde konuştum: "Bundan sonra ona bir an bile bakarsan, seni *pençelerime* geçireceğim. Anlaştık mı?"

Başını sallarken kalın kulak memeleri başının yanlarında titriyor. "Crystal."

Gülümsüyorum. "Güzel. Şimdi çapayı kaldıralım, ne dersin?"

"Özür dilerim Kindra," diyor yanından yavaşça geçerken ve bakışlarını ayaklarının altındaki tik ağacına diktiğinde memnun oluyorum.

"Bütün bunlar neydi?" Gözlüklerimi bana doğru uzattı ve ben de onları parmak uçlarından alıp burnumun üzerine yerleştirdim.

"Sadece bana ait olanı koruyorum," diyorum. "Tabii ki, sahiplenici bir partnerle ilgili bir sorunuz varsa, o zaman belki de birbirimize uygun değilizdir. Paylaşmaktan nefret ediyorum."

Kadın, dolgun vücudunu işaret ederek gülüyor. "Yani parti boyu cips paketini istiyorsun ama hepsini kendine saklamak istiyorsun, öyle mi?"

"Çok aç bir adamım."

"Fazla konuşma." Bacaklarını aralayarak bana cennetten bir kesit sundu. "Açık büfe her zaman açıktır."

Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki, bu fiziksel olarak acı veriyor.

Teknenin ön tarafına doğru koşuyorum. Çapaları ne kadar çabuk kaldırırsak, akşam yemeğini o kadar çabuk bitirip tatlıya geçebiliriz.

Otuzuncu Bölüm

Genel

Dönerken Villama doğru kendimi çok mutlu hissediyorum. Tedbiri elden bırakmak inanılmaz derecede aptalca, ama tüm endişelerimi bir kasırgaya attım ve iyi şanslar diledim. Duvarlar yıkıldı ve bu resmen kesinleşti.

Ezra Carter'a aşık oluyorum.

Peki, onda sevilmeyecek ne var ki? Yakışıklı, zeki ve esprili. Her kadının hak ettiği gibi bana bakıyor ve onunla birlikteyken kendimi yeterli hissediyorum. En önemlisi, beni mutlu ediyor.

Şimdi, Bay Mükemmel ile şık bir akşam yemeği randevusu için hazırlanmak üzereyim. Şimdiki halim, yanımda bu kadar az sayıda resmi kıyafet getirdiğim için geçmişteki halime kızıyor, ama bu yolculukta hayatımın aşkıyla tanışacağımı nereden bilebilirdim ki? İlk yola çıktığımızda, başımı öne eğip kalbimi korumaya çok kararlıydım. Herkese, özellikle de Cat'e çok acımasız davrandım.

Kedi!

Onunla görüşüp Bennett'in onu yanlışlıkla aşırı dozdan öldürmediğinden emin olmam gerekiyor. Villamın yanından

geçip doğruca Cat'in evine gidiyorum. Öğleden sonra geç saatler, bu yüzden umarım uyuşturucunun etkisini atlatmak için yeterince zamanı olmuştur. Giyinmeyi çok seviyor, bu yüzden akşam yemeğine katılmak isteyecektir.

Pencerede soluk turuncu perdeler dalgalanıyor, ama Cat'in villasının içinde ışık göremiyorum. En azından Bennett, içeriye esinti girmesini sağlayacak imkanlara sahipti. Kapıyı çalıyorum, cevap vermeyince pencereden içeri bakıyorum. Onu oturma odasında göremiyorum. Hala uyuyorsa onu uyandırmak istemediğimden, kapıyı yavaşça açıyorum.

Kanepenin üzerinde bir battaniye duruyor, sanki birkaç dakika önce biri altında yatmış gibi. Yatak odasının kapısı açık, bu da bana boş yatağı net bir şekilde görme imkanı veriyor.

Kedi nerede Allah aşkına?

Sonra metalin cam eşyalara sürtünmesi gibi bir ses duyuyorum. Donakalıp gözlerimi kapatıyorum ve tıkırtının tekrar başlamasını dinliyorum. Ses banyodan geliyor gibi.

Kapıya doğru bir adım attım, ama altında küçük dikdörtgen bir ışık yoktu. İçerideki ışıklar kapalıydı. Hayal gördüğümü düşünerek bir adım geri çekildim, ama o ses beni tekrar olduğum yerde dondurdu.

Kazı... kazı.

Parmak uçlarımı kapıya dayayarak yavaşça araladım. "Kedi mi?" diye fısıldadım.

"Burada," diyor gölgelerin arasından. "Işığın ulaşmadığı tek yer burası."

"Mufasa, Aslan Diyarı'nın dışında gizlice dolaşmamızın bir sebebi var mı?"

Bu, hafif bir kıkırdamaya ve ardından şimdiye kadar duyduğum en acınası inlemeye neden oldu. "Lütfen beni güldürmeyin. Başım çok ağrıyor. Sanırım Bennett bana uyuşturucu verdi."

"Ah, biliyorum yaptı. Bize söyledi." Karanlıkta el yordamıyla lavabonun yanındaki bez yığınının bulana kadar

etrafı yokladım. Birini soğuk suyun altına tuttum ve sesine doğru yaklaştım. "Küvette misin?"

"Evet. Soğuk porselen çok iyi geliyor." Homurdandı, ardından birkaç gıcırdama sesi geldi ve sonra yanıma oturdu. "Hadi oturma odasına geçelim."

Banyodan çıkarken peşimden geliyor ve güneş ışığı yüzüne vurduğunda, en kötü halindeyken bile ne kadar güzel olduğuna şaşıyorum. Ben en kötü halimde, I-90'da tehlikeli bir oyun oynamış bir köprü trolüne benziyorum. Oysa o, doğal bir ışıltının faydaları hakkında Cosmo dergisinde iki sayfalık bir röportaj için poz vermeye hazır gibi görünüyor.

Soğuk bezi boynuna örttüm. Elinde cam bir kase ve metal bir kaşık tutuyordu. Duyduğum sesin sebebi buydu.

"Karanlıkta biraz acıktın mı?" diye sordum.

Kaseden bir şey alıp ağzına tıkıyor. "Evet, sanırım öğle yemeğini kaçırdığım için acıkmıştım. Bunu benim için yaptığın için teşekkürler."

Kaşları çatıldı. "Bütün gün Ezra ile birlikteydim. Bunu ben yapmadım."

"Hım?" Ağzındakini çiğneyip yutuyor. "Gerçekten mi? O zaman kim yaptı?"

Kaseye göz attığımda, minik portakal dilimleri, çilek parçaları ve bol miktarda ananasla dolu taze bir meyve salatasıyla karşılaştım.

Kediyle aynı anda bağlantıyı kuruyoruz ve o kaseyi düşürüp lavaboya doğru koşarken ben de kaseyi yakalıyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırıyor. "Ananas olmasın Kindra. O kahrolası ananas olmasın!"

"Kesinlikle aynı şey değil. Yani, o şeyi nasıl becerdiğini gördün. Bu kadar sağlam parçanın kalacağını sanmıyorum."

Lavaboya tükürüyor, sonra ağzını akan musluğun altına sokuyor. Onun çılgın hareketlerini izlerken duyularım

dehşet ve mizah arasında gidip geliyor ve tek bir sonuca varıyorum: Bu, dehşet verici derecede komik.

"Güzel bir şey yapmayı bilmiyor," diyor, ağzını çalkalamadan önce derin bir nefes alarak. "Bana sevgilisi Kindra'yı yedirdi!"

Kaseyi burnuma yaklaştırıp koklamaya cesaret ettim. Sadece tatlı, meyve gibi kokuyor. "Sanırım güvendesin. Tuz veya ter kokusu gibi bir alt ton algılayamıyorum."

"Ananas muhtemelen onu gizliyor." Boynundan aldığı bezi alnına sürdü. "O adamın hiçbir parçasını içimde istemiyorum. Vücudundan tek bir deri hücresini bile yutma düşüncesi midemi bulandırıyor."

Geriye kalan meyveleri—maalesef çok az kalmışlar—hasır çöp kutusuna boşalttım, sonra kaseyi tezgâhın üzerine koydum. Kedi ağzını kolunun arkasına sildi ve somurtmak için kanepeye çekildi. Battaniyeyi omuzlarının üzerine çekti, sadece başı dışarıda kaldı.

Yanına oturup, umarım dizine dokunuyorum. "Üzgünüm, seni anlayamıyorum. Ben duygusal spektrumun diğer ucundayım. Ezra'dan nefret etmek yerine, ona aşık oluyorum."

Bir sevinç çılgılığı ve bir kucaklama bekliyordum ama gelmedi. Belki de Bennett'in meyve salatasını yedikten sonra hâlâ şoktaydı. Ona bakmak için döndüm ama yüz ifadesini okuyamadım. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, gözlerinde uzaklara dalmış bir ifadeyle düşüncelere dalmıştı.

"Beni duydun mu?" diye soruyorum.

Cat içini çekti ve battaniyeyi yere bıraktı. "Seni duydum ama Ezra ile aranızdaki ilişkinin biraz hızlı ilerlediğini hiç düşündün mü? Yani, onun hakkında ne biliyorsun ki? İkiniz çok fazla zaman geçiriyorsunuz ve senin incinmeni istemiyorum."

Sesi nazik ve soruları yerinde olsa da, söyledikleri hassas bir noktaya dokunuyor. Benim için mutlu olması

gerekmiyor muydu? Bu ani davranış değişikliğinin sebebi ne?

Kıskanıyor mu?

Mantıklı olan tek şey bu. Geziden önce bana takıntılıydı, şimdi arkadaş olduğumuza göre zamanımı paylaşmak istemiyor. Yoksa neden Ezra ile ne kadar zaman geçirdiğini gündeme getirsin ki?

"Anlamıyorum," diyorum. "Onunla birlikte olmamı istediğini sanıyordum. Ne değiştirdi?"

Yüzüne yine o uzaklara dalmış bakışlar takılıyor, sanki kafasının içinde bir savaş veriyormuş gibi, ve parmakları battaniyenin altında tıkırdamaya başlıyor.

"Söyle artık, Cat."

"Bennett uyuduğumu sandığı sırada beni endişelendiren bazı şeyler söyledi. Ezra hakkında şeyler." Battaniyenin köşesini çekiyor. "Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

"Bennett mi? Çocuğun yüzündeki gülümsemeyi silmek için elinden dondurmaya kapıp betona fırlatacak olan aynı Bennett mi? O Bennett mi?" Alaycı bir şekilde başımı salladım. "Ağızından çıkan hiçbir şeye güvenmiyorum. Muhtemelen yarı uykuda olduğunu biliyordu ve sadece bir anlaşmazlık tohumu ekmek istedi."

"Sanmıyorum Kindra. O—"

"Hayır, duymak istemiyorum." Ayağa kalkıp sehpanın etrafında volta attım. Oturacak halim kalmamıştı. "Bennett bir yılan ve yalanlarının beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Ezra'ya güveniyorum. O iyi bir adam ve benim için iyi biri."

"Bennett bir sır hakkında bir şeyler söyledi. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama kardeşinin kimliğiyle ilgili bir şeydi. Lütfen, dikkatli olun."

Yürümeyi bırakıyorum. "Kimliği mi? Özel dedektif ve seri katil. Romantik bir ilişkisi yok, çocuğu yok, evcil hayvanı yok. Kendi evi var ve Mini Cooper kullanıyor çünkü ona

İngiltere'yi hatırlatıyor." Parmaklarımla noktaları sayıyorum, sonra ona bakıyorum. "Neyi kaçırıyorum?"

Küçük omuzları silkerek, "Bilmiyorum, ama bir şeyleri kaçırıyorsun. Biraz mesafe kötü bir şey olmayabilir. Sen ve ben birlikte akşam yemeğine hazırlanabiliriz ve akşamı erkekler olmadan birlikte geçirebiliriz." dedi.

"Sen ve Bennett sandığınızdan daha çok birbirinize benziyorsunuz." Alaycı bir şekilde güldüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O Ezra'yı kıskanıyor, sen de beni kıskanıyorsun. Şimdi ikiniz de bizi ayırmaya çalışıyorsunuz."

Kedi sanki yüzüne tokat atmışım gibi bakıyor. Ağlamaya başlayacağını bekliyordum ama kendini toparlayıp, "Böyle hissettiğin için üzgünüm," dedi.

Kapı arkasından tık diye kapanırken, sanki dostluğumuzun da kapısını kapatmış gibi hissediyoruz.

Otuz Birinci Bölüm

Ezra

BaKTım Saati me üçüncü kez ve konağın giriş holünde volta attım. Kindra burada buluşacağımızı söylemişti. Onu görmenin heyecanı mı yoksa bu gecenin birlikte geçireceğimiz son gece olabileceği korkusu mu bilmiyorum ama koridorda ayak sesleri duyduğum her seferinde kalbim göğsümde durmadan çarpıyor.

Onun yetişkin hayatını mahvedenin ben olduğumu öğrendiği anda, her şey biter.

Bunu çok uzun zamandır erteliyorum ve artık saklanacak yerim kalmadı. Özellikle de Maverick'in yaklaşan gelişiy le. Eğer benden önce Kindra'ya ulaşırsa, farkında olmadan tüm bu işi suya düşürecek.

Bennett bir konuda haklıydı. Gerçeği önce benden duyması en iyisi.

Parlak parke zeminde topuk sesleri yankılanıyor ve ben de sese doğru dönüyorum. Köşeyi döndüğü anda, kalbimin yavaşlama ihtimali tamamen ortadan kalkıyor.

Siyah saçları, nazik bukleler ve yumuşak dalgalarla yüzünü çerçevesiyor ve Karayip nemi saçlarını bozmaya çalışsa da, güzelliğinden hiçbir şey eksiltmemiş. Mor

elbisesi, parıldayan su gibi kıvrımlarının üzerinden akıp gidiyor. Minik mücevherler ışığı yakalıyor ve teninde değişen renklerin parıltılarını oluşturuyor.

O çok güzel.

Nihayet bir kadını ilk kez gören on iki yaşında bir çocuk gibi davranmayı bıraktığımda, gözlerimi onun yüzüne çeviriyorum. Gülümsemesi genellikle bana hayat veriyor, ama bir şeyler ters gidiyor gibi. Dudaklarının ve kusursuz dişlerinin oluşturduğu neşe bir yalan.

Kolumu uzattım ve o da elini dirseğimin kıvrımına yerleştirdi. Titriyordu.

"Her şey yolunda mı canım?" Onu sessiz bir köşeye götürüyorum ve yüzümün önündeki kocaman saksı bitkisini elimle itiyorum. "Üzgün görünüyorsun."

Dudakları sıkıca büzülür ve gözlerine yaşlar dolar. Başını sallar. "Cat ile kavga ettik. Sanırım benden bir şey sakladığını düşünüyor." Makyajını bozmadan önce gözlerinin altındaki yaşları siler. "Görünüşe göre Bennett, uyuduğunu sandığı sırada saçma sapan şeyler söylemiş."

Omurgam sanki kendi içine çökecekmiş gibi hissediyorum. Ona ne söylemiş olabilir ki? Ve neden? Kardeşimin ağzının çok laf yaptığını biliyorum ama bunu böyle kullanacağını hiç düşünmemiştim.

"Arkadaşlar kavga eder canım. Her şey geçip gidecek. Söz veriyorum."

Ona arkadaşlığının düzeleceğine söz verebilirim, ancak Kindra ile olan ilişkimin böyle bir garantisi yok.

Bu durum, kendimi darağacının önünde duruyormuş gibi hissettiriyor. Kaderimi biliyorum, yine de ona doğru yürümeye zorlanıyorum. Kindra ile geçireceğim son birkaç saatin son olmayacakmış gibi davranmaya zorlanıyorum. Bu noktada gerçek bir ölüm cezası almayı neredeyse tercih ederdim.

Kindra ağırlığını değiştirip alnını göğsüme yasladı. "Bennett'in senin benim için uygun biri olmadığını düşündüğünü söyledi."

Ben değilim. Ve o benim için fazla iyi. Ama hiçbir Şey söylemiyorum. Şimdiye kadar anlattığım yalanlara yenilerini eklemeyeceğim.

“Ama te yandan, çok fazla uyuşturucu kullanmıŐtı. Belki de onu yanlış anlamıŐtır,” diyor. Derin bir i çekip arkaya yaslanarak bana bakıyor. “Sanırım ona çok kızdığım için özür dilemeliyim, değil mi?”

“Bence bu iyi bir fikir olurdu. Onu sizin kadar iyi tanımıyorum ama kötü bir niyeti olduğundan Őpheliyim. Zavallı kız kötü niyetli biri gibi görünmüyor.”

Kindra homurdandı. “Haklısın. Akşam yemeğinden sonra özür dileyeceğim.”

KŐeden bir figür beliriyor ve bana el sallıyor. Jim. Misafirlerini her zaman selamlayan bir tip olmuştur, bu da Şu anda can sıkıcı. Bennett'in Cat'e tam olarak ne söylediği hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum ama sanırım beklemek zorunda kalacak.

Jim bu akşam frak giymeyi tercih etmiş ve kesinlikle çok komik görünüyor. Uzun ayaklarını saran siyah beyaz Oxford ayakkabılar ise palyaço ayakkabılarına benziyor. Eğer baston ve tek gözlük taksaydı, Planters'ın maskotu Bay Peanut'a benzeyebilirdi.

“Bu akşam nasılsın Ezra?” diye soruyor Jim, omzuma elini koyarken. Parmakları kumaŐın üzerinde geziniyor, sıkıştırıp ovuyor. “Bu ne? Brioni mi? Sartorio Napoli mi?”

“Korkarım ki bunlardan birini almaya yetecek kadar para kazanamıyorum,” diyorum gülerek. “Markaya bakmaksızın, üzerime iyi oturanı seçiyorum.”

Jim beni baştan aşağı süzdü, sonra dudaklarını yaladı. “Evet, gerçekten de çok yakışmış, değil mi?”

Kindra sırtıtmamak için ağzını eliyle kapattı. Jim'in diğer takımda oynamayı tercih ettiğinden uzun zamandır Őpheleniyorduk, ama o farklı bir zamandan geliyor. Dolaptan ıkmanın güvenli olduğunu bilmiyor, bu yüzden orada kalmasına izin veriyoruz, balık takosu yerine ŐıŐman bir sosis tercih ettiğini bilmiyormuŐ gibi davranıyoruz.

Gözlerindeki şehvetli ifade kayboldu. "Pekala, yerinize otursanız iyi olur. Yemek başlamak üzere!" Neşeli bir gülümsemeyle ellerini birbirine vurdu, sonra yemek salonuna doğru döndü.

Kindra ve ben, kalın maun çift kapıdan onu takip ettik. İçeri girdiğimizde şaşkınlıkla iki kez baktım. Oda, geleneksel -ama lüks- bir yemek odasından temalı bir yemek deneyimine dönüştürülmüştü.

Tavandan aşağıya doğru zarif yaylar çizerek masanın üzerindeki üç avizeye bağlanan, parıldayan kristal teller, göz kamaştırıcı bir ışık perdesi oluşturuyor. Masanın üzerinde de daha fazla kristal bulunuyor. Her servis tabağı, dış kenarlarında ince işçilikli telkari bulunan krom servis tabaklarıyla süslenmiş ve masa örtüsü de gümüşten dokunmuş gibi görünüyor. Jim'in cebi dolu, bu yüzden beni şaşırtmazdı.

Masayı çevreleyen konuklar da en az onun kadar göz alıcı. Ice Pick, kırmızı taşlı kravatlı siyah bir takım elbise giymiş. Grim ve Maudlin Rose ise birbirine benzeyen takım elbiseler giymiş, her ikisinin de kumaşı berrak bir günde denizin rengine. Gözümün ucuyla baktığım her yerde gösterişli takım elbiseler ve pullu elbiseler görüyorum.

Sonra gözlerim tekrar Kindra'ya takıldı. Sanki herkes gösterişliymiş gibi davranıyor ama o gerçekten de öyle. Bir kadın daha önce dikkatimi bu kadar tamamen çekmemiştir.

Bir sandalyeyi kavradım ve onu onun için yavaşça çekerken ayakları zemine sürtünerek gıcırdadı. Oturduktan sonra ben de yanına oturdum. Karşımızdaki iki sandalye—Cat ve Bennett'in oturması gereken yerler—boş kaldı.

Kindra'nın kulağına yaklaşp fısıldadım, "Cat ve kardeşim nereye kayboldu acaba..."

Birlikte takılıyor olabilirler mi? Belki de bana karşı komplo kuruyorlardır? Kim bilir.

"Cat gelmeyi planlıyor gibiydi," diyor. "Umarım kavgamız fikrini değiştirmemiştir. Akşam yemeğinden önce

villasına gidip özür dilemeliydim herhalde. Bu arkadaşlık işlerinde yeniyim."

Gözlerindeki yenilgi dolu ifade kalbimi parçalıyor.

Elimi bacağına koyup teselli edici bir şekilde sıktım. "Seni affedecek ve her şey yoluna girecek, hiç endişelenme."

Bana doğru gülümseyerek, "Umarım haklısındır," dedi.

Parlak gümüş servis arabalarıyla yemek salonuna giren garsonların metal sesleri yankılanıyor. Her konuğun önüne mezeler konuluyor. Bir çeşit suşi rulosu gibi görünüyor. Etin rengine bakılırsa, bir çeşit balık.

"Güvenli," diye fısıldadım Kindra'ya.

Derin bir rahatlama nefesi aldı ve yemeğini yemeye başladı.

Şarap servis edilirken kadehler şıkırdadı ve kısık sesli sohbetler havayı titreştirdi. Ancak karşımızdaki sandalyeler boştu. Cat ve Bennett'in habersiz gelmiş olabileceklerini umarak etrafa bakındım, ama burada değillerdi.

Garsonlar bu sefer çok daha büyük servis arabalarıyla odaya tekrar giriyorlar. Yanmış et kokusu burnuma geliyor ve gözlerimi kapatıp bunun sığır eti olmasını umuyorum. Çok acıktım.

Siyah gömlekli bir adam Kindra'nın önüne bir tabak koyuyor. Kanlı bir biftek parçası, bir kaşık patates püresi ve buharda pişmiş brokolinin yanında duruyor. Kindra ete bakıyor, boğazını temizliyor ve elini garsonun koluna koyuyor.

"Bugün biraz hazımsızlık yaşadım. Salata rica edebilir miyim? Akşam yemeği için etten biraz daha hafif bir şey istiyorum."

Garson mutfağa bir göz attıktan sonra başını sallayıp aceleyle uzaklaştı, ama tabağımyı önüme koymadan önce değil. Et parçasına baktım ve incelerken başımı yana eğdim.

İnsanları yeterince doğrayıp et kancalarına dizdim, pişmiş bir insanın nasıl görünebileceğini bilmeliyim.

Önümde duran etin türünü anlayabilmeliydim. Otuz yılı aşkın süredir et yiyorum, Allah aşkına! Ama hayır. Anlayamıyorum.

Bifteği denemeye cesaret edemediğim için çatalımı patateslere doğrulttum, kenarlarındaki kanlı su birikintisine dokunmamaya özen gösterdim. Kindra tabağıma özlem dolu bir bakışla baktı ve ona bir lokma patates püresi uzattım, o da kabul etti.

"Tanrım, bu çok güzel," diyor başını geriye doğru eğerek. "Belki de tabağı tutmalı ve o olası erkek parçasının etrafından yemeliydim."

"Salata sevmiyor musun?"

Vücudunu işaret ederek, "Bu dolgun fiziği tavşan gibi yiyerek elde etmedim," dedi.

Garson tekrar belirir ve Kindra'nın önüne kocaman bir tabak yeşillik koyar. Kindra'nın yüzü yine aynı açık yeşil renge bürünür.

"Bunu mu tercih edersiniz?" diye soruyorum, tabağımdaki karmaşayı işaret ederek.

Çatalı eline alıp, dişlerinin arasından zoraki bir gülümsemeyle bir parça marulu ağzına tıktırdı. Ağzı doluyken, "Teşekkürler, gerek yok," diye mırıldandı.

Jim bardağına vurarak, "Ezra," diyor, "bu özenle hazırlanmış bifteğin tadına bakmayan tek kişi sensin. Mutlaka denemelisin."

Yerimde kıpırdandım. Bu şekilde ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum. "Jim, bu hangi et çeşidiydi yine?"

"Maurice, doğrudan Japonya'dan getirilmiş, göz kamaştırıcı bir Wagyu eti hazırladı." Jim sırtarak bir parça eti ağzına attı. Çiğnerken, kırmızı et suyundan bir damla çenesine damladı.

"Wagyu mu?" diye fısıldadı Kindra salatasını karıştırırken. "Kararımdan pişmanım."

Jim yutkundu, boğazını temizledi ve bez peçeteyi çenesinin üzerinden geçirdi. "Sanırım adı Phil'di. Belki de Bill'di?"

“Boş ver,” diye fısıldadı Kindra. “Erken konuştum.”

Midem kasılıyor. Kamptaki ilk yıldan beri insan yemeklerinden yememiştim. Maurice'in mutfağından çıkan her şeye güvenmemeyi öğrenmiştim.

Jim çatalıyla beni işaret etti. "Sen yemeden yemeğe devam etmeyeceğiz."

“Hadi Ezra, ye bakalım,” diyor Kindra gülümseyerek. Gülmemek için su bardağını alıp dudaklarına götürüyor.

Vejetaryen yalanım ilk gece işe yaramış olabilir ama Jim beni çok iyi tanıyor. Et yemeyi bıraktığımı söylersem, beni hemen yakalayacaktır.

Yirmi küsur çift gözün üzerimde olduğu ve Jim'i gücendirmekten başka çarem olmadığı için çatalımı kaldırıp eti kestim ve ağzıma götürdüm.

Utanç verici bir moral konuşması zihnimde yankılanıyor. Ağzımı açarken, tarlada kalçasının bir parçası eksik, iri, sulu bir ineğin yürüdüğünü hayal ediyorum. Boğazım kapanmak üzere ama direniyorum ve kazanıyorum.

Özür dilerim Phil... ya da Bill , diye düşünüyorum çiğnerken ve yutarken.

Yüzümdeki her neyse, yanımda duran Kindra'nın hafifçe kıkırdamasına neden oluyor. Kendini kontrol altında tutmak için çok çabalıyor.

İnsanlar dikkatlerini kendi yemeklerine çevirmeden önce iki lokma daha yutuyorum, bu da çatalı bırakıp peçeteyi alıp alnımdaki teri silmeme olanak sağlıyor. Bir yudum merlot ağzımdaki tadı gidermeme yardımcı oluyor ve mide bulantısını hafifletmek için patates ve brokoliyi hızla yiyorum. Ama faydası olmuyor.

Herkes ana yemeğini bitirdiğinde, garsonlar bu kez zarif fincanlarda zengin kahve ve güzelce karamelize edilmiş crème brûlée ile geri dönerler.

Kindra kulağıma yaklaştı. "Bu anne sütüyle ya da buna benzer garip bir şeyle yapılmadı, değil mi?"

“Öyleyse, umurumda bile değil. Denedikten sonra sen de umursamayacaksın.” Tatlı kaşığımlı bardağa batırıp, hayatımda tadacağım en iyi ikinci şeye -birincisi Kindra-damak tadımı hazırlıyorum.

O da hemen yemeğe girişti ve iki bardağı da rekor sürede bitirdik. Karınlarımız doyduktan sonra masadan kalktık ve ev sahibine ve diğer konuklara veda ettik.

Karşımızdaki sandalyeler hâlâ boş duruyor.

İçimde huzursuz bir hisle Kindra'yı konağın ön tarafına doğru yönlendirdim. Jim'in uşağı biz geçerken başıyla selam verdi, sonra serin akşam havasına adımımızı attığımızda kapıyı arkamızdan kapattı.

"Bundan keyif aldın, değil mi?" diyorum, elimi belinin alt kısmına koyup onu meşalelerle aydınlatılmış yola doğru götürürken.

"Çektiğiniz eziyet mi? Kesinlikle. İlk gecenin intikamı bu."

Elini kavrayıp onu döndürerek vücuduma iyice bastırıyorum. Öpüşmek için daha da yaklaşırken göğsü bana doğru inip kalkıyor.

"Hayır, Ezra, iğrenç!" diyor gülerek. Kollarımın arasında kıvranıyor ama ben onu daha sert öpüyorum, dilimle dudaklarını aralıyorum. Eğer ben dilimde bir insanın tadını hissetmek zorundaysam, o da hissetmeli.

Onun direnci azalır ve çok geçmeden ikimiz de yemekhanede insanlığa ihanetimi unuturuz.

"Kendinize bir oda bulun!" diyor Bennett arkamdan gelirken.

Ona doğru döndük ve yanında pençeleri tamamen açılmış Kediye görmeyi bekliyordum, ama yalnızdı.

Kindra'nın gülümsemesi, Bennett'in arkasına bakıp arkadaşını ararken soluyor. "Cat nerede?"

"Gitmiş."

"Sanki... onu öldürmüşsün gibi mi gitti?" diye soruyorum.

Kindra ellerini karnına bastırırken keskin bir nefes aldı. Ona doğru atılmadan önce, adam alaycı bir şekilde başını salladı.

"Ne? Hayır, aptal herif. O gitti, yani adayı terk etti. Onu havaalanına götürdükten sonra yeni döndüm."

Kindra'nın yutkunma sesi duyabileceğim kadar yüksek çıktı ve kalbim onun için acıdı. "O gitti mi?"

"Evet. Artık adada olmak istemediğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, ondan kurtulduğuma sevindim. Akşam yemeğini kaçırdım mı?"

"Evet, yaptın," diyorum.

"Umarım bu akşam da tatlı olarak o muhteşem kremalı turtayı yaparlar," diyor Bennett.

Kindra kıpırdamıyor. Konuşmuyor. Sadece karanlık iyice çökerken ormana bakıyor.

"Kindra," diye başlıyorum ama eli uzanıp beni susturuyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Villama geri döneceğim."

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan yola koyuldu. Kalması için yalvarmama bile fırsat vermedi.

Başım bir o yana bir bu yana dönüyor, Kindra'nın uzaklaşan silüetiyle kardeşim arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Onu teselli etmem gerekiyor ama aynı zamanda Bennett'le de konuşmam lazım.

"Villanıza geri döneceğim!" diye Kindra'ya doğru bağırdım.

Yürümeye devam ederken eli isteksiz bir onaylama işareti olarak havaya kalktı.

Arkamı döndüğümde Bennett çoktan konağın merdivenlerinden yukarı çıkmıştı. Kapıyı açmadan önce hemen yanına koştum.

"Neden üzerime doğru koşuyorsun lan?" diye sordu bana dönerek. "Birine söylemen gereken bir şey yok mu?"

Yanına gidip sesimi alçalttım. "Cat'e ne söyledin?"

Bennett, neye atıfta bulunduğumu anlamaya çalışırken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Onu bıraktığımda

mı? Uçağın düşmesini umduğumu söyledim."

"Bu korkunç, ama hayır, onu bıraktığın zaman değil. Onu uyuşturduktan sonra ona ne söyledin?"

Omuz silkerek kayıtsız bir hareketle tekrar kapıya uzandı. "Bilmiyorum dostum. Kadın kendinden geçmişti ve ben de bu fiyaskonun ne kadar aptalca olduğunu kendi kendime söyleniyordum. Şimdi, izninizle..."

"Hayır, seni mazur görmeyeceğim." Ona doğru bir adım daha attım, kendimi doğrudan kişisel alanına soktum—ki kardeşim bundan nefret ediyor. "Kindra'yı incittin, Bennett."

Bennett yavaşça bana döndü, yüzünde abartılı bir öfke ifadesi vardı. "Ben mi? Ben mi ona zarar verdim?"

Eli hızla ileri uzanıp kolumu kavradı. Gözümü kırpmama yetecek kadar kısa bir sürede beni içeri sürükleyip, çift merdiven arasındaki duvarda geniş bir alanı kaplayan büyük aynanın önüne götürdü. Beni yansımama doğru çevirirken, kavrayışı kolumdan çeneme kaydı.

"O kıza kimin zarar verdiğini öğrenmek istiyorsan, dümdüz ileriye bakman yeterli. Birinden nefret etmek istiyorsan, kendinden nefret et." Aynaya bakarak kravatını düzeltti. "Şimdi, beni rahat bırakırsan, biraz yemek yemek istiyorum."

Haklı olmasına üzülüyorum ama haklı. Onu incitiyorum.

Kapıya doğru geri dönüyorum. Aklıma gelen tek yer Kindra'nın villası. Arkadaşı gecenin karanlığında kaçmayı seçtiğinden beri bu akşam sadece bir darbe aldı ve ben onun yanında son bir kez olmak istiyorum. Onu teselli etmek ve sabaha kadar ona sarılmak istiyorum.

Ve sonra onun kalbini bir kez daha kırmak zorunda kalacağım.

Otuz İkinci Bölüm

Ezra

varDıĞımDa Kindra'nın villasına , o çoktan eşofman ve büyük bir tişört giymişti. Pencereden, gözlerini ovuşturup, elinde tavana doğru tuttuğu telefonuyla kanepenin etrafında daireler çizerek dolaştığını izledim. Tam bir panik kadınıydı.

Kapıyı çalmadan yavaşça aralıyorum. Beni görünce bir o yana bir bu yana yürümeyi bırakıyor ve nefesini tutuyor, sonra da kollarımı arıyor. Bana ulaştığında kollarımı genişçe açıp onu kucaklıyorum.

"Bu tam bir felaket," diye ağlayarak göğsüme yaslandı. "İşte bu yüzden arkadaş edinemiyorum. Bu konuda çok beceriksizim."

Elimle saçlarını okşadım, daha önce hiçbir kadını böyle teselli etmemiştim; bu kadını teselli etmeye hakkım yoktu aslında.

"Sen olmasaydın, hemen buradan ayrılmak isterdim," diye ekliyor.

Bu cümle içimi acıtıyor ama aynı zamanda bir fikir de uyandırıyor. Pilot döndüğünde onu havaalanına götürüp adadan uğurlayabilirim. Ona inzivadan döndüğümde hemen iletişime geçeceğimi söyleyebilirim. Sonra da okyanusun

öbür tarafına geçip İngiltere'de kendime bir hayat kurabilirim.

Ona gerçeği söyleyip kalbini kırmak zorunda kalmayacağım.

Ya da benimki.

Bir pişmanlık olmak yerine, güzel bir anı olabilirim. Belki benden nefret etmeye başlar, ama sorun değil. Bu, bana karşı nefretten çok daha güçlü bir şey hissetmesinden çok daha iyidir.

Ama sonra geriye yaslanıp gözlerimin içine bakıyor ve bir kadını tamamen sevmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Bu, kendi zararına bile olsa dürüst olmak demektir.

"Seni üzgün görmek istemiyorum," diye fısıldadım yanağından bir damla gözyaşını silerken. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Acımasız bir kahkaha attı ve başını tekrar göğsüme yasladı. "Beni birkaç saat öncesine götürebilecek bir zaman makineniz yoksa, sanırım *yapılabilecek* bir şey yok."

Bir zaman makinesi pek çok sorunu çözerdi.

Onu kanepeye götürüp kucağıma oturttum. Bana sokuldu ve memnuniyetle iç çekti. Saçları Tahiti güneşinin doğuşuyla hafif bir güneş kremi kokusunu andırıyordu. Kokuyu içime çektim ve hafızama kazıdım. Bunlar son saatlerimiz ve bu anılara ihtiyacım olacak.

"Bu villada kalmak bile zor," diyor. "Sürekli onu hatırlatan şeyler görüyorum. Bu neden sanki bir ayrılık gibi hissettiriyor?"

"Bir bakıma, bir arkadaşı kaybetmek bir ayrılık yaşamak gibidir. Ama bence tamamen gitmedi. Belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardı."

"Yanımda olsan bile bu gece nasıl uyuyacağımı hâlâ bilmiyorum. Yatağımdan onun villasını görebiliyorum."

"Neden bu gece benim villamda kalmıyorsunuz?" diye öneriyorum.

Mantığım iki yönlü. Evet, ona yardım etmek istiyorum, ama aynı zamanda yanında getirdiği geniş silah yelpazesini de gördüm. Gerçeği söylediğimde, hak etsem bile, uzun bir kılıçla yaralanmak istemiyorum.

"Birlikte pijama partisi güzel olurdu," diyor. "Hem aklımı her şeyden uzaklaştırır hem de yaptığım hatanın sürekli bir hatırlatıcısını görmek zorunda kalmam."

Kucağımdan kalkıp odasına çekildi. Birkaç dakika sonra elinde küçük bir çantayla geri döndü. Koltuktan kalktım ve villama doğru yürümeye başladık.

Birlikte geçirdiğimiz son gecenin görüntülerini gözümde canlandırdım ve hepsinde çıplaktık. Olayların bu şekilde gelişmesinden hayal kırıklığına uğramadığımı söylemek yalan olurdu, ama onun gözyaşları bana testislerimdeki ağrıdan daha fazla rahatsızlık veriyor. Şu anda aklımdan geçen en son şey muhtemelen seks ve ben de bu konuyu kurcalamayacağım.

Sessiz bir yürüyüşün ardından villama ulaştık ve içeri girdik. Yatak odasına doğru ilerlerken klimanın hafif uğultusu bizi karşıladı. Kindra yatağa sırt üstü uzandı. Dikkatimi, tişörtüne bastıran ve dokunuşumu isteyen göğüs uçlarından uzaklaştırdım.

"Burası senin için çok mu soğuk?" diye soruyorum. "Klimanın sıcaklığını düşürebilirim."

Başını salladı. "Hayır, mükemmel. Eğer bir kuyu kazıcısının kıcı kadar soğuk değilse, uyuyamam."

"Dön bakalım," diyorum. "Omuzlarındaki gerginliği gidermeme izin ver."

Gülerek yüzüstü döndü. "Ama ne yaptığını bilmediğimi sanma."

Kalçalarının üzerine oturdum ve omuzlarından tuttum. "Eğer ima ettiğin buysa, hiçbir şey denemiyorum."

"Ne kadar hayal kırıklığı," diye mırıldandı yatağın içine.

"Senin çok üzgün olacağını ve cinsel arzularına kapılmayacağını düşünmüştüm." Kaslarını sıktım ve o da hafif bir inilti çıkardı.

"Bunun için asla çok üzölmem. Ayrıca, orgazm uyumama yardımcı olur. Vücudumu böyle ovmaya devam edersen, daha penisini ıslatmadan boşalabilirim."

Tanrım, onun bu bayağılığına bayılıyorum.

Onay alınca, penisim kalçalarına sürtünerek sertleşti. Hafif bir inilti daha çıkardı ve penisime sürtündü.

"Hadi biraz daha iplerle oynayalım," diyor. "Şu anda kullanılmak istiyorum."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Bu kadın gerçek olabilir mi?

"Eğer bunu istiyorsan," diyorum, "o zaman bunu alacaksın. Ama önce seni rahatlatayım ki esnek olasın. Seni zor durumlara sokmak istiyorum."

Gömleğini kaldırıp aşağı doğru inerek dudaklarımı belinin alt kısmına yerleştiriyorum. Dilim tenini yalıyor, seğiren kaslarına bastırıp hareket ettiriyor. İnlemeleri bana güç veriyor ve ellerimle onu masaj yapmaya devam ederken, boynuna ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyorum.

Parmaklarımın altında kaslar betondan sıvıya dönüşüyor.

Gerginliği azaldıktan sonra onu sırt üstü yatırıp tişörtünü çıkarıyorum. Yatağın yanındaki küçük lamba tek ışık kaynağı ve yuvarlak hatlarını mükemmel bir parlaklık ve gölge karışımıyla aydınlatıyor. Sütyen takmamış ve gevşemiş göğüsleri ağzımı sulandırıyor.

Başımı eğip, meme ucunu ağzıma alıyorum ve sertleşmiş ucu kıvranana kadar emiyorum. Çok sert davrandığımdan korkarak geri çekilmeye çalışıyorum ama Kindra başımı tekrar aşağı çekiyor.

Not edildi.

Aynı hareketi tekrarlıyorum, bu sefer hassas deriyi de hafifçe ısııyorum. Bu daha yüksek bir inlemeye neden oluyor.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı. "Seni içimde istiyorum."

"Yakında," diye fısıldadım göğsüne doğru.

İlk memesini ısırma ve emmeye devam ederken diğer memesini de parmaklarımın arasına alıyorum. Kalçaları yukarı kalkıyor, vajinasını bana doğru bastırıyor. Ondan sıcaklık yayılıyor.

Ağızımdan onu kurtardıktan sonra çantama gidip ip ve iki çift siyah kürklü kelepçe çıkarıyorum. Planladığım şey onu bir süre bağlı tutacak ve olabildiğince rahat olmasını istiyorum.

"Çantama da bak," diyor ve sesindeki neşeli tını omurgamda hoş bir ürperti yaratıyor. Fermuarı açmadan önce ne bulacağımı zaten biliyorum.

Bunu nasıl hayata geçirmeyi planladığımı da tam olarak biliyorum.

"Zamanı gelince, canım. Şimdilik seni kullanacağım."

Yatağa geri dönüp bileklerine ve ayak bileklerine kelepçeleri takıyorum. Daha fazla zamanımız olsaydı, onu baştan ayağa sarardım. Teninin aralıklardan dışarı fırlarken ne kadar güzel görüneceğini hayal edebiliyorum. Ama zaman yok. Evcil hayvanımın bir ihtiyacı var ve bunu karşılamalıyım.

Eşofmanını ve külotunu çıkarıyorum, sonra ipi kelepçelere takıp ellerini bambu yatak çerçevesine bağlıyorum. Aynı işlemi ayak bileklerine de yapıp, dizleri başının yakınında olacak şekilde bacaklarını bana açacak şekilde konumlandırıyorum. Bacaklarının arasında tahrik belirtileri pist iniş ışıkları gibi parlıyor.

Gömleğimi çıkarıp dirseklerimin üzerine çöküyorum, yüzüm cennete sadece birkaç santimetre uzaklıkta. Tenindeki tuz burnuma geliyor ve ağızım sulanıyor. Dilim ileri doğru hareket ediyor ve yarığından içeri giriyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye inliyor.

Klitorisini bulup dilimin ucuyla okşarken vajinası hiçbir şeye tutunmuyor. Onu orgazma ulaştırmaya çalışmıyorum. Henüz değil. Bu pozisyon onu yormaya başlayana kadar değil.

O titremeye başlayana kadar yalamaya ve emmeye devam ediyorum, ama her zaman tam doruk noktasına ulaşmadan önce duruyorum. Hayal kırıklığı giderek artıyor. Muhtemelen dışarıda yemek yeme yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyor, ama bu her şeyin bir parçası.

"Tamam, böyle nefes almak giderek zorlaşıyor," diyor.

Gülümseyerek kasıklarına yaslanıyorum ama yalamayı, emmeyi ve ısırmayı bırakmıyorum.

"Ezra, ciddiylim. Sanırım artık beni buradan çıkarmanın zamanı geldi. Pozisyonel asfiksi diye bir şey var."

Sesindeki hafif panik, zamanın geldiğini gösteriyor.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp çantasına gittim. Oyuncaklarını çıkarıp ona döndüm. "Seni bundan kurtaracağım ama önce sen gelmelisin."

"Sanırım yapamam," diyor gözleri irileşerek. "İnmeden önce boğulurum!"

Düğmeye bastım ve cihaz vızıldayarak çalışmaya başladı. Minik makine o kadar şiddetli sallandı ki neredeyse elimden fırlayacaktı. Rahibin korku dolu bakışı şimdi o kadar da yersiz görünmüyordu. Bu şeyle onun leğen kemiğini kırabilirim.

"Bunu düzenli olarak mı kullanıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet, şimdi beni şu iplerden kurtarın!"

Panik onu boğmaya başladı. Bacakları kelepçelere karşı kasılıyor ve bileklerini ileri geri hareket ettiriyor. Henüz farkında değil ama hayatının en iyi orgasmını ona yaşattım. Bir kadın konuşurken onu dinlerseniz, onun hakkında neler öğrenebileceğiniz inanılmaz.

Öne doğru bir adım atıp oyuncakla vajina dudaklarını okşuyorum, tam da havanın hareketini hissedebileceği kadar yakın tutuyorum. Orgazmın o kadar da kötü bir ölüm şekli olmayabileceğini fark edince tekrar rahatlıyor.

Tamamen şeffaf olmak gerekirse: Onun benim elimde ölmesine asla izin vermezdim. İpleri hızlı bir şekilde

çözülebilecek şekilde bağladım. Eğer herhangi bir tehlike hissedersen, ipleri kesip serbest bırakırım.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Sol kolumu kullanarak uyluğuna bastırıyorum ve oyuncak klitorisine yaklaştıkça nefes almasını biraz daha zorlaştırıyorum. Bir nefes almaya çalışıyor ama başaramıyor. Göğüs kafesi genişleyecek kadar yer bulamıyor.

"Kahretsin, gerçekten nefes alamıyorum," diye hıçkırarak söyledi.

"Öyleyse en iyisi gel."

Oyuncağı indiriyorum ve tepki anında geliyor. Vücudu kasılıp kıvranırken bir çığlık atıyor. Kontrolünü kaybedip kelepçelere karşı gerilirken ipler geriliyor. Bacağındaki baskıyı azaltıyorum, böylece daha fazla hava alabiliyor.

Elleri kasılıp açılıyor, ayak parmakları ise kırılacaklarından emin olana kadar kıvrılıyor. Göğsü inip kalkıyor, ama ben oyuncağı klitorisine bastırıp vücudundan her bir zevk zerresini çıkarıyorum. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, yapabildiği tek şey bu. Boğulmanın eşiğinde durmak orgazmını daha da yoğunlaştırıyor.

Kendine gelmeye başladığında, oyuncacı susturuyorum, üzerine eğiliyorum ve ipleri çözüyorum. Kolları ve bacakları yatağa düşüyor. Gülümserken ve ciğerlerine oksijen çekerken gözleri tavana dikilmiş durumda.

"Şimdi biraz daha iyi hissediyor muyuz?" diye soruyorum.

Dudaklarını yaladı ve cevap vermeye çalıştı ama ağzından hiçbir kelime çıkmayınca başını salladı.

"Güzel," diyorum ama onunla işim henüz bitmedi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Genel

Ezra'nın kemer tokasının açılma sesini duyduğumda hâlâ **görüyorDum** Tanrı'yı . Normalde boşaldıktan sonra devam etmekte sorun yaşamam ama bu geceye kadar, iç organlarımın iflas edebileceğinden korktuğum kadar sert bir şekilde boşalmamı sağlayan biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Fermuarı düştü.

Bok.

Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan bana yaklaşıyor. Yüzüne baktığımda, zaten hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Ne söylemek istediğimi unutuyorum.

"Boşaldıktan sonra sana ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye soruyor ve Tanrım, sesindeki hırıltıdan tırnak bile törpüleyebilirdi. "Çünkü öylesin. Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, tatlım."

Aksanı kelimelerini ipek gibi sarıyor ve ben de saniye saniye daha uyumlu hale geliyorum. Belki bir orgazm daha atlatabilirim...

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan, bacaklarının arasına uzanıp penisinin çelik direği gibi sertliğini kolayca

buldum. Parmaklarım penisinin kalınlığını kavradığında göğsünden bir inilti yükseldi. Hafifçe çekerek onu girişime doğru yönlendirdim.

Başını içime yerleştirirken dişlerinin arasından hava çekiyor. "Benim için çok ıslak ve sıcaksın."

Onun övgüsü bacaklarımın arasında bir zevk dalgası yaratıyor ve vajinam onu sıkıca kavlıyor. Kalçaları öne doğru fırlatarak onu derinlere itiyor ve acı verici bir sızı oluşturuyor.

"Sanırım senin büyüklüğüne asla alışamayacağım," diye homurdanarak söylüyorum.

"Ve senin hissettirdiğin o inanılmaz duyguya asla alışamayacağım." Kalçalarını geriye doğru çekip tekrar içime giriyor ve her santimini muhteşem bir şekilde deneyimlememe izin veriyor.

Benden tamamen çekiliyor ve kendimi çok boş hissediyorum. Ona bakıp daha fazlasını yalvarıyorum ama o sadece bana gülümsüyor ve beni yüzüstü çeviriyor.

"Sırtını benim için kamburlaştır," diyor ve ben de kalçamı havaya kaldırarak karşılık veriyorum. "Mükemmel, tatlım. Aynen öyle kal."

Arkamda bir sıcaklık hissi belirliyor ve eli saçlarımın arasından geçiyor. Çekerek göğsümü yataktan kaldırıyor. Başım biraz hassas olduğu için kafa derimde bir acı hissediyorum ve kaslarım geriliyor.

"Kendini bırak," diyor içime girerken. "Sadece gözlerini kapat ve her şeyi hisset, ama düşünme."

Dediğini yapıyorum. Acıdan ve zevkten kendimi ayırıyorum ve her şey bir araya gelene kadar zihnimde süzülüyorum. Kalçalarının her ileri itişinde saçlarımı geriye doğru çekiyor, beni tam istediği yerde tutuyor. Testisleri bana çarpıyor ve bundan daha çok tahrik olmak çok garip, ama işte buradayız. Bacaklarımın arasında karmakarışık bir haldeyim.

Ve sonra oyuncağı fark ettim.

Birlikte olduğum erkeklerin çoğu, cinsel ilişki sırasında bunu kullanmama izin vermeyecek kadar özgüvensizdi. Ona uzandığımda, kendi becerilerinin çok daha üstün olduğunu ve buna ihtiyacım olmayacağını iddia ederek reddediyorlardı.

Yalan söylediler.

Ezra bu kadar güvensiz biri gibi görünmüyor, bu yüzden vibratöre uzanıyorum. Elimde olduğunu görünce hareketleri yavaşlıyor ve varsayımımın yanlış olduğunu, durup bana onu kaldırmamı söyleyeceğini düşünüyorum.

"Bunu kullanmanı umuyordum," diye homurdanarak hızını tekrar artırdı. "Benim penisime boşal."

Sözü fazla uzatma. Düğmeye basıp oyuncağı klitorisime bastırıyorum.

Gözlerimin önünde parlak renkler patlıyor, gelgiti durdurmaya çalışıyorum. Henüz gelmek istemiyorum. Zirveye doğru yolculuğu ve ani düşüşü deneyimlemek istiyorum, ama bedenimin başka planları var.

Ezra bana sertçe giriyor, her güçlü itişte oyuncağı hareket ettiriyor ve zonklayan klitorisimin üzerinde dans ettiriyor. Parmaklarım çarşafılara saplanıyor ve çığlık atarken yüzümü yastığa gömüyorum.

Gözlerim fırıl fırıl dönerken, uyluklarım titremeye ve jöle gibi olmaya başlıyor. Zevk dalgaları her kasımdan geçiyor, ta ki zirveye ulaştığımdan emin olana kadar, ama zevk dalgaları gelmeye devam ediyor.

Ben gelmeye devam ediyorum.

Ezra'nın kalçaları arkamda titriyor ve saçlarımı bırakıp iki eliyle kalçalarımı kavırıyor. "Kahretsin, beni boşaltacaksın."

Başımı yana çevirip, orgazmın nihayet etkisini yitirmesiyle birlikte derin bir nefes aldım. "İçimi doldur lütfen," diye inledim. "Lütfen, içime boşalmanı istiyorum."

"Bu kadar çabuk gitmek istemedim," diyor dişlerini sıkarak.

"Bütün gece vaktimiz var. Yarın gece de müsait olursanız."

Bir an duraksıyor ve ellerinin tenim üzerindeki tutuşunu gevşetiyor.

Yanlış bir şey mi söyledim? Sınırı mı aştım? Kamp dışında benimle görüşmekten bahsettiğinde, benimle birlikte olmaya devam edebilmek için beni yatıştırmaya mı çalışıyordu?

Elini tekrar sıkılaştırdı ve beni iterek göğsümü yatağa bastırdı. "Senin için hayatımın geri kalanında özgürüm."

Kalçaları ileri doğru şiddetle hareket ederken neredeyse bayılıyorum. Daha önce hiç bu kadar vahşice ve ihtiyaçla becerilmemiştim. Şimdi neden daha dolgun kadınlardan hoşlandığını anlıyorum. Acıyan vajinamı matkap gibi becerirken, alabileceği tüm yastıklamaya ihtiyacı var.

Tam pes etmek üzereyken, içimi sıcaklık kaplarken son bir kez daha ileri geri hareket etti. İç organlarımı boyamayı bitirdiğinde, ikimiz de nefessiz bir şekilde bacaklarımız, testislerimiz, kollarımız ve göğüslerimizden oluşan bir yığın halinde yere yığıldık.

"Sen... inanılmazsın," diye nefes nefese boynumun arkasına doğru fısıldadı.

Yanıma dönerek elini kavradım ve gülümsememi hissetmesi için ağzıma doğru çektim. Bir erkeğin bana iltifat etmesi ilk defa değildi, ama bu iltifatın samimiyetini ilk defa duyuyordum. Beni seks için kullanmıyor ya da herhangi bir şekilde ihanet etmiyordu.

O gerçekten benden hoşlanıyor.

Benim için.

Öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra da temizlenmem için bir bez getirdi. Bu işi hallettikten sonra arkama yerleşti. Uzaktan gelen dalgaların kuma çarpma sesini dinlerken, çıplak bir şekilde birlikte uzandık.

Birkaç dakika sonra nefes alışverişi hafif bir horlamaya dönüştü. Umursamıyorum. Bütün gece sevişemezsek de

sorun değil. Bana yarını söz verdi. Bana sonsuza dek söz verdi.

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum. Kendime böyle bir şeyi isteme izni hiç vermemiştim, hele ki bu adama verdiğim bu kadar savunmasızlığa hiç izin vermemiştim. Şu an riskli bile gelmiyor. Kalbim onun ellerindeyken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Cat ile aramızdaki sorunları çözdükten sonra her şey yoluna girecek. Nasıl özür dileyeceğimi hâlâ bilmiyorum, ama özür dilemem gerektiğini biliyorum. Peki ne için özür dileyeceğim? Onun verdiği bilgi yanılttı. Bennett sadece her zamanki gibi dayanılmazdı. Bir—

Tak tak... tak tak ...

Villanın dışındaki verandada ayak sesleri duyulunca donakaldım ve nefesimi tuttum.

Ezra'yı uyandırmadan kolunun altından sıyrılıp gece çantamdan bir sabahlık kaptım, bu sırada neredeyse devrilecektim. Bacaklarım nasıl işlev göreceğini unutmuştu. Vücudumu ince ipek örtüyle örttükten sonra, villanın önüne doğru sessizce yürüdüm ve tül perdenin arasından baktım.

Kapının hemen dışında uzun boylu bir adam duruyor. Onu tanımıyorum. Ezra'dan çok daha genç görünüyor. Belki de Cat'ten bile daha genç. Kum sarısı saçları yanlarda kısa, üstte daha uzun; bu da ona devlet memuru görünümünü veriyor.

Midem kasılıyor. Eğer federal ajan ya da polisse, başımız büyük dertte.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama ben daha o açmadan kapıyı açtım. Kesinlikle gerekli olmadıkça Ezra'yı uyandırmak istemiyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum.

Işık yüzüne vuruyor ve yıllarca süren pahalı ortodontik tedavinin sonucu olduğu kesin olan, kusursuzca düz dişlerini ortaya çıkarıyor. Gözleri açık renk, ancak mavi mi

yoksa yeşil mi olduğunu anlayamıyorum. O ene yapısıyla çeliği bile kesebilir.

"Ezra'yı arıyorum. Jim buranın onun villası olduğunu söyledi ama yanlış villayı seçmiş olmalıyım." Elini saçlarının arasından geçirdi, sonra bana uzattı. "Ben Maverick, Gece Yarısı Mazoşisti."

Beynim ismi algılıyor ve alarm zilleri susuyor. "Aman Tanrım! Evet, Bennett av için burada olacağınızı söylemişti ama Ezra'nın sizi yarın sabaha kadar beklediğini sanmıyorum. İsterseniz onu uyandırabilirim, biraz beklemeniz gerekebilir. O pek... düzgün biri değil."

Maverick kahkaha attıktan sonra beni eliyle gönderdi. "Hayır, gerek yok. Onu yarın sabah göreceğim. Jim boş villalardan birinde kalmama izin verdi, ama orada Ezra'nın bazı eşyalarını buldum ve ona geri vermek istedim. Yine de onları sana bırakabilirim."

Elini arkasına uzatıp bel kemerinden parlak bir şey çıkartıyor. Onu ışığa doğru çevirdiğinde, 80'ler villasında bulduğumuz et kancaları olduğunu fark ediyorum.

"Ah, bunlar Ezra'nın değil," diyorum. "Seksenler adında bir adama aitti, meğerse o adam aslında Mezbaha Adonisiymiş. Jim seni villasına yerleştirmiş olmalı."

Maverick elindeki kancaları çeviriyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Sonra bana bakıyor. "Ezra, birinin Mezbaha Adonisi gibi davrandığını öğrenince hiç hoşuna gitmeyecek."

"Numara mı yapıyorsun? Anlamadım."

"Seksenler AA olamazdı. *Ezra* , mezbahanın Adonis'i."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ezra

uyanDığımDa Ertesi sabah , şükürler olsun ki, vücudumun doğru yerlerinde hafif bir ağrı vardı. Uzuvarımı gerip gözlerimi açtığımda, tam bir rahatlama hissiyle dolup taşıyordum. Güneş ufuktan yükselmeye başlarken, bir başka muhteşem gün de başlamıştı.

Yanıma dönüp Kindra'yı aradım ama yatakta onun yeri boştu. Dağınık çarşafı ve yanlışlıkla bırakılan meni lekesi bana dün gecenin bir rüya olmadığını söylüyordu, ama benim küçük yaramazım nereye kayboldu acaba?

Doğrulup elimi yüzümden aşağı doğru sildim, sonra komodinin üzerindeki gözlüklerimi aldım. Gözlüklerimi taktıktan sonra banyoya doğru baktım. Kapı aralıktı ve ışık kapalıydı, yani içeride değildi.

Sonra kapının altından taze kahve kokusu burnuma geliyor, ardından küçük ocakta cızırtı sesi duyuluyor. Kahvaltı mı hazırlıyor acaba?

Gülümseyerek yataktan kalktım ve kendimi toparlamak için aceleyle banyoya gittim. Hayatımın aşkını ejderha nefesiyle karşılayamam ki.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ertesi sabah benim için yeni bir deneyim. Fetihlerimin çoğu geceyi benimle geçirmiyor, ya da geçiriyorlarsa da ben uyanmadan önce gidiyorlar. Görevi anlamışlardı. Şimdi ise görev değişti. Bunun birlikte geçireceğimiz birçok sabahtan sadece biri olmasını istiyorum.

Nefesim taze, koyu renk saçlarım düzgünce şekillendirilmiş halde, ince bir düğmeli gömlek ve haki şort giyiyorum. Son düğmeyi iliklerken, iyi ruh halim birden düşüyor.

Hayır. Sadece düşmüyor. Hızla aşağı iniyor, yere çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle parçalanıyor.

Çünkü artık her şeyi açıkça söyleme zamanı geldi.

Bunu sonsuza dek sır olarak saklamayı düşündüm. Planlar ve entrikalar kurdum ve bunların işe yarayacağından emindim, ama temelimiz bir yalan üzerine kurulu olurdu. Onu sonsuza dek kaybetmek, ona sonsuza dek yalan söylemekten daha iyidir. O, benim dürüstlüğümden daha azını hak etmiyor.

Üstelik, hâlâ bu durumu kurtarma şansım var. Eğer ona her şeyi itiraf eden ben olursam, bunun faydasını görmesi gerekiyor. Belki hemen değil, ama eninde sonunda.

Sonsuza kadar bekleyeceğim.

Derin bir nefes alarak yatak odasının kapısını açtım ve ana yaşam alanına adım attım. Gördüklerimi algılamam biraz zaman aldı çünkü beklentilerimden çok farklıydı.

Ocağın önünde kalçalarını sallayan Kindra yerine, Maverick var. Bana doğru sıcak bir kahve fincanı uzatan Kindra yerine, Bennett var.

"Bunu hemen iç," diyor Bennett. "Buna ihtiyacın olacak."

Bardağı kenara ittim. "Ne saçmalıyorsun? Kindra nerede?"

Maverick'in eli çevirme hareketinin ortasında takılıyor ve yumurtalar ocağın üzerine düşüyor. Sonra tezgahın üzerindeki parıldayan et kancalarını görüyorum.

"Ne halt ettin sen?" diye bağırdım Bennett'e doğru atılırken.

Çünkü bunların hepsi onun suçu. Bunun sadece bir kaçamak olmadığını anladığı andan itibaren bizi ayırmak istedi.

Gömleğinin yakasını yumruklarımla kavrayıp onu duvara fırlattım ve boğmaya başladım. İnanılmaz bir şekilde, çok kötü bir direniş gösterdi, yüzü kırmızıdan mora dönerken sadece bileklerimi tuttu.

Kollarını gövdemin etrafına sardı ve ince bir beden sırtıma yaslandı. Maverick benden neredeyse yirmi yaş küçük olabilir, ama şu anki dizginsiz öfkemden yoksun. Hızlı bir dönüşle üzerimden kalktı.

"Bu senin savaşıacağın bir savaş değil!" diye bağırdım ona, sonra Bennett'e dönüp kolumu göğsüne bastırarak onu tekrar duvara yasladım. "Ne halt ettin sen?"

"Hiçbir şey yapmadım," diye hırıltılı bir sesle konuştu Bennett. "Ona söylemeliydin. Beni dinleseydin bunların hiçbiri olmazdı."

"O zaman et kancalarım neden tezgahın üzerinde?" Kolumu göğüs kemiğine biraz daha bastırdım ve o da yüzünü buruşturdu.

"Ezra, benim hatamdı," diyor Maverick arkamdan.

Bennett'ı serbest bırakıp hainin yüzüne döndüm. "Neden? Aklından ne geçiyordu sen?"

"Kimliğini gizlediğini bilmiyordum!" diye bağırdı ve ocaktaki, yoğun bir duman bulutu oluşturan tavaya doğru koştu.

Yangın önleme sistemini devreye sokun.

Işıklar söndü ve villa tiz bip sesleri ve yanıp sönen acil çıkış ışıklarıyla yankılanmaya başladı. Saniyeler sonra, sulama sistemi devreye girdi ve bizi demir kokulu soğuk suyla ıslattı.

Maverick tencereyi hızla lavaboya doğru götürür ve yanmış yumurtaları akan musluğun altında söndürmeye

çalışsa da, sprinkler ve alarmlar çalışmaya devam eder. Hasar meydana gelmiştir.

Bundan daha fazla şekilde.

Villadan sessizce çıkıp, tahta kaldırıma doğru yavaşça ilerliyoruz. Kimsenin ne diyeceğini bilmediği anlaşılıyor, en azından benim de. Çünkü tüm bunlar benim suçum. Suçu başkalarına atmaya çalışabilirim ama bu alevli fiyaskoyu bir arada tutan kilit nokta benim.

Ağlamak istiyorum ama gözlerimden yaş akıyor. Öfkelenip bir şeyleri kırmak istiyorum ve kaldırım korkuluğu çok cazip görünüyor.

Bunun yerine, tek bir soru soruyorum.

"Maverick, ne oldu?"

Her şeyi açıklıyor. Jim ona villanın anahtarlarını verdi. Et kancalarını görünce, buraya gelir gelmez beni görmeye gelmesi için bir işaret bıraktığımı sandı. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için Kindra'ya kimliğim hakkındaki gerçeği anlattı.

"Nereye gitti?" diye soruyorum. İçimde hâlâ bu karmaşayı düzeltebileceğime dair küçük bir umut var.

"Bilmiyorum dostum. Çantasını kaptı ve evine dönmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden villasını kastettiğini varsayıyorum." Maverick yüzünü kapatıp inledi. "Bennett ne kadar büyük bir hata yaptığımı açıkladı. Özür dilerim."

İçimden bir ah çekip ufka baktım. "Hayır, sen hata yapmadın. Sen de yapmadın, Bennett. Haklıydın. Suç tamamen benim omuzlarımda."

"Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor Bennett. "Av bir saat sonra başlıyor ve oturup bir kutu Ben & Jerry's dondurma yiyerek dertleşmeyi çok isterdim ama Gary'yi ortadan kaldırma şansımı kaçırmayacağım."

"Avlanmaya gitmiyorum," diyorum. "Parçaları toplamam ve her şeyi yeniden bir araya getirmem gerekiyor. Her zaman gelecek yılın avı var, ama bir daha asla Kindra gibi biri olmayacak."

Bennett başını salladı ve omzuma elini vurdu. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Git kız arkadaşını al."

Şok olmuş bir halde, sadece gözlerimi kırpıp ona bakakaldım. Başından beri buna karşı değil miydi?

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor. "Ama mesele kızı sevmemem değildi. Sadece yalan söylemesinden hoşlanmadım. Neden ilişkiye girmediğimi sanıyorsunuz? Kızlara her şeyi anlatmak zorundasınız ve ben açık bir kitap değilim."

"Ben de değildim," diyorum.

"Evet, senin sırrını tamamen ortaya çıkardı." Bennett gülüyor ve başını sallıyor. "Seni yardımcım olarak özleyeceğim ama mutluluğunun önünde durmayacağım. O yüzden git ve onu yakala. Benim de onayımı aldın."

Kindra'nın villasına doğru koşarken Maverick arkamdan "Tekrar özür dilerim!" diye bağırdı.

Orman yolunun girişini geçerken, bir sığır sürüsü yeşilliklerin arasında kayboldu. Jim, sürünün en arkasında geliyordu. Sığırlar, nerede olduklarını bilmesinler diye gözlerini kapatan maskeler takmış, bilekleri ise bellerine kelepçelenmişti. Eski usul bir zincir, ayak bileklerini önlerindeki ve arkalarındaki sığırlara bağlıyordu.

"Şu an içeri girmek için çok erken," diyor Jim, yanından hızla geçerken.

Ona selam vermek için elimi kaldırıyorum, sonra koşmaya devam ediyorum. Av, aklımdan geçen en son şey. Hatta Kindra bana bir daha asla öldürmememi emretse, hiç düşünmeden bunu yapardım. Onun affını kazanmak için ne gerekiyorsa ödeyeceğim.

Bir sonraki virajı döndüğümüzde villası görünüyor. Merdivenlerden nefes nefese çıkıp neredeyse düşerken, tahta kapıya parmak boğumlarımı çarptım.

"Kindra, lütfen konuşmama izin ver! Hikâyenin sandığından daha fazlası var!" Yumruğumu açıp avucumu kapıya çarptım. "Sadece kendi tarafımı anlatmama izin ver.

Eğer bir daha benimle konuşmak istemezsen, buna saygı duyarım.”

Bunu daha çok kendime söylüyorum, ona değil. Çünkü nafile. Hatta, muhtemelen benim söyleyeceklerimi dinlemeye açık olmadan önce, olayları kabullenmesi için daha fazla zamana ihtiyacı var.

Tam ayrılmak üzereyken, verandadaki korkuluğa sürtünen bir şey fark ettim. Bıçak ucuyla tahtaya tutturulmuş bir kağıt parçasıydı.

Kindra'nın bıçağı.

Bıçağı kağıttan çekip korkuluğa koyuyorum, sonra yaz rüzgarı uçurmadan önce notu sıkıca tutuyorum. Okudukça, her kelime ruhuma birer hançer saplanıyor.

AA,

Hayatımı mahvettiğin için teşekkürler, tam bir köpek pisliği yığının. Eğer Cat erken eve gidebiliyorsa, ben de gidebilirim. Sakın benimle iletişime geçme. Asla. Beni sokakta görürsen, yoluna devam et.

Ayrıca, sana da lanet olsun.

HBK

Özetle, durum bu.

Adadan ayrıldı ve onu bir daha asla göremeyeceğim.

Başım öne eğik bir şekilde villama doğru geri dönmeye başladım. Bu büyülü bir şeyin sonu ve kahretsin, çok acı veriyor. Onu seviyorum. Varlığımın her zerresiyle Kindra'yı seviyorum. Bu yüzden onu bırakmalıyım. İsteklerine saygı duymalı ve onu yalnız bırakmalıyım.

Ömrümün geri kalanını onu bekleyerek geçireceğim. Hiçbir kadın bana bu duyguları yaşatmayı başaramadı ve asla da başaramayacak.

Ben döndüğümde Bennett ve Maverick hâlâ dışarıda bekliyorlardı. Yüzümdeki her şeyi gördüler. Umutsuzluğu. Kalp kırıklığını. Yaşama isteğimin kaybolmasını.

"İşler pek iyi gitmedi, öyle mi?" diye soruyor Bennett ve ses tonunda hiçbir alaycılık olmamasına minnettarım.

Cebimden o sert mektubu çıkarıp çocuklara uzattım. İkisi de sanki hoşlandıkları kızdan not almış iki okul kızı gibi mektubun başına üşüştiler. Maverick hatta parmağıyla her satırı tek tek takip etti. Umursamıyorum. O sözleri tekrar yaşamak zorunda kalmadığım sürece sorun yok.

Bennett boğazını temizleyip mektubu bana geri verdi. "Tam bir köpek pisliği torbası mı? Lanet olsun, bu çok sert."

Tamam, başarısızlıklarımı tekrar yaşamak zorunda kalmadığım sürece sorun yok.

"Yani, kardeşinin katili hakkında ona neredeyse bir hafta boyunca yalan söyledin," diye ekliyor Bennett. "Ayrıca onu kandırmak için ayrıntılı bir düzen kurmuştun. Bu yüzden anlıyorum."

"Yardımcı olmuyorsun," diye fısıldıyor Maverick.

"Pekala, tamam," diyor Bennett dikkatini bana çevirerek. "Ama neden burada olduğunuzu bilmiyorum. Pilot öğle yemeğini yemeden uçmayı reddediyor. Eğer uçak pistteyse o zaman..."

Yüzü bembeyaz oldu ve mektup elinden düştü. Rüzgar onu uçurmadan önce yakalamak için acele ettim.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sorduk Maverick'le aynı anda.

"Ah, berbat ettim." Bennett tahta kaldırım korkuluğunu kavradı ve ona yaslandı. "Çok kötü bir hata yaptım, Ezra. Avlanma alanına gitmelisin."

Başımı salladım ve mektubu cebime tıktırdım. "Kesinlikle hayır. Gitmeyeceğim—"

"Hayır, anlamıyorsun. Bu sabah villanızda olmamın tek sebebi Kindra'nın kapımı çalması ve havaalanına hangi yönden gidileceğini sormasıydı. Şaka yollu avlanma alanını işaret edip Cat'i o yoldan götürdüğümü söyledim. Sadece

bir soru sorduğunu düşündüm ve ben de, her zamanki gibi, şaka yapmaya karar verdim."

"Ve seni ciddiye aldı," diyorum. "Eğer o ormandaysa..."

Bennett elleriyle yüzünü kapatıyor. "Kahretsin. Hiçbir şey düşünmedim bile. Sonra senin evine geldim ve Maverick bana olanları anlattı, ben de ona gerçekte olanları anlattım. Bu sabah onu gördüğümü tamamen unutmuşum."

"Bu arada Kindra, sapıklarla dolu bir ormanda! Bennett, ne yaptın sen?"

Maverick ellerini kaldırıp aramızdan ayrıldı. "Başka bir kardeş kavgası çıkmadan önce, mantıklı düşünelim. Kindra bir seri katil. Dışarıda kendi başının çaresine bakabilir."

Evet, belki bir ikisine karşı olabilir ama ormana doğru giden konvoyu gördüm. Çoğunun kıyafetleri kırmızı veya pembe renkteydi. Çocuk istismarcıları ona saldırmayabilir çünkü o artık onların sapıklıklarının dışında kalmıştır, ama kırmızılar...

Maverick, "Sakin çılgınca bir şey yapmayın," diyor. "Sadece Jim'i bulun ve o, kadın bulunana kadar beklemesini söyleyin."

"Artık çok geç. Az önce Kindra'nın villasına gittiğimde onların ormana doğru gittiklerini gördüm."

Bennett omuz silkerek, "O zaman sanırım aramaya koyuluruz ve onu görürsek, hayali olan yerine doğru olan havaalanına göndeririz." dedi.

Bu konuda bu kadar kayıtsız olabilmesine sevindim. Sıkıntılarımın çoğundan ben sorumlu olabilirim, ama bu? Bu tamamen kardeşimin omuzlarında.

"Onun peşinden gitmeliyim," diyorum.

Onlar itiraz etmeye fırsat bulamadan, ben çoktan ormana doğru yola koyuldum bile.

Oraya vardığımda Grim ve Ice Pick patikanın başında bekliyorlardı. Koşmayı bıraktım ve nefesimi toplamaya çalışırken ellerimi dizlerime koydum. Kindra'yı görüp

görmediklerini sormanın bir anlamı yoktu. En az bir saat önce, belki de daha uzun süre önce ormana girmişti.

Ice Pick, hafif bir kahkaha eşliğinde, "Herkeseye yetecek kadar sığır var," diyor. "Koşmaya gerek yok. Maudlin Rose daha gelmedi bile ve onsuz başlayamayız."

Ona avucumu sallayarak işaret ettim ve başımı salladım. "Hayır... Ben burada avlanmak için değilim." Yoğun bitki örtüsünün içine doğru işaret ettim. "Kindra... orada."

Büyük bir sürprizle, bu kadar az bilgiyle içinde bulunduğum zor durumu hemen kavradılar. Gözleri faltaşı gibi açıldı, birbirlerine baktılar, sonra tekrar bana döndüler.

"Onu bulmanıza yardım edelim," diyor Ice Pick. "O iyi bir kız ve başına bir şey gelmesini istemem."

Ona onay işareti veriyorum. Alabileceğim her türlü yardıma açığım.

Jim, Jim Dağı'ndan bir tabanca ateşlemeden ormana girmememiz gerekiyor—evet, küçük bir dağa kendi adını vermiş, ama o dağın sahibi o, bu yüzden sanırım bu onun hakkı—ama etrafta durup bekleyecek vaktim yok. Onun gazabını göze almak zorundayım.

"İçeri giriyorum," diyorum. "Siz Jim tabancasını ateşleyene kadar bekleyebilirsiniz, ama ben bekleyemem."

"Anlıyoruz," diyor Grim başını sallayarak. Elini uzatıyor ve ben de elini sıkıyorum. O el sıkışmanın ağırlığını içime sindiriyorum.

Sonra ormana doğru yola koyuldum.

Otuz Beşinci Bölüm

Genel

LaneT oLsun, kayboldum. Başka çaresi yok. Bir saatten fazla süredir bu ıssız ormanda yürüyorum ve uçak pistine benzeyen hiçbir şey görmedim. Şu an yolu bile bulamıyorum.

Adaya ilk vardığımızda etrafıma dikkat etmek yerine, o yalancının kaslarına ve yakışıklılığına hayran kalmakla meşguldüm. Şimdi bakın bu beni nereye getirdi. Kalbim kırık ve halka açık yerlerde kaşıyamayacağım yerlerde sivrisinek ısırıklarıyla bir ormanın ortasında kayboldum.

Bu adanın canı cehenneme.

Bu zavallı böceklerden nefret ediyorum.

Bu korkunç nemden nefret ediyorum.

Ve her şeyden önemlisi, Ezra Carter'ın canı cehenneme.

Seyahat çantamı omzuma attım ve farklı bir yöne doğru ilerledim. Tekerlekli valizim bir ağaç köküne takılıp devrildi, neredeyse beni de beraberinde götürüyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Valizi düzeltip alınımdan akan ter şelalesini sildikten sonra etrafıma bakıyorum ve nereden geldiğimi, nereye gitmeyi planladığımı unutuyorum. Gerçek hayatımın ne kadar da doğru bir tasviri.

Bu yolculuğa çıktığımda plana sadık kalmalıydım. Kardeşimin katili tek odak noktam olmalıydı. Bunun yerine, on yıldır nefret ettiğim adamla aynı yatakta yattım. Akıllıysa benden uzak duracaktır. Eğer kusursuz yüzünü bir daha görürsem, onu kusurlu hale getireceğim.

Yüksek bir iniltiyle çantalarımı yere bıraktım ve devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdum. Yürümekten ve kaybolmaktan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bir kerecik de olsa, işler yolunda gidemez miydi?

Yakınlarda bir yerde—nereden geldiğini anlayamıyorum çünkü bu nemli havada sesler garip bir şekilde yayılıyor—ağır bir yükün etkisiyle bir dal kırılıyor. Yanımda biri hareket ediyor.

Nefesimi tutuyorum ve hareketsiz kalıyorum. Bir şey tam bana doğru geliyor ve bunun bir arama ekibi mi yoksa vahşi bir hayvan mı olduğunu öğrenene kadar burada olduğumu bilmelerini istemiyorum. Eğer Ezra olduğu ortaya çıkarsa, ormanda ölmeyi tercih ederim.

Ağaçların arasından sarı bir ışık parıltısı belirdi ve gözleri vahşi bakışlı bir adam küçük açıklığıma düştü. Kel kafasına dallar ve yapraklar yapışmış, yüzünde kırmızı çizikler vardı.

Av.

Bugün böyle bir şey olduğunu tamamen unutmuştum ve ancak şimdi içinde bulunduğum tehlikenin farkına varıyorum. Bu tarafta uçak pisti yok. Bennett beni fena halde kandırdı.

Adamın gözleri bana takıldı ve şaşırmadım. Bu sabah yola çıkarken kamuflaj ve keşif teçhizatı giymedim. Dikkat çekmek için adeta bağırان neon mavisi bir atlet giydim. Ortama karışmak bir seçenek değil.

Ama dövüşmek öyle.

Gece çantamı uzanıp bıçağımı aramaya başladım. Sonra notu kaldırıma çivilemek için onu kullandığımı hatırladım. Kahrolası Ezra. Hala beni kandırıyor.

"Hey, beni öldürmenize gerek yok," diyor adam ellerini bana doğru uzatarak. "Bırakın devam edeyim. Bu iş bitene kadar bir yerlerde saklanırım."

Haklı. Sarı bir tulum giymiş, bu da onu öldürmeme gerek olmadığı anlamına geliyor. Ben kendi kaderimi bulmaya çalışırken o da kendi kaderine doğru ilerlemeye devam edebilir.

Ama sonra gözlerim onun yan tarafındaki yaraya takıldı. Kumaştaki yırtığın etrafını kan sarmıştı, ama hareket ettiğinde lekenin altındaki derisi hasar görmemiş gibi görünüyordu.

"Yaralanmışsın," diyorum gece çantamı kucağıma çekerken. "İçeride ilk yardım çantam var. En azından sana yardım etmeme izin ver."

Bir adım geri çekildi. "Neden bana yardım etmek istiyorsun? Beni avlamak için burada değil misin?"

"Ben sadece pembe ve kırmızı avlarım," diyorum. "Sen sarıydın, o yüzden güvendesin. Bazılarımızın takip ettiği bir kuralımız var."

"Evet, doğru. Ben sarıyım."

Şimdi biraz daha yaklaşıyor. O kadar yakın ki, kalın burnundaki kan damarlarının nasıl patladığını görebiliyorum. Ayakkabılarına bakıyorum; üzerlerindeki biraz kir ve birkaç küçük yaprak dışında, yepyeni görünüyorlar. Ama yaralı tarafını benden uzak tutuyor.

Çantamın içini karıştırmaya devam ediyorum.

"Senin gibi güzel bir kız nasıl oldu da böyle berbat bir yere düştü?" Yanıma, kütüğün üzerine oturuyor ve kolumdaki tüyler diken diken oluyor. Çok yakınımda.

"Ah, biliyorsun işte. Hayat işte." Ona benden daha inandırıcı gelmesini umduğum bir kahkaha atıyorum. "Yaranı göreyim."

Kıpırdamıyor ve bu da kararımı daha da kesinleştiriyor.

Derin bir nefes alarak, parmaklarımı bir hançerin sapına doladım, sonra onu çantadan çıkardım ve boynuna saptırdım. Ne olduğunu anlama fırsatı bulamadan, bıçağı yatay hale getirdim, sonra sağa doğru çekerek boğazını tamamen açtım.

Göğsünden aşağıya kıpkırmızı bir şelale gibi kan akıyor. Elleri yukarı uzanıp ölüm dalgasını durdurmaya çalışıyor, ama sadece başını geriye doğru itmeyi başarıyor. Bu noktada neredeyse hayata tutunamıyor.

Vücudu orman halısına yığılırken, üzerinden geçiyorum. Açık nefes borusunun etrafında kırmızı köpükler fokurdayarak çalışmaya devam ediyor. Ancak bu çok uzun sürmeyecek. Kan kaybı bu şekilde devam ettiği sürece.

"Yan tarafınızda bir yara görmediğimde şüphelerim vardı, ama asıl belirleyici olan ayakkabılarınızdı."

Ağzı açılıp kapanıyor, kelimeler kurmaya çalışıyor ama ben bağlantıyı kopardım. Söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorum.

"Yan tarafınızda bir yara vardı, kanlar içinde kalmış olmalıydınız," diye devam ediyorum, bıçağımı kadifemsi bir yaprakla silerken. "Ayakkabılarınız tertemizdi. İşte o zaman anladım ki, sizin gibi alçaklardan birini öldürmüş ve tulumunu çalmışsınız. Yine de oynadığınız için teşekkürler."

Yaprağı yüzüne düşürüp kütüğüme geri dönüyorum. O cehenneme giden yavaş bir trene binerken, ben de çantalarımı karıştırıyorum. Avda yer almak aklımda yoktu, ama işte buradayız.

Geceleme çantamda birkaç silahın yanı sıra silah kemerim de var. Kemerimi belime takıyorum, sonra hançerleri, fırlatma yıldızlarını ve fırlatma bıçaklarını kılıflarına ve yuvalarına yerleştirmeye başlıyorum. Bunları yerleştirdikten sonra, valizimdeki büyük silahlara uzanıyorum.

Bunlar gerçek silahlar değil, ama benim büyük silahlarım olarak gördüğüm şeyler. Yedek Bowie bıçağımı uyluğuma bağlıyorum, büyük bir sustalı bıçağı cebime

koyuyorum ve sai'lerimi de takmayı düşünüyorum. Sonunda vazgeçiyorum. Onlarla çok az eğitim yaptım ve şu an ölüm kalım durumundayım. Hata yapmaya yer yok.

"Hadi şu işi yapalım!"

Valizlerime bakıyorum. Gece çantası ve valizimi sürükleyerek bu ormandan çıkmak inanılmaz zor olacak, bu yüzden valizlerimi kütüğün yanına bırakıp etrafıma bakıyorum. Nereye bıraktığımı hatırlarsam, her zaman geri dönüp alabilirim.

Ya da bu kabus gibi tatilin anılarımla birlikte onu da geride bırakabilirim.

Çantaların üzerine biraz yaprak ve orman döküntüsü atıyorum, onları gözden saklıyorum. Buradan kurtulduktan sonra, herhangi birinin geri dönmeye değer olup olmadığına karar vereceğim. Vibratör artık kirlenmiş durumda, bu yüzden büyük bir kayıp olmayacak. Onu kullanmak, tıpkı kıyafetlerin çoğunu giymek gibi, sadece onu hatırlamama neden olacak.

"En azından sadıktın," diye fısıldadım gizli çantaya doğru.

Sağımda, eğri büğrü gövdesinin etrafına kalın yeşil sarmaşıklar sarılmış, daha önce hiç görmediğim bir ağaç duruyor, bu yüzden o yöne doğru ilerliyorum. Nemli hava kollarımda, bacaklarımda ve yüzümde birikiyor ve terimle karışıyor. Rimelim gözlerime akıyor ve uçakta sevimli görünmek istememden dolayı kendime lanet ediyorum.

Kendimi savunmak için, çarpık hayal gücümü ve Ezra'nın pistte ilerleyen uçağımın peşinden koştuğu görüntülerini suçluyorum. Pencereden bakıp ona yaptıklarının ona neye mal olduğunu iyice göstermek istedim. Muhtemelen hâlâ derin uykudadır.

Muhtemelen umurunda bile değil.

Yüzümdeki lekelerle gözyaşlarım karışıyor. Dişlerimi sıkarak onları tutmaya çalışıyorum. O, benim daha fazla acımı hak etmiyor.

Birkaç dakika etrafta sendeledikten sonra, kurbanımın öldürdüğü sığırın cesedine rastladım. Kuruyan kanın etrafında sinekler vızıldıyor ve yan tarafındaki yaranın yakınına konuyorlardı. Sarı tulumu üzerinden çıkarılmıştı, ama etrafta arama yaptım ve ayakkabılarını yakınlarda buldum. Tahmin ettiğim gibi, sağ ayakkabısı sıırılsıklamdı.

"Yavaşça arkana dön ve silahlarını bana ver," diye bir kadın sesi arkamdan geldi.

İlk emri yerine getiriyorum ama eğer ekipmanımı vereceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Benden yaklaşık üç metre uzakta duruyor, vücudunun büyük bir kısmı ağacın arkasına saklanmış, bu akıllıca bir hareket. Kafa, gövdeden çok daha zor bir hedef.

"Bu durum daha fazla kan dökülmesiyle sonuçlanmak zorunda değil," diyorum. "Sarı bir takım elbise giyyorsunuz. Sizinle hiçbir sorunum yok."

Kadın titreyen parmağıyla yerde yatan adama işaret etti. "Ama *babamla* bir sorununuz mu vardı? Neden onu öldürdünüz? Bu durumdan birlikte kurtulacaktık."

Ona doğru bir adım attım ve o çığlık attı.

"Daha fazla yaklaşmayın!" diye çığlık atıyor ama artık susması gerekiyor. Bu ormanda sadece seri katillerle uğraşmıyor. Ölümden daha kötü kaderler de var.

Yürümeyi bıraktım ve onu susturmak için parmağımı ağzıma götürdüm. "Beni dinle ve sessiz ol. Babanı ben öldürmedim. Başka biri onu tulumu için öldürdü."

"Tulumu mu? Anlamadım."

"Bazı katiller seçicidir. Sadece ölmeyi hak ettiğini düşündüğümüz kişileri öldürürüz. Sarı tulum giyenler, pembe ve kırmızı tulum giyenlere göre daha az hedef teşkil eder."

" *Hasta* oldunuz! Hepiniz hastasınız, hastasınız, hastasınız!"

Gözlerimi devirdim. "Bak, iki seçeneğin var. Ya susup yoluna devam edersen ya da bağırmaya devam edersen ben

seni sustururum."

"Hasta! Hastasın! Birisi, herhangi biri, yardım etsin! Beni buradan çıkarın!"

Ağacın arkasından beliriyor. Elinde bir sopa tutuyor; inanılmaz derecede sivri uçlu, çok uzun bir sopa. Bir mızrak yapmış, bu da becerikli olduğunu kanıtlıyor. Ne yazık ki, aklını da kaçırmış durumda.

Saldırıya geçtiği sırada hançerimin sapını sıkıca kavradım. Vahşi, asi ve hesapsızdı, bu da benim lehime işledi. Sopyı ileri doğru ittiği sırada, yana doğru adım attım ve bıçağımı çıkardım. Karnına saplandı.

Şimdi de durmak bilmeyen çığlıklar başlıyor. Hatasını fark eden kadın, karnına bakıyor. Yaklaşık dokuz santimlik bir yırtıktan pembe, şişman bağırsaklar dışarı çıkıyor. "Yerleştirmem pek iyi değildi. Biraz daha yukarı ve biraz daha derine inseydim, bir atardamarı yakalayabilirdim."

Babasının yanına diz çöker. Yaradan kan damlar ve yaprak yığınının üzerine düşer.

Kız için üzülmeyi söylemeyeceğim. Ne yapmış olursa olsun, böyle bir ölümü hak edecek bir şey yapmamıştı.

Yaklaştım ve hançeri önüne bıraktım. "Bundan ölmen uzun zaman alacak. Daha hızlı bir çıkış istiyorsan, işte kapı. Sen asla hedefim değildin. Ne yaptıysan yap, senin hakkında hüküm vermek bana düşmez. Beni buna mecbur bıraktın."

Kadın hançere uzanıp onu göğsüne bastırırken sessizce ağlıyor.

Onun bana saldırmamasından endişelenmiyorum. Kan kaybı ve bağırsaklarının dışarı çıkmasının acısı onu alt etmeyi kolaylaştıracak. Ama onu acı çekmeye bırakamazdım. Bu zalimce olurdu ve ben mümkün olduğunca insanlara en azından bir nebze de olsa nezaketle davranmaya çalışıyorum.

Ben Ezra değilim.

Kızı ölü babasının yanında bırakıp ormana geri döndüm ve sonunda bir patika buldum. Belki sadece bir hayvan iziydi, ama yine de bir şeydi. Hayvanların temiz suya ihtiyacı var ve bu patikayı takip etmeye devam edersem, mutlaka suya ulaşacağımdan eminim. Suyu bulabilirsem şelaleyi de bulabilirim, şelaleyi bulabilirsem de bu ormandan defolup gidebilirim.

Şelaleyi tekrar görmek istediğimden değil. Daha mutlu zamanların bir hatırlatıcısı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir yürüyüşün ardından, etrafımdaki ağaçlar sıklaşmaya başladı ve izi kaybettim. Geri dönmenin bir anlamı yok. Her şey aynı görünüyor! Kahverengi ağaç gövdeleri ve yeşillikler gözümün görebildiği kadar uzanıyor ve eğer hareketsiz oturup dinlersem, sadece rüzgarın sesini duyabiliyorum. Akan su yok. Ses yok. Ayak sesi yok.

Her zamankinden daha umutsuz hissederek bir ağaca yaslandım ve nefesimi topladım. İşte o sırada Ezra'yı gördüm.

Otuz Altıncı Bölüm

Ezra

yürüDüm Ormanın bu tarafında bir saatten fazla ama Kindra'dan hiçbir iz göremedim. Şansıma bakılırsa, köprüden geçmiş olmalı. Bu da demek oluyor ki, köprüden *benim* geçmem gerekiyor.

Derin bir nefes alarak o yöne doğru dönüyorum. Yolu bulmak zor, ama sonunda varıyorum ve şimdi en büyük korkuma doğru ilerliyorum.

Gerçekte, Kindra'yı kaybetmek en büyük korkum, ama o köprü de ikinci sırada geliyor. O uçurumun dibine kadar çok uzun bir yol var. Birinin o yolculuğu yaptığını gördüm ve asla iyi sonuçlanmadı.

Bitki örtüsünün biraz daha derinlerine doğru ilerlediğimde, Buz Kazığı'na rastladım. Altında yeni avlanmış bir hayvan yatıyordu.

"Ondan bir iz var mı?" diye soruyorum.

"Henüz değil." Homurdanarak buz kıracağını ölü kadının kulağından çekti. "Ama etrafı gözetliyorum. Birkaç dakika önce Grim'i gördüm ve boğazı fena halde kesilmiş bir adamla karşılaştığını söyledi. Onu öldüren kişi neredeyse kafasını koparmış."

"Bunun Kindra'nın işi olduğunu mu düşünüyor?"

Kadının bacakları hareket etmeye başlar ve Ice Pick aletini kadının sağ gözüne saplar. Sivri uç göz küresinin içinden geçmek yerine yanından kayar ve bu da gözün kafatasından dışarı fırlamasına neden olur.

"Grim öyle düşünüyor," diyor ayağıyla kazmayı daha da derine saplarken. "Rosie'nin bir yayı ve okları vardı, yani o yapamazdı. Grim'in bir palası ve birkaç el bombası var. Kazmamla biraz kirli iş yapabilirim ama o bu kesiğin temiz olduğunu söyledi."

Bennett yeni oyuncağını, yani bir kırbaç getirmeyi planlıyordu, bu da onu da devre dışı bırakıyor. Maverick... Şöyle diyelim ki, Maverick boğaz kesmekten çok daha titiz bir yöntem kullanıyor. Burada başka katiller de var ve Jim'in bıçak kullanmayı tercih ettiği biliniyor, ama bu cinayet Kindra'yı çağırıştırıyor.

"Teşekkürler, Buz Kıracağı. Aramaya devam edeceğim."

Zıt yönlerle doğru ilerliyoruz. Ben köprüye doğru ilerlemeye devam ederken o ağaçların arasına daha derinlere doğru gidiyor.

Yürürken, etrafta ceset olup olmadığına bakmak için gözlerimi dört açtım. Sadece bir tane buldum, o da bir erkekti. Kafatasının sol tarafı paramparça olmuştu ve ben yaklaşırken küçük bir kemirgen beyninin bir parçasını alıp kaçtı. Bu kesinlikle bir bıçakla ya da herhangi bir hassasiyetle yapılmamıştı.

Bu kaos, Bennett'in çılgınlıklarını andırıyor.

Ayakkabımın ucuyla cesedi dürtüyorum, Kindra'nın burada olduğuna dair kesin bir işaret arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Daha fazla oyalanamam. Köprüyü geçme zamanı geldi.

O harap haldeki tahta ve ip yığını aklıma geldikçe vücudum soğuk terlerle kaplanıyor. Dipteki kayalar ve sığ su midemi bulandırıyor, daha oraya bile varmadım. Sadece onları zihnimde canlandırmak bile beni paniğe sürüklemeye yetiyor.

"Kindra'yı korumalısın," diye kendi kendime söylüyorum. "Eğer bu ölüm tuzağını geçmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. O güvende olduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Eğer o köprünün öbür tarafındaysa, kesinlikle benim yardımım gerekiyor. Orada sadece katillerle değil, başka tehlikelerle de mücadele etmek zorunda. Jim tuzaklar kuruyor ve eğer birine düşerse, işi bitmiş demektir.

Arkamda bir yerde bir adam çığlık atıyor. Ayak sesleri dalların ve yaprakların üzerinde yankılanıyor. Dönüp baktığımda, pembe tulum giymiş yaşlı bir adamın sendeleyerek yere düştüğünü görüyorum. Sağ kolundan tek bir ok sapı çıkıyor.

Sessiz bir hayalet gibi, Maudlin Rose ağaçların arasından belirir, yayını kaldırır ve adamın kışına bir ok fırlatır. Okun ucu kemiğe saplanır ve adam bir kez daha tiz bir çığlık atar.

"Harika iş, Rosie!" diye seslendim ona doğru.

Bana başparmağını kaldırıp gülümsedi, yayı tekrar kaldırdı ve adamın ensesine bir ok daha saplayarak işi bitirdi.

"Kindra'yı कहीं gördün mü?" diye seslendim ona.

Gülümsemesi soluyor ve başını sallıyor.

"Sorun değil. Aramaya devam edin!"

Bana bir kez daha başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi, sonra sessizce uzaklaştı.

Hepimiz etrafa bakınıyorduk, eminim birimiz onu şimdiye kadar görmüş olmalıydı ve kimsenin görmemiş olması köprüyü geçme ihtiyacımı daha da güçlendiriyor. Genellikle mümkün olduğunca uzun süre bu tarafta takılıyoruz, çünkü sığırların çoğu ormanın bu kısmında kalıyor. Genellikle buradaki yaşamın çoğunu yok edene kadar oraya geçmiyoruz.

İşte orada. Ezra Carter Köprüsü. Gelecek yıl ona böyle diyecekler, çünkü bu köprüden geçmemin imkanı yok.

Vadiden sert bir rüzgar esiyor ve ipler bu kuvvete karşı sallanıyor. Kuşlar bile bu ucubenin üzerinden değil, etrafından uçarak ondan kaçınıyor. İpler o kadar yıpranmış ki, martılardan birinin yapacağı sağlam bir dışkı bile onu doğrudan dibe batırabilir.

Yine de üzerinde yürümeyi planlıyorum.

Destek direklerine doğru adım atıp vücudumun iki yanındaki ipleri kavradım. Daha önce hiç bu kadar kenara yaklaşmamıştım ve şimdi bunu yaptığımı pişmanım. Tahtaların bazıları çürümeye başlamış. Diğerleri ise çoktan gitmiş, yerlerine kalın bir düğüm atılmış. Bu, Büyük Kanyon'un üzerinden bir merdivenle yürümeye benzeyecek, ancak basamaklar hareket ediyor ve korkuluklar iplerden yapılmış.

Kindra'ya olan sevgim beni ileriye doğru itiyor. Belki de bu döküntü şeyden çok daha kötü bir şeyle karşı karşıya. Eğer ayağım kayarsa, yardım çağırma şansım olabilir, ama onun için yardım yok. O tamamen yalnız.

Ayağım ilk tahtanın üzerine kayıyor ve ağırlığımı deniyorum. Tahta ayağımın altında sallanıyor ama çatlamıyor veya gıcırdamıyor. Bu iyi bir başlangıç.

İki adım daha atıyorum ve özgüvenim artıyor. Ta ki aşağıya bakana kadar.

Aşağıda, toprağın içinden bir dere akıyor. Suyun iki tarafında her şekil ve boyutta kayalar sıralanmış. Dere çok sığ, hiçbir şekilde yardımcı olmuyor ve bitki örtüsünün olmaması da benim için hiç iyiye işaret değil. Bir anlık kayma, işim biter.

"Adımına dikkat et," diye boğuk bir ses arkamdan geldi. "Düşmek istemezsin..."

Köprü şiddetle sallanıyor ve dengemi kaybediyorum. Sonsuza dek dönüyormuşum gibi geliyor, ama sonra göğsüm halat korkuluğa çarpıyor. Kollarımı üzerinden atıp dengemi bulmaya çalışıyorum. Bir ayağım tahtanın üzerindeyken başımı çeviriyorum ve saldırganımı görüyorum.

Sarı tulum giymiş bir kadın köprünün başında duruyor. Bir eliyle köprü direğine tutunmuş, diğer eliyle de dizini öne eğmiş. Elinde bir hançer var ve gözlerindeki vahşi ifade, onu kullanmaktan korkmadığını gösteriyor.

Elinde bir hançer var ...

"Ona ne yaptın?" diye soruyorum kendimi toparlamaya çalışırken. "Eğer Kindra'ya zarar verdiysen..."

"Bunu bana yapan o kaltak mı?" Kadın dik duruyor ve görmemem gereken şeyler görüyorum. Birisi onu paramparça etmiş. "Ölmek zorundaysam, hepinizi de yanımda götüreceğim!"

Yüzünü buruşturarak direğe bağlı ipi kavradı ve sallamaya başladı. Köprü altımda sallanırken ayaklarım yerinde kalmak için çırpınıyordu ama nafile. Sol topuğum kaydı ve havayı kesti. Sağ ayağım da direndi ve şimdi ellerimle ve tamamen azimimle havada asılı kalmıştım.

Kadına durması için yalvarmak üzere başımı çevirdim ama ip artık sallanmıyordu. Bağırsaklarını ait oldukları yere geri itmeye çalışırken iki büklüm olmuştu ama bağırsakları sürekli dışarı kayıyordu.

"Kalmayı ve oynamayı çok isterdim ama sanırım zamanım tükeniyor," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Güle güle, kahrolasıcı."

Kadın, köprüyü sol direğe bağlayan ipin üzerinde hançeri kaldırıyor. Şimdi ben de aynı ipe tutunuyorum. Eğer ipi keserse, karşıya geçmek için tırmanmak zorunda kalacağım. Oldukça güçlüyüm ama o kadar da güçlü değilim.

Tek bir çözüm var. O iplikleri kesmeden önce ayaklarımı sağlam zemine basmalıyım.

Kollarımın tüm gücünü kullanarak kendimi yukarı çekiyorum, ta ki bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı tahtanın üzerine koyana kadar. Ayak parmaklarım sert yüzeye değdiği anda, kadın ipleri tekrar sallıyor ve beni önceki

pozisyonuma geri gönderiyor. Bunu ne kadar daha sürdürebileceğimi bilmiyorum.

"Onu sen mi öldürdün?" diye soruyorum. "En azından bunu söyle. Eğer sen öldürdüysen, seni bu zahmetten kurtarabilir ve serbest bırakabilirim."

"Evet, onu öldürdüm. Güzel küçük boğazını kestim ve kendi kanında boğulmasına izin verdim."

Ona gülümsüyorum. Yalan söylüyor. Kindra onun bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdi. O hançeri nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama Kindra'nın cesedinden almadığından eminim.

İçimde yeni bir güç dalgası belirliyor ve kendimi tekrar tahtaya çekiyorum. Sağlam zemine geri dönmek için sadece üç tahta üzerinden geçmem gerekiyor, ama bu lanet olası ip ilk ipin yarısına kadar gelmişken bunu yapmak söylendiği kadar kolay değil.

Bunu asla başaramayacağım.

"En azından ona benden bir mesaj iletebilir misin?" diyorum, bir sonraki panoya doğru ilerlerken. İkisi arasında neredeyse 60 santimetre boşluk olduğu için bu pek de kolay değil.

Kadın testereyle kesmeyi bırakıp gözlerini devirdi.

"Ona onu sevdiğimi ve özür dilediğimi söyle," diyorum.

Bir yanım, duracağını, içten sözlerimin ona ulaşacağını ve sadece bir kıza aşık bir adam olduğumu anlayacağını düşünüyor. Beni bırakabilir. Güneş ışığı. Gökkuşakları. Sonsuza dek mutlu bir hayat.

Sonra bıçağı indiriyor.

Ve tekrar testereyle kesmeye başlar.

Karşı taraftaki ipe doğru ilerliyorum ve bir sonraki tahtaya atlıyorum. O ipi kestiğinde köprünün bu tarafının nasıl davranacağını bilmiyorum ve öğrenmeyi de planlamıyorum. Sadece bir adım daha... ama zamanım tükendi.

Köprünün sol tarafı çökmeye başlıyor. Tahtalar suya ve kayalara doğru eğiliyor ve ben de dengemi kaybediyorum.

Sağdaki direğe hâlâ bağlı olan ipe tutunuyorum ama artık havada yürüyorum ve bu hiç de iyi bir şey değil. Kendimi itebileceğim hiçbir şey olmadığı için, son birkaç metrede ipe tutunarak ilerlemek zorunda kalacağım.

Kadın şimdi de aynı ipe yöneliyor.

Ellerimi kullanarak uçurumun kenarına doğru yaklaşıyorum, ama kılıcı tetikte. Daha da yaklaşırsam parmaklarımı kesecek. Ayrıca gücüm de tükeniyor ve hâlâ vücudumu karaya çıkarmam gerekiyor.

Sonra, adeta bir koruyucu melek gibi, Kindra ağaçların arasından belirir.

Otuz Yedinci Bölüm

Genel

“Şu lanet olası bıçağı bırak!” diye bağıriyorum ve kendimden nefret ediyorum. Ezra ölmeyi hak ediyor. Bunu hak ediyor. Ama buna izin veremem. Her şeye rağmen, onu kurtarma isteğı, intikam alma ihtiyacımın önüne geçiyor.

Özellikle de bana beni sevdiğini ve özür dilediğini söyledikten sonra. Onu affetmiyorum ama yine de ölmesini izleyemem.

Kadın testereyi durdurdu ve alaycı bir ifadeyle bana döndü. "Fırsatın varken beni öldürmeliydin, şişman inek."

Tamam, ateş açıldı.

Kemerimden bir fırlatma bıçağı çıkarıp göğsüne doğru fırlattım. Umduğum gibi, bıçaktan sıyrıldı ve bu da onu uçurumun kenarına daha da yaklaştırdı.

"Kız gibi atıyorsun," diye öfkeyle söylendi o kaltak dişlerini sıkarak.

"Teşekkürler," dedim ve ardından ona doğru bir bıçak daha fırlattım.

Bu sefer hedefi şaşırmadı. Sol omzuna saplandı ve sapın ağırlığı dengesini bozdu. Hatasını çok geç fark etti.

Ayakkabısının altındaki kayalar ufalanırken gözleri faltaşı gibi açıldı ve kenardan aşağı kaydı.

Düşerken bağırsakları bir kayaya takıldı. Komik bir son bekledim, bağırsaklarıyla asılı kalıp mahsur kalmasını umdum ama ince doku tamamen açıldığında koptu ve onu bir daha görmedim. Saniyeler sonra, yüksek bir sıçrama sesi sessizliği bozdu.

Ezra kendini ipin ucuna kadar çeker, ardından ayaklarını kullanarak uçurumun kenarından yukarı doğru yürür ve bir çıkıntıya ulaşır. Güçlü kollarını kullanarak kendini sağlam zemine çeker ve sırt üstü yere uzanır.

"Aman Tanrım, orada olduğun için çok şükür," diye içini çekti. "Sen olmasaydın, düşerdim."

Sakin bana hatırlatma.

Arkamı dönüp uzaklaşmak üzereydim ki, onun da arkamdan ayağa kalktığını duydum. Sokak köpeği gibi, beni eve kadar takip edip yatağıma girebileceğini sanıyordu. Neyse, bugün ona bir ders verecektim.

Tek bir akıcı hareketle döndüm ve elimi kemerimdeki keseye sokup, fırlatma yıldızını ayaklarının dibine fırlattım. "Bunu olduğundan farklı bir şey *sanma* . Seni kurtarmamın sebebi, benimle kurduğunu sandığın o *saçma* ilişkiyi yeniden canlandırmak istemem değil. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Kindra, bunun sandığından daha karmaşık bir yanı var. Kardeşin iyi bir adam değildi."

Keseden bir yıldız daha çıkarıp testislerine doğru fırlattım. Dönen bıçaklar geçerken kumaşı kesti.

"Yapma! Sakın yapma Ezra! Yalanlardan bıktım. Bir kerecik de olsa doğruyu söyleyemez misin? Onu neden öldürdün?"

Koyu renk saçlarını elleriyle düzeltti, gözlüklerini burnuna doğru itti ve ardından geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. "Bu haberi sana iletmenin kolay bir yolu yok. Üzgünüm. Sana söylemeden önce bir kanıtım

olsun istedim, bu yüzden New York'a dönene kadar beklemek istedim."

"Kanıt mı?" Keseden başka bir yıldız çıkarıyorum ama atmıyorum. Henüz değil. "Ne tür bir kanıtınız var? Kardeşimin tecavüzcü olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ezra başını salladı.

"Peki sonra ne oldu? Ölmesini gerektirecek kadar korkunç ne yapmıştı?"

Gözlerindeki ifade soruma cevap veriyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve Ezra'ya bir fırlatma yıldızı daha atıyorum. Hedefi ıskalıyor. Gözlerimdeki bunca yaşla nişan alamıyorum ama tekrar deniyorum. Ve tekrar. "Hayır! O çocuk tacizcisi değildi! Yine yalan söylüyorsun! Bana yalan söylemeyi bırak!"

Tıpkı ip cambazı gibi, attığım her şeyden kaçıyor. Sonunda sağ yanağına bir yıldız saplanıyor, ama bu yeterli değil. Onun da bana verdiği acı kadar acı çekmesini istiyorum.

"Kardeşim iyi bir adamdı. Boş zamanlarında küçükler liginde antrenörlük yapardı, Allah aşkına! Dezavantajlı çocuklara akıl hocalığı yapardı ve hatta amatör liglerde oynamaya parası yetmeyen bir çocuğa sponsor olurdu. Ve sen onu öldürdün, Ezra!"

Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve Bowie bıçağını bacağımdan çıkarıyorum. Fırlatma bıçaklarımdan farklı bir ağırlığa sahip, ama aynı zamanda daha kesin bir hedef. Ve ıskalamayacağım.

Ezra kıpırdamıyor. Kaçmaya ya da beni alt etmeye çalışmıyor. Sadece orada duruyor, ben kılıcı savurmaya hazırlanırken kaderini bekliyor. Beni durdurmasını istiyorum. Eğer bana gerçeği söylese, her şey böyle olmak zorunda değil.

"Vay canına, sakın olalım biraz."

Bennett'in sesini tanıyorum, bu yüzden arkamda olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. Gözlerimi Ezra'dan ayırmıyorum.

"Gerçek ne, Bennett?" diye soruyorum. "Bu sırrı başından beri biliyordun, dolayısıyla Ezra'nın benim lanet olası kardeşimi öldürmesinin nedenini de biliyor olmalısın."

"Tıpkı anlattığı gibi," diyor Bennett. "Kardeşin en kötü türden berbat bir insandı. Kaç çocuğa zarar verdiğini biliyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum çünkü herkese yetecek kadar bıçak yok. "Hiç yok. Çocuklara zarar vermedi. Onları sevdi."

"Bunu kabullenmek gerçekten zor olmalı, ama bir konuda haklısınız. Çocukları çok severdi." Bennett duraksıyor ve sesindeki hafif titreme beni de aynı şekilde düşündürüyor. "Onları terapiye gidecek kadar çok severdi. Birini o kadar çok sevmişt ki, zavallı çocuk on üç yaşında intihar girişiminde bulundu."

"Kanıtımız var," diyor Ezra. "New York'a döndüğümüzde biraz beklemeniz gerekecek—"

"Hayır!" Bıçağı kaldırıp tekrar sıkıca kavradım. "Artık beklemeye gerek yok. Bu benim şartlarımla olacak ve tek istediğim gerçek."

Dişlerimi sıkarak bıçağı fırlatmaya hazırlanıyorum, ama Bennett benden önce bana yetişiyor. Güçlü pazıları kollarımı yanlarıma yapıştırıyor ve ona karşı savaşmakta aciz kalıyorum. Ezra'dan biraz daha küçük olabilir, ama en az onun kadar güçlü.

Çılgılık atmaya ya da bacaklarına tekme atmaya fırsat bulamadan, keskin bir acı uyluğumu deldi ve bıçağı düşürdüm. Beni bıçakladı mı lan?

Altı aylık öz savunma derslerim etkisini göstermeye başladı ve vücudumu gevşettim. Bennett, cansız ağırlığımı kavramakta zorlandı. Onun tutuşundan kurtuldum, ayağa kalktım ve ağaçlara doğru fırladım. Arkama baktım ama beni takip etmiyorlardı.

Bennett, Ezra ve Maverick, ben ormanın derinliklerine doğru kaybolurken yanımda durup beni izliyorlar. Muhtemelen benim de hızlı olduğumu fark etmişlerdir...

Ha?

Neden uyuşukluk hissediyorum...?

Su. Akan su.

Yoğun bir sisin içinden çıktığımda duyduğum ilk şey bu. Ağzım sanki kedi pisliği yemiş gibi hissediyor ve şakaklarımda şiddetli bir ağrı var.

Beni uyuşturucuyla zehirlediler.

Doğrulamaya çalışıyorum ama ince ipler beni yatağa bağlı tutuyor. Ellerimi hareket ettiriyorum ve bileklerimin de bağlı olduğunu fark ediyorum. İp tanıdık geliyor ve bulanık zihnim netleşmeye başlayınca nedenini anlıyorum.

"Kahrolası Ezra," diye inledim.

Yanımda duran biri, "Şu anda burada değil," dedi.

Başımı çevirip gölgelerin arasından bakmaya çalışıyorum. Işıklar kapalı ve perdeler çekili, bu yüzden pek bir şey göremiyorum. Yatağın gıcırdamasından, bir villada olduğumdan oldukça eminim.

Ama kimin?

Bu benim değil. Uyku düzenimi iyileştirdiği için yastıklarına nane yağı sıktım. Bu yastıklar pahalı bir kolonya gibi kokuyor ve Ezra'nınki de değil. Ayrıca sesi de tanımıyorum, yani yanımda Bennett de değil.

"Gözleriniz için daha rahat olsun diye ışıkları kapattım," diyor. "Şimdi tekrar açmamı ister misiniz?"

"Beni çözmeni *istiyorum* , kahrolasıca. Hatta sana saldırmadan önce beş dakika önceden başlamana izin vereceğim."

Adam kıkırdar ve bir ışık yanar. Bu Maverick'tir.

"Seni çözmeyi çok isterdim ama seninle konuşmam gerekiyor. Bennett, seni bağlamazsak dinlemeyeceğini düşündü."

"Bennett haklıymış. O zavallı şerefsiz ve aptal kardeşi nerede?" Odaya şöyle bir göz attım, ama burada sadece biz vardık.

"Bennett'in villasındalar. Size şimdi anlatacaklarım onlar için de yeni bir haberdi ve bunu sindirmeye çalışıyorlar."

Gözlerimi devirdim ve ona tükürük fırlatmayı düşündüm çünkü bu işin içinde olduğu açıkça belliydi. "Üçünüzün uydurduğu her neyse, duymak istemiyorum. Yalan dinlemekten bıktım."

Maverick omuz silkerek karşılık verdi: "Bana inanmıyorsanız sorun değil. İnanmayan ilk kişi olmazsınız."

Sandalyeden kalkıp yatağa doğru yaklaştı.

"Hikayeni anlatırken bu kadar yaklaşımana gerek var mı? Kişisel alan," diyorum ama o sadece biraz daha yaklaşıyor.

Yüzüme doğru eğildi ve alnındaki saçlarını yana itti. Saç çizgisinin hemen altında uzun, beyaz bir çizgi vardı. "Alnımdaki şu yara izini görüyor musun?"

İhtiyaç sahibi.

"O yara izini, ilk defa ona karşı koymaya çalıştığımda kardeşin bana verdi. Sekiz yaşındaydım."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bu yalanı çok fazla ileri götürüyorlar. "Bu kabul edilemez," diyorum. "Çocuklar gerçekten bunları yaşıyor. Bu şaka değil, Maverick."

Solgun bir gülümsemeyle bana baktı ve saçlarını serbest bıraktı. "Haklısın, ama adım aslında Maverick değil. On sekiz yaşına girer girmez adımı değiştirdim çünkü kardeşinin beni bulmasını hiç istemedim. Bugüne kadar onun öldüğünü bile bilmiyordum."

"Saçmalık."

"Benim asıl adım Landon Rivers'tı. Kardeşinin adındaki o yediler aslında yedi değil, L harfiydi."

"Saçmalık!"

Bu doğru değil. Bunların hiçbirisi doğru değil. Kardeşim gençlik papazıydı. O... bunu yapmış olamazdı.

"Kesin bir kanıt değil ama görmek istersen fotoğraflarım var." Maverick yatağın kenarına oturup telefon ekranını

yüzüme doğru tuttu. “Bu ben çocukken. Kardeşinin cömert desteği sayesinde beyzbol takımındaki ilk yılım. Bu fotoğrafta yara izi yok.”

Kardeşimin yanında duran küçük bir çocuğu işaret ediyor. Çocuk gülümsüyor, bir elinde eldiven, diğer elinde beyzbol sopası var. Maverick'in daha büyük ve daha küçük hallerine bakıyorum ve onları göz ardı edemeyecek kadar benzer buluyorum. İkisinin de gamzeleri ve gülümsemeleri aynı ve ikisinin de sol gözlerinin dış köşesinin hemen altında koyu bir çil var.

“Şimdi de bir ay sonra çekilen bu fotoğrafa bakın. Herhangi bir farklılık fark ettiniz mi?”

Maverick ekrana dokunuyor ve başka bir resim beliriyor. Aynı küçük çocuk kardeşimin yanında duruyor, ama nedense çok farklı. Çocuğun yüzünde bir gülümseme var, ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor; gözlerinin yeşil olduğunu şimdi görüyorum. Saç çizgisinin altında, sarı saç tellerinin arasından uzun bir yara görünüyor. Kardeşimin kolu çocuğun omuzlarını sıkıca sarmış ve hayatımda daha rahatsız bir çocuk görmemiştim.

Midem alt üst oldu ve kusacak gibi hissediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Annem ve ben nasıl bu kadar habersiz olabildik?

Maverick sözlerine şöyle devam ediyor: “Bu fotoğrafları bir hatırlatıcı olarak sakladım. İki görüntü bir hikaye anlatıyor, ama ben bu hikayenin sonucuyum. Ben bunun üstesinden geldim, siz de gelebilirsiniz.”

Resimler... Reese öldürüldükten sonra odasını temizlediğimi hatırlıyorum. Yatağının altında bir kutu vardı ve içinde—

“Doğum lekeniz var mı?” diye soruyorum.

Maverick gözlerini kapatır ve başını sallar.

“Senin—”

“Kızımın üstüne yatacağım, evet.”

Fotoğrafın bir kızın uygunsuz bir pozda çekilmiş hali olduğunu sandım. Gördüğümde oldukça genç ve safdım.

Daha yakından bakmadan kutuyu hızla kapattım ve hepsini çöpe attım.

Artık hasta olacağımı hissetmiyorum. Ama hasta olacağımı *biliyorum* .

"Çöp kutusu," diye patladım. "Çöp kutusu!"

Maverick aceleyle banyoya koştu ve küçük hasır çöp sepetiyle geri döndü. Ben şiddetli bir şekilde kusarken onu başımın yanında tuttu.

Kardeşim yüzünden bu adamın çektiği tüm acıları hayal bile edemiyorum. Neler yaşadığını anlayamıyorum bile. Ve ben durumu daha da kötüleştirdim. Çok daha kötü hale getirdim. Canavarı kurbanının önünde savundum.

"Çok özür dilerim," diye hıçkırarak, midem bulanmaya başladı. "Aman Tanrım, Maverick. Çok özür dilerim."

Tek tek, beni yatağa bağlayan ipleri çözüyor, önce ellerimi serbest bırakıyor ki sepeti tutabileyim. Serbest kaldığımda doğrulup bir kez daha öksürüyorum. Vücudumda artık hiçbir şey kalmamış ama bedenim denemeye devam ediyor.

"Senin suçun değildi." Maverick yatağın kenarına oturuyor. "Ama Ezra'nın da suçu değildi. Yıllar önce kurtardığı çocuğun ben olduğumu bilmiyordu."

"Bunu nasıl bilmezdi?"

"Yıllar boyunca birçok çocuğa yardım etti. Her yüzü hatırlaması beklenemez. Ayrıca, adımları değiştirdim. Birkaç yıl önce ona yaklaştığımda, Landon Rivers ile değil, Maverick Eaton ile görüştü. Kim olduğumu bilseydi, size gerçeği kendisi söylerdi. Buna kesinlikle inanıyorum. Sadece kanıt olmadan sizi kaybetmekten çok korktu."

"İşlerin daha da kötüye gitmesine ben de pek yardımcı olmadım," diyor Bennett odaya girerken. "Aranıza izinsiz girdiğim için özür dilerim, ama Ezra 'endişeden hasta olmuştu'. Bunlar onun sözleri, benim değil."

İç çekerek sağ tarafımdaki yatağa vurdum. "Sen de partiye katılsan iyi olur."

Bennett yanıma oturdu ve boğazını temizledi. "Sana karşı bu kadar sert davrandığım için özür dilerim. Kardeşim olduğunu on yıldan biraz fazla bir süredir bildiğim halde, kardeşimi kaybediyormuş gibi hissetmek kolay değil."

"Artık bunların hiçbirinden endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Ezra muhtemelen bir daha benimle konuşmayacak."

"Kendim adına konuşmamda bir sakınca var mı?" Ezra kapı aralığından başını uzattı. "Özür dilerim, sadece senin için endişelendim. Maverick o iğneye ne kadar uyku ilacı koyduğunu bilmiyordu."

"Dart mı?" diye soruyorum.

"Av için ekip çalışması yaptık," diyor Maverick. "Onları sakınleştirici iğneyle vurup, Bennett'in de izlerini sürüp, av sopasıyla dövmesinin eğlenceli olacağını düşündük. Haklıydık. Çok eğlenceliydi."

"Ta ki her şeyi mahvedene kadar." Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Ezra, Bennett'ı kenara itip yanıma oturdu ve ellerimi nazıkçe kucağıma yerleştirdi. "Hiçbir şeyi mahvetmedin, tatlım. Bunu mahveden benim. Sana yalan söyledim. Hatta seni kandırmak için Seksenler villasına et kancalarını bile yerleştirdim. Sana telafi etmenin bir yolu varsa, ne gerekiyorsa yapacağım."

"İğrenç," diyor Bennett. "Eğer bu aşamaya geldiyseniz, sanırım Maverick ve benim gitme zamanımız geldi."

Maverick yataktan kalkarken, "Anlaştık," dedi.

O uzaklaşmadan önce elini tuttum. "Maverick, söylediklerimin arkasındayım. Sana inanmadığım için özür dilerim. Mağdurların kendilerini savunmak zorunda kalmamaları gerekir."

Maverick elimi sıktı ve bana gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Ben kurban değilim. Ben bir hayatta kalanım. Öldürmek benim terapim ve harikalar yarattı. Senin kardeşin gibi birini her öldürdüğümde kendimi biraz daha

iyi hissediyorum. Sen de hissedeceksin. Sadece zamana bırak."

Kardeşimden bahsettiğinde beni incitmek istemiyor ama kahretsin. Bu çok acıtıyor. Tanıdığım kardeşimle, o canavar halini birleştirmeye çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum. Sanki hâlâ başka birinden bahsediyorlarmış gibi geliyor.

Ama resimler yalan söylemez. Kardeşim hastaydı ve Ezra'nın onu öldürmesi doğrudur.

Ezra ile konuşmuyoruz, villanın ön kapısı kapandıktan ve adamların tahta kaldırımından aşağı doğru çekildiğini duyduktan sonra bile. İkimizin de söylemesi gereken çok şey varken sessizce oturuyoruz. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Çenem titremeye başlıyor ve karmaşık duygular beni ağırlıkları altında ezerken gözlerimi kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Utanç, pişmanlık, keder ve yoğun kalp kırıklığı göğsüme baskı yapıyor, ciğerlerim tıkanıyor.

Ezra beni kendine doğru çekiyor ve dokunuşuna karşı koymuyorum. "Sana yalan söylediğim için beni affedebilir misin?" diye soruyor.

"Gerçeği söylemeyi çok daha kolaylaştırabilirdim."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve saçlarımı okşadı. "Her şeyi kolaylaştırıyorsun, özellikle de seni sevmeyi. Aldatma benim hatam ve sadece benim hatam. Sanırım seni affedebileceğim bir şey varsa, o da yanağında taşıyacağım yeni yara izidir."

"Ah, kahretsin! Tamamen unuttum." Doğrulup yüzünü çevirdim, böylece fırlattığım yıldızın kusursuz teninde açtığı ince kırmızı çizgiyi görebildim. Oldukça yüzeysel bir yaraydı, bu da pişmanlığımı biraz hafifletti.

"Kızlar yara izlerine bayılır, değil mi?" diye kıkırdarak söylüyor. "Ama ben sadece senin fikrini merak ediyorum. Ne düşünüyorsun? Beğeniyor musun?"

Yüzeyde gösterdiğinden çok daha fazlasını soruyor. Bunu atlatıp atlatamayacağımı soruyor. Gerçeklik bize

büyük bir darbe indirmeden önce zihnimizde yarattığımız fantezi dünyasında hâlâ yaşayabilir miyiz diye soruyor.

Ve cevabı biliyorum.

"Evet, onay aldın. Şimdi lütfen beni öp."

Dudakları benimkine değdiğinde, sanki ilk öpüşmemizi yeniden yaşıyormuşuz gibi hissettim. Artık birbirimizin sırlarını biliyoruz, her şey açıkça ortaya çıktı, işte *bu* bizim ilk öpüşmemiz.

Ama bu son olmayacak.

Otuz Sekizinci Bölüm

Ezra

aTıp Çantalarımızı omuzlarımıza o geç öğleden sonra adadan ayrılmaya hazırlanırken, ruh halimiz buruktu. Tatilde flört etmek bir şey, ama gerçek dünyaya döndüğünüzde her şey değişebilir. Nedense, bunun bizim için büyük bir engel olacağını düşünmüyorum. Dışarıdaki büyük sorunlarla uğraşmak yerine, işleri tersine çevirdik ve adadaki son günümüzü tam bir karmaşaya dönüştürmeye karar verdik.

Ama bu sayede daha güçlü olduk.

Çantalarımız elimizde, Kindra, Bennett, Maverick ve ben havaalanına doğru ilerliyoruz—bu sefer doğru yöne gidiyoruz tabii ki. Birçoğumuz özel jetle Miami'ye dönecek, oradan da farklı yönlerle doğru yola koyulacağız.

Grim Almanya'ya geri dönmeyi planlıyor. Almanya'nın neresine? Kimse bilmiyor. O kadar özel hayatına düşkün biri. Ama eğer Hiddensee Plajı'nda Speedo mayo giymiş zayıf yaşlı bir adam görürseniz, yolunuza devam edin.

Duygusal Rose, Jim ve Jeff ile adada birkaç gün daha kalmayı planlıyor. Ondan sonra Almanya'ya uçacağını tahmin ediyoruz, ama bu tamamen bir tahmin meselesi. Sırlarını çok iyi saklıyor.

Ice Pick Teksas'a geri dönüyor, ama kar yağdığında New York'a gelmeyi planlıyor. Hiç kar görmediğini söylüyor ve biz de onu yıllardır bizimle kalmaya davet etmek istiyorduk. Şimdi uygun bir zaman gibi göründü. Tabii Kindra'dan gözlerini kaçırdığı sürece.

Kindra'nın peşinden uçağa binmek için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Manzara muhteşem, ve adadan bahsetmiyorum. Mükemmel kalçalarının zaman zaman görünmesine izin veren bir şort seçmiş.

Uçakta oturduğumuz gibi oturuyoruz, sadece Cat'in yerini Maverick almış. Cat'ten bahsetmişken, dönüşümüze nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Kindra, onu asla affetmeyeceğinden endişeleniyor, ama ben kızın altın kalpli olduğuna ve onu kollarını açarak karşılayacağına inanıyorum.

Sanırım yakında öğreneceğiz.

Yerimize oturur oturmaz Kindra elimi sıktı. "Eyvah."

"Ne oldu canım?" diye kulağına fısıldadım. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Yerinden kıpırdanıp gözlerini kapattı. "Uçmadan önce ilaçlarımı almayı unuttum. Uçmadan önce her zaman bir şeyler almayı hatırlamaya çalışırım ama hep unuturum. Uçakta olmak beni bir şekilde"—etrafına bakıp sesini fısıltıya indirdi—"berbat ediyor."

Gülümseyerek cebime uzandım ve bir paket Imodium AD çıkardım. Yola çıkmadan önce Bennett'in seyahat çantasından almıştım. "Seni her zaman, elimden geldiğince koruyacağım, hatta şiddetli ishalden bile."

Koluma vurup paketi parmaklarımın arasından çekti. "Eşek herif. Ama teşekkürler."

Uçak birkaç saniye sonra pistte hızla ilerliyor ve biz havadayız. Ada aşağıda küçülüyor ve bulutlar gümüş renkli jeti yutarken gözden kayboluyor.

Uçak düz bir şekilde uçmaya başlayınca, hostes gelip tüm pencereleri kapatıyor. Jim, adanın nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor ve bulut desenlerine bakarak

nerede olduğumuzu belirleyebilecek bir grup topografik dahi olduğumuzu düşünüyor. Bize çok güveniyor.

Kindra'ya daha da yaklaştım. "Çantadaki büyük deprem makinesini güvenli bir şekilde sakladın mı? Tekrar patlamasını istemem."

"Bunu gerçekten unutmayacaksın, değil mi?" Yanakları kıpkırmızı oldu ve onları öpmek zorunda kaldım.

"Tanrım, ikiniz de beni hasta ediyorsunuz," diyor Bennett.

Kindra, *SpongeBob SquarePants*'in tema şarkısını söylemeye başlar ve özellikle "*ananas*" kelimesini vurgulayarak söyler. Bennett'in dudakları aniden kapanır ve başını çevirir. Kindra'nın şarkısı yavaş yavaş bir gülümsemeyle sona erer.

"Hep kardeşime kafa tutabilecek bir kadın istemişimdir," diye fısıldıyorum kulağına. "Sen nasıl gerçek olabilirsin ki?"

Başını omzuma yaslıyor. "Bana üzerinde çalışabileceğim çok şey veriyor."

"Evet, öyle yapıyor."

Dakikalar içinde omzumda horlamaya başladı ve ben de ondan çok geride kalmadım.

Uçak Miami'ye indi ve grup sanki hiç tanışmamışız gibi dağılmaya başladı. Terminalden çıkarken bir sürü yabancı gibi görünmeliyiz. Bu iyi bir şey. Kimsenin aklına bir şey gelmesini istemeyiz.

Havaalanının dışında dururken Kindra'ya, "New York'a vardığımda seni aramamı ister misin?" diye sordum. "Uçağım öğle saatlerinde inecek. İstersen beni sen bile alabilirsin."

Dudaklarını ısırp bana gülümsedi. "Göreceğiz."

Bennett kiralık arabayı kaldırıma yanaştırıyor. Otele taksiyle gidebilecekken para harcamayı ona bırakalım. Maverick yolcu koltuğuna oturuyor ve Kindra'ya hafifçe el sallıyor.

O da el sallayarak karşılık verdi ve saatine baktı. "Sanırım bu kadar."

"Şimdilik," diyorum.

"Tamam. Şimdilik." Güldü ve gözünden bir damla yaş sildi. "Tanrım, neden bu kadar duygusal davranıyorum? Sanki seni bir daha görmeyecekmişim gibi değil. Uçağım bir saat sonra kalkıyor ve yarın sen de şehre geri döneceksin."

"Senden ayrı kaldığın bir dakikayı sonsuzluk gibi hissettirme yeteneğin var."

Göğsüme vurup gözlerini devirdi. "Tamam, bana karşı bu kadar duygusal olmana gerek yok."

"Sen bunu benden ortaya çıkarıyorsun. Elimden bir şey gelmiyor."

Ona doğru eğilip öpmek üzereyken Bennett telefona bastı. Ona el sallayıp geçiştirdim ve vedalaşmadan önce bu anların tadını çıkardım.

Yollarımız ayrılıyor ve o havaalanının içinde gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Bir kez arkasına bakıyor ve sonra kayboluyor.

Kiralık arabanın arka koltuğuna oturdum ve Bennett otele doğru yöneldi. Gary'yi dinlemek zorunda kalmadığımız için yolculuk çok farklıydı.

Gary...

"Bennett," dedim, "Gary'ye ne oldu? Onu öldürmeyi başardın mı?"

Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı ve başını salladı. "Hayır, asla. Avdan hemen önce Jim sonunda Gary'nin ilk geceyi atlatamadığını söylemeye karar verdi. O küçük gelincik havalandırma deliklerinden kaçmaya çalışmış."

Yüzümü buruşturuyorum.

Jim, sığırların kaçmasını engellemek için havalandırma deliklerini takmıştı. Açıklık çok büyük ve kolay ulaşılabilir olduğu için, ilk gece neredeyse her zaman biri deniyor, ancak ızgara arkalarından kapandığında kıyamet kopuyor. Gary testere bıçaklarının arasından geçmeyi başardıysa, küçülen oda onu ezmiş olmalı. Bundan kurtulmanın imkanı yok.

Bennett otelimizin önüne geldi. Miami'deki ilk gecemizde kaldığımız yerle aynı yer. Yıllar önce yaşanmış gibi gelen anılar bir anda zihnimde canlandı.

Bennett ve Maverick resepsiyona doğru giderken, ben asansörlerin yanında durup Kindra'dan gelen bir mesaj için telefonumu kontrol ediyorum. Henüz mesaj atmamış, ama sorun değil. Muhtemelen hâlâ bavullarını yerleştirmeye çalışıyordur.

Onunla gitmediğim için kendime kızıyorum. Uçuşumu değiştirmeliydim. Ya daha fazla ilaca ihtiyacı olursa? Ya biri ona zarar vermeye kalkarsa?

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Artık o hayatımda olduğuna göre, onu korumak zorundayım.

Arkamı dönüp Bennett'ten beni havaalanına geri götürmesini istemeye niyetliydim...

Ve işte orada.

Gülümsedi ve bana hafifçe el salladı. "Burada karşılaşmak ne güzel," dedi.

Hemen ileri atılıp onu kollarıma aldım. "Burada ne yapıyorsun? Uçağa binmiş olacağını sanıyordum."

"Sır saklayabilen tek kişi sen değilsin." Başını geriye doğru eğerek bana baktı. "Uçakta telefon sinyali alır almaz uçuşumu değiştirdim. Bennett, adadayken bana detayları verdi."

"Seni küçük yaramaz kız." Eğilip onu öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Bennett köşeyi döner dönmez hemen öğürme numarası yapar. "Birbirinize dokunmaktan hiç bıkmıyor musunuz? Biraz ara verin artık."

Kindra ile birbirimize bakıp gülüyoruz. Ne düşündüğümüzü söylememize gerek yok, çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz.

Asla .

Epilog

Üç Ay Sonra

Genel

Bu kasvetli Ekim gecesinde pencerenin dışında yağmur .
çİseLİyor Ben mutfakta balkabağı oymaya çalışıyorum. Kedi, en iyisini seçmek için bir yarışma düzenlemenin ve oylama yapmanın eğlenceli olacağını düşündü. Bence bu tam bir felaket.

Ama bazen dağınıklık sorun değil. Bunu bana kedi öğretti.

Miami'ye döndüğümüz ilk gece otelden onu aradım ve çok özür diledim. Özürümü kabul etti ve o zamandan beri daha da yakınlaştık. Yüzeyde birbirimizle hiç anlaşıyoruz, ama biraz daha derine inince en iyi arkadaş olmak için milyonlarca benzerliğe sahip olmamız gerekmediğini anladım. Şimdi, neredeyse Ezra ile ben kadar ayrılmaz bir ikiliyiz.

Ezra'dan bahsetmişken, o da eseriyle birlikte verandada oturuyor. Yan yana çalışmak istemedi çünkü sürpriz olmasını istiyordu. Ona daha fazla sürprize ihtiyacım olmadığını, şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olduğunu söyledim ama o sadece güldü ve içeri girmemi söyledi.

Son kesimi yapıyorum, balkabağının son parçasını da çıkarıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Mükemmel değil ama ışıklandırıldığında daha iyi görüneceğini umuyorum.

Ön kapı açılıp kapanıyor ve Ezra'nın ayak sesleri yaklaşıyor. Yaratığım canavarı döndürüyorum ki henüz onunla dalga geçemesin. Bennett geldiğinde bunun için bolca zaman olacak.

"İşin bitti mi?" diye soruyorum mutfağa girerken. "En az bir saat daha dışarıda olacağını tahmin etmiştim."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir zarfı kaldırıyor. "Bu posta kutusundaydı. Üzerinde Jim'den geldiği yazıyor."

"Jim mi? Kamptan mı?"

Başını salladı ve beni oturma odasına doğru takip etmem için işaret etti.

Kanepeye oturuyoruz ve Ezra zarfın üzerindeki balmumu mührünü çıkarıyor -ne kadar da abartılı- ve açıyor. İçinde el yazısıyla yazılmış bir mektup var.

"Bir e-posta yeterli olmaz mı?" diye soruyorum.

Ezra parşömeni açmaya başlar. "Eğer inzivaya çekilmek bir gösterge değilse, Jim biraz... tuhaf biri."

"Yılın en hafif ifadesi."

Kendi kendine yazdığı mektubu okumaya başladığında, yüz ifadesi şaşkınlıktan büyük bir sevince dönüşüyor.

"Ne?" dedim. "Ne oldu? Sonunda Şef Maurice'den kurtuldu mu?"

Bana cevap vermek yerine, mektubu elime tutuşturdu ve kendim okumam için işaret etti.

*Ezra,
Selam evlat. Yaz kampını bir süredir ben
yönetiyorum ama her zaman daha büyük bir şeye
dönüşmesini istemişimdir. Ne de olsa bizim gibiler yılda*

bir tatille yetinmemeli. Kış kampı hakkında ne düşünüyorsun?

Bunu ben yönetemezdim, aklınızda bulunsun. İşlerim ve ada ile çok meşgulüm. Ama finanse etmekten mutluluk duyardım. Jeff Avrupa'da bir geziye çıkmaya karar verdi, bu yüzden müsait değil ve aramızda kalsın, bu kadar karmaşık bir şeyi ona emanet etmezdim.

Bu görevi üstlenmekle ilgilenir misiniz?

Alaska'da bir yer belirledim bile. Onay verirsiniz planlamaya başlayabiliriz. Tüm hesabım emrinizde olacak. İdeal olarak, ilk inzivayı bu kış, mesela Noel'den sonra düzenlemenizi isterim.

Bunun size uygun olup olmadığını bana bildirin.

Uygun değilse, adınızı karalayıp kardeşinize verin.

Jim

Mektubu Ezra'ya uzattım. "Ne düşünüyorsun? Bunu yapmak ister miydin?"

Duraksadı ve mektuba baktı. Bana cevap vermeden ayağa kalktı ve elimi sıktı. "Benimle gel. Oyduğum balkabağını sana göstermem gerek."

Aslında pek bir seçeneğim yok çünkü beni koltuktan kaldırıp, kilisede küfür etmiş bir çocuk gibi ön kapıya doğru sürüklüyor. Verandaya adımımı attığım anda dönüp omuzlarımdan tutuyor.

Elleri neden bu kadar titriyor?

"Kindra, seninle ilk tanıştığımda kalbimi nasıl fethedeceğini hiç tahmin edememiştim. Görünüşün beni

büyüledi, ama zekân ve aklın beni sonsuza dek sana bağladı. Kalbim senin.”

Kenara çekiliyor ve balkabağını görüyorum. Küçük bir masanın üzerinde duruyor. Üst kısmı kesilmiş ve açılan yerden bir el çıkıyor. Bu sahte uzvu yapan kişinin detaylara gerçekten dikkat eden biri olduğu anlaşılıyor çünkü inanılmaz derecede gerçekçi görünüyor. Hatta tırnakların bir kısmını kırmışlar ve deriye gerçekten inandırıcı bir sarımsı parlaklık eklemişler. Ve bu morarma mı?

Ezra, koluyla birlikte eli balkabağından çıkarıp ters çevirir. Avuç içine küçük bir kadife kutu ilıştırılmıştır.

"Bu, *plajdaki* o lanet olası el mi?" diye çılgılık attım, gerçeği birden fark edince.

Ezra yüzünü buruşturdu. "Onu kullanmak istiyordum ama geri döndüğümde martılar çoktan parçalamıştı. Jim'i vadiye gönderip bana saldıran kadının kolunu kestirdim. Bana kargoyla gönderdi ve ben de onu evimdeki dondurucuda saklıyorum."

İğrenmeliydim. Öylesine tiksinimeliydim ki, çürümüş kolumu ona fırlatıp defolup gitmesini söylemeliydim.

Ama ne tiksindim ne de iğrendim. Aşık bir kadını. Ezra bana mükemmel bir evlilik teklifi yaptı. Tek yapması gereken soruyu sormak.

Çürümüş palmiye ağacından yüzük kutusunu alıp açtı. "Bunu önce sana göstermem gerekiyordu çünkü bu kış inzivasına gidersem, senin de bunun bir parçası olman gerekecek. Kendi başıma karar verme zamanı geçti. Şimdi her kararı birlikte almak istiyorum. Bu kararlarla başlayarak. Kindra, benimle evlenir misin?"

Yüzüğe bakıyorum. Ezra'nın bol parası olmasına rağmen, sade bir beyaz altın bant üzerinde sade bir pırlanta seçmiş. Bu sadece beni temsil ediyor.

Sözü söyleyemediğim için başımı salladım.

Yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağıma taktı, sonra ellerimi öptü. "Beni dünyanın en mutlu insanı yaptınız.

Şimdi, bu kış tatili konusunda ne yapacağız, Bayan Carter?"

Kollarını bana sararak beni öpmek için kendine çekiyor. Birbirimizde kayboluyoruz ve penisi sertleşip karnıma bastırıyor.

"Herkes buraya gelene kadar ne kadar zamanımız var?" diye soruyorum.

Garaj yolunda bir araba kapısı kapanıyor ve Ezra inliyor. "Yeterli değil, korkarım."

Bennett merdivenlerden hızla çıktı ve birbirimize sarılmış halimizi görünce olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım, Allah aşkına, hiç durmayacak mısınız ikiniz? Bu gidişle New York'ta prezervatif kıtlığı yaşanacak."

"Kabakın nerede?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Berbat bir balkabağını oymayacağım. Bu çocuk işi." dedi.

Ezra, Bennett'in arkasına bakıp arabasını inceledikten sonra ona döndü. "Cat nerede? Sizinle gelmesi gerekmiyor muydu?"

"*Maverick'le* birlikte binmek istiyordu." Arkadaşlarının adını söylerken mızımız bir bebek sesi kullanıyor. "Kız bu konuda yanlış yolda. Onun tipi değil."

"Biraz kıskanan var mı?" diye soruyorum.

Bu durum Ezra'nın gülmesine, Bennett'in ise kaşlarını çatmasına neden olur.

"Bu berbat balkabağı kimin?" Bennett, Ezra'nın balkabağını işaret ederek, "Ve neden yerde bir kol var?" diye sordu.

Ezra'ya baktım, o da hafifçe başını salladı, ben de elimi Bennett'e doğru uzattım.

"Ezra az önce evlenme teklif etti," diyorum.

"Ve evet dedi," diye ekliyor Ezra. "Daha doğrusu, başıyla onayladı."

Bennett derin bir nefes aldı ve arkasını dönüp gidecek mi yoksa burada patlayacak mı emin olamadım. Sonra bana doğru bir adım attı ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Ailemize hoş geldin." Gülümsedi ve beni garip bir şekilde kucakladı, ama kucaklamasının samimiyetini hissedebiliyordum.

"Ona dokunma!" diye bağırdı Cat, Maverick'le birlikte araba yoluna girerken. "Kuduz olursun!"

Bennett kendi kendine bir şeyler mırıldanıp elini yüzüne sürdü. "Sarışınlar ekibi gelmeden önce size bazı haberler vermek istiyordum ama sanırım herkese söylemek zorunda kalacağım."

Ezra, "Bizim de bazı haberlerimiz var," diyor ve bana bakıyor. "Ya da olabilir. Henüz emin değilim."

"Sakın bana hamile olduğunu söyleme," diyor Bennett.

Kedi merdivenlerden yukarı koştu. "Kindra hamile mi? Ne?"

"Tebrikler dostum!" Maverick, Ezra'ya ulaşmak için Bennett'ı iterek geçti. Onu kucakladı. "Bennett'ın bu işe karışmak istememesi durumunda, vaftiz babası ben olabilir miyim?"

Kedi ellerimi kavradı ve yukarı aşağı zıplamaya başladı. "Ve ben de vaftiz annesi olabilirim! Bu çok eğlenceli olacak!"

"Durun!" diye bağırdım ve herkes donakaldı. "Tanrı aşkına, hamile değilim. Ezra ile nişanlıyız ve Jim, Ezra'nın Alaska'da bir kış inziva merkezi işletmesine izin vermeyi teklif etti. Hepsi bu. Haberlerin tamamı bu."

"Nişanlandın mı?" diye ciyaklıyor kedi ve kulak zarlarım patlıyor.

Yüzüğümü gösteriyorum ve o da sanki Hope Elmasıymış gibi parmaklarıyla dokunuyor. Başarılarımın onun başarıları haline gelmesi beni her zaman hayrete düşürüyor. Dürüst olmak gerekirse, dostluk gerçekten harika bir şey.

"Durun, bir adım geri gidelim," diyor Bennett. "Alaska'da bir inziva mı? Karı hiç sevmem."

Ezra ellerini uzattı. "Henüz hiçbir şey kesinleşmedi, ama Jim bana bu konuyu açtı ve karar vermeden önce Kindra'nın

da görüşünü bekliyorum."

"Bence bunu yapalım."

Bütün bakışlar bana dönüyor.

"Bir düşünün," diyorum. "Hepimiz yaz kampı sayesinde tanıştık. Çok güzel anılar biriktirdik. Bunu yılda birden fazla kez yapabilseydik ne olurdu bir düşünün. Tüm ekibi tekrar bir araya getirebilirdik."

"Yani sen de kabul ettin mi?" diye soruyor Ezra, gözleri heyecanla parıldayarak.

Başımı salladım ve yüzündeki gülümseme neredeyse yarılacaktı.

"Ben gitmeyeceğim," diyor Bennett. "Bu kış Alaska'da hepiniz donarak ölebilirsiniz. Ben sıcak bir yerde gemi yolculuğunda olacağım."

"Bu kış tatili fikri her geçen saniye daha da cazip geliyor," diyor Cat, gözlerinde hayalperest bir ifadeyle.

Gözleri tamamen Maverick'e dikilmiş durumda.

Maverick, "Gençken snowboard yapardım," diyor. "Biraz pistte kayma şansımız olur mu acaba?"

Ezra gülüyor. "Jim'in bütçesiyle bunu başarabileceğimizden eminim."

"Peki ya atlı kızakla bir yolculuğa ne dersin?" Kedi sevinçle zıplayıp duruyor. "Bu çok romantik olurdu!"

"Planlamaya başlamaya hazır olduğumuzda hepinizle görüşeceğiz," diyorum, "ama bu biraz zaman alabilir. Şimdilik içeri girelim. Hava soğumaya başladı."

Hepimiz eve giriyoruz. Herkes oturma odasına yerleşirken, ben de romla tatlandırılmış elma şarabından bir tepsi hazırlıyorum. Ezra ve ben, alkolün Cat-Bennett dinamiğini biraz daha katlanılabilir hale getirdiğini, ama sadece birazcık olduğunu öğrendik.

Oturma odasına geri dönüyorum. Elma şarabımızı yudumlarken ve sohbet ederken, Bennett'in bomba gibi bir açıklama yapmasıyla balkabağı yarışması hızla unutuluyor.

"Sanırım bir kardeş buldum," diyor Bennett ve hepimiz sessiz kalıyoruz. Cat'in alaycı bir yorumu bile yok. "Babam

temiz bir iz bırakmaya çalıştı ama biraz kanıt bıraktı. Şu ana kadar, dışarıda bir yerlerde sadece bir Carter kardeşi daha olduğunu biliyorum. Kız kardeş mi erkek kardeş mi bilmiyorum ama Amerika'dalar."

Ezra kupasını masaya bıraktı. "Her zaman daha kalabalık olduğumuzu biliyorduk. Babam kadınları sever."

"Doğru," diyor Bennett, "ama evimize bu kadar yakın bir yerde böyle bir çocuk olduğunu bilmiyorduk. Çocuk, Teksas'ta bir yerde Margaret adında bir kadından doğmuştu, ama bundan fazlasını bilmiyorum. Geçen yıl da olmuş olabilir, kırk yıl önce de."

Bennett'e döndüm. "Bildiklerini nereden biliyorsun?"

"Annem," diyor, ancak bu iki kelimeyi söylemek ona acı veriyor gibi görünüyor.

Ezra elimi sıkarak sessiz bir şekilde iletişim kuruyor. Bu dokunuş, "*Daha fazla bir şey söyleme*" diyor.

"Neden balkabaklarına gitmiyoruz?" Ayağa kalkıp pantolonumun önünü düzeltiyorum. "Ezra, seninkini mutfakta benimkinin yanına koy. Cat, sen ve Maverick de aynısını yapın."

Bennett tuvalete gitmek için izin isterken biz dördümüz mutfakta işlerimizi hallettik. Cat, balkabağına tıslayan bir kedi figürü oymuş. Oldukça iyi olmuş, ama Maverick'in balkabağına karşı şansı olduğunu sanmıyorum. Adam tam bir sanatçı. Turuncu etine detaylı bir Ghostface figürü işlemiş ve ışıkları kapatınca daha da güzel görünüyor. Daha açık renkli bölgelere kanlı bir bıçak saklamış, ama mum ışığı geçene kadar görünmüyor.

Ezra balkabağını Maverick'inkinin yanına koyuyor ve birlikte kahkaha atıyoruz. Arkasındaki hikâyeyi bilmediğinizde biraz üzücü görünüyor.

Ben balkabağını döndürmeye hazırlanırken Bennett mutfağa giriyor. Burada olması çok yerinde. O da bunun bir parçası.

Korkutucu bir şey oymadım. Çok sanatsal da değil. Ama kalbimden geldi ve Kalp Kırıklığı Katili için bu çok şey ifade ediyor. Neredeyse bir saat boyunca, her birimizi temsil eden bir çöp adam figürüyle, hikayemizi bu balkabağına kazıdım ve çizdim.

İşte Cat, iri göğüsleri ve kusursuz saçlarıyla sahilde salınarak yürüyor. Bennett ise elinde bir kırbaç ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle yanında duruyor. Bir ananas eklemeyi düşündüm ama sonunda eklemedim.

Çöp adam Ezra, yüzünde bir gülümseme ve elinde bir et kancasıyla bir ipe tutunuyor. Bu metal kancalar artık beni rahatsız etmiyor. Ezra doğru kararı verdi ve bunu artık biliyorum.

"Beni de listeye eklediniz," diyor Maverick. "Kendimi çok onurlandırılmış hissediyorum."

Evet, o da orada. Onsuz hikayemiz mutlu sonla bitmezdi. Küçük çöp adam figürü bir telefon tutuyor. Gerçek bizi özgürleştirdi.

"Peki, çöp adam figürünün elinde ne var?" diye soruyor Ezra. "Elindeki o şey ne?"

"Bu benim kalbim," diyorum.

Bennett inledi. "Kahretsin, işte başlıyoruz," diye mırıldandı.

Söylemek istediklerimi söylememe engel olmasına izin vermeyeceğim. Duygular bazı insanlar için zordur. Bunu biliyorum. Bir zamanlar benim için de imkansızdı.

"Bu gezi bana çok şey verdi. En iyi arkadaşımı. Hayatımın aşkını. Gerçekten güzel şakalaşmaları. Ve cevapları." Mutfağımdaki her bir yüze bakıyorum. Bu gezi öncesinde bu asla mümkün olmazdı ve şimdi her biri olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bennett bile. "Bana biraz açılmanın sorun olmadığını gösterdiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Ah, gel buraya, sen!" Cat beni kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de izin veriyorum. Etrafım gülümseyen

yüzler ve sıcak kucaklamalarla çevriliyken hepsine izin veriyorum—Bennett hariç. Sevgi onun tarzı değil.

Anladım.

Bennett, "Eğer bu bizim işimizin sonuysa, sanırım buradan defolup gitme zamanım geldi," diyor. "Bulmam gereken bir kardeşim var."

Maverick saatine baktı. "Ve uçağa yetişmem gerekiyor. Kış inzivasının detaylarını göndereceksin, değil mi?"

Ezra, genç adamın omuzlarına kolunu attı. "Bunu ilk sen öğreneceksin, çünkü Bennett bize katılmayacak."

"Ben de orada olacağım," diyor Cat. "Belki sonunda ilk avımı yapabilirim."

Ezra ile birlikte herkesi kapıya kadar uğurlarken, sanki çok güzel bir kitabın son sayfasını okuyormuş gibi hissediyoruz. Gerçekte ise, hikayemiz hâlâ yazılıyor.

Ve bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Kampta harika zaman geçirdiniz mi? Her şey burada bitmek zorunda değil! Slaycation serisinin ikinci kitabı **Slay Ride'a** buradan ulaşabilirsiniz: Books2read.com/SlayRide

Karanlık-hafif hikayelere devam etmek istiyorsanız, şu kitaplara göz atın:

Yabancılarla Buluşma : Books2read.com/StrangerSession

Onun Fantazisi : Books2read.com/HerFantasy

Son Hata : Books2read.com/LastMistake

Beni Korum : Books2read.com/ProtectMeNovella

Daha karanlık okumalara dalmaya hazırsanız, Ride or Die serisindeki otostopçu romantizmi temalı bağımsız

romanlarıma mutlaka göz atın! Bunları istediğiniz sırayla okuyabilirsiniz!

Evlendiler: Books2read.com/Hitched

Yolculuğa Eşlik Etmek :

Books2read.com/MFMHitchhiker

Takıntımı Yönlendirmek :

Books2read.com/DrivingmyObsession

Eyalet Sınırları Ötesinde :

Books2read.com/AcrossStateLines

Durma : Books2read.com/Dont-Stop

Lauren ile iletişime geçin

Lauren Biel'den hiçbir şeyi kaçırmayın! Tüm kitaplarına, sosyal medya bağlantılarına ve diğer önemli bilgilere Campsite.bio/LaurenBielAuthor ve LaurenBiel.com adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Teşekkürler

Sevgili VIP kızlarım (Kimberly, Jessie, Nikita, Lexi, Grace), sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum!

Kurgusal suçluları öldürmenin yaratıcı yollarını bulmamda bana yardımcı olduğu için eşime teşekkür ederim.

Editörüm Brooke, sen harikasın ve sensiz bunu başaramazdım.

Değerli destekçilerime teşekkür ederim. Katkılarınız bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı oldu.

Courtney, Shari, Electrobean, Cris, Tia E, Tori G, Lymarie95, Sarah S, Helenah J, Amanda T, Tiffany M, Kala R, ____ britneyxO, Tamara M, Suzy A, Tara H, Andie J, Lisa W, Court's Bookshelf, Stacy, Emily S, Sheena E, Queen Ilmaree, SerenaLorraine, Courtney Y, Gini R, Shannan T, Heather C, Kayla F, Jesi D, Charmaine B, Michelle, Karla, Christy P, Cheyanna L, Mickayla F, Kelsey S, Dani C, Sandie W, SweetnSourKandy, Kayla T, Arnica S, Karly W, Cassi K, Gumdrops, Maxine T, Kay, Nicholetta88, Victoria S, Lori R, Jessie, Michelle M, Tabitha F, Lindsey S, Erika M, Laura T, Nicole M, Nineette W, Kimberly B, BoneDaddyAshe, Kimberly S, Sammi Rae, Stjohnreads, Allison B, Andrea J, Chelle, Gabby S, Jennifer H, Jessica G, Samantha R, Sara S, Iesha E, Margaret N, April C, Amber H, Caitlyn W, Nikki S, Kat De Ann, Inkeddarkreads, Jasmine K, Heather S, Lizzie Borden, CryBaby, Just Jen Here, Mikasa_Kuchiki, Jada W, Briyanna M, Midwest.Kindleworm, Berthie L, Amanda C, Bailey A, YourMomReads, Laura,

Eugenia M, sayfalar arası, Sharee S, Samantha W, Kelli T, Shelby F, Lauren P, Mackenzie H, Tiannah B, Wombles, Kristiana B, Vero A, Deani, Amanda C, Brooke O, Ashley P, Mandy G, Courtney P, Lisa A, Leslie W, Jordyn J, DJ Krimmer, Kayla M, Marisa, Amber, Tiffany T, Smitty, Anna S, Barrie, Alexandria R, Brianne, Leeat S, DirtyPanda, Callie K, Christine Powell, Erica W, Ashley T, Dia P, Kimberlee A, darkdelightfulreads, Marguerite, Tamika, Tatted Bat, Victoria M, Iris, Pyro, Milan B, Casey K, Lauren S, Carolina S, Faith S, Nada P, Anna, Bonnie F

Lauren Biel'in diğ er eserleri

Lauren Biel'in tüm kitaplarının listesini görmek için ş u adresi ziyaret edin:
<https://laurenbiel.com/laurenbielbooks/>

Yazar Hakkında

Lauren Biel, birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve üzerinde çalıştığı birkaç kitabı daha bulunmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise eşiyle, arkadaşlarıyla veya evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Onu ayrıca New York'un kuzeyindeki bir şelalenin yanında otururken veya at sırtında bir doğa yürüyüşünde de bulabilirsiniz. Eserlerini okurken beklenmedik şeylerle karşılaşmaya hazır olun. Yakında çıkacak kitapları hakkında ilk bilgi sahibi olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM